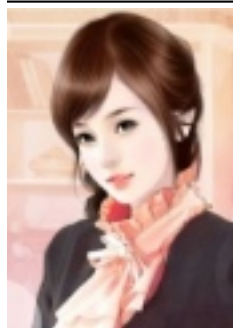

Kẻ Gian Tuyệt Đối Phải Cáo Trạng Trước

Contents

Kẻ Gian Tuyệt Đối Phải Cáo Trạng Trước	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	51
8. Chương 8	61
9. Chương 9	71
10. Chương 10: Kết Thúc	80

Kẻ Gian Tuyệt Đối Phải Cáo Trạng Trước

Giới thiệu

Vì sao ta yêu nhau, ta giận hờn, ta chia tay, ta lấy nhau đó như là số phận đã sắp đặt trước mà con

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-gian-tuyet-doi-phai-cao-trang-truoc>

1. Chương 1

“Khoa học kỹ thuật Danh Dương, ngài khỏe chứ, tôi là Tất tiểu thư, thật cao hứng vì ngài phục vụ.” Tiếng nói ôn nhu ngọt ngào ở nơi làm việc yên tĩnh lại có vẻ rõ ràng hơn.

“Xin hỏi tiên sinh họ gì? A ông chủ Trương, dạ, dạ, được, không có vấn đề, tôi trước giúp ngài chuyển cho Ngô chủ nhiệm.” Tất Ngọc Nhi treo ống nghe điện thoại, vừa nói chuyện vừa đối chiếu kiểm tra báo cáo kế toán năm của bộ phận tài vụ. “Đương nhiên không phải, tôi cũng rất muốn cùng ông chủ Trương nói chuyện phiếm, nhưng tôi sợ làm chậm trễ thời gian việc gấp gáp của ngài.”

Tổng kim ngạch tháng bảy so với trên sổ sách kế toán không giống nhau, “Ngài cũng đừng có so đo với cô gái trẻ như tôi mà, lần sau ngài tới công ty, tôi nhất định sẽ dâng trà bồi tội. Tốt! Nhất định, nhất định, tôi đây chuyển máy cho ngài, xin đợi.”

Nhẹ nhàng linh hoạt bấm nút giữ, “Ngô chủ nhiệm, đường dây số ba, là công thương nghiệp ông chủ Trương.” Hắc! Kim ngạch lúc này nhìn qua toàn bộ là sai sót.

Ồi! Cô sắp không chịu được khả năng của mình rồi, ha ha a!

Thu hồi nét mặt vô cùng vui vẻ, ôm đồng báo biểu hoàn thành, giày cao gót giẫm lên ánh sáng trên sàn đá cẩm thạch, đi tới phòng kế toán, cóc cóc cóc, “Hà tiểu thư, báo cáo năm trước đã sửa sang lại tốt lắm, chỗ có vấn đề thì đã dùng bút hồng đánh dấu nổi lên đấy.”

“Ừ, bên ngoài ở trên bàn Tiểu Bình còn có đơn cần kiểm tra, cô trước tiên giúp cô ấy xử lý.” Đẩy mắt kính lên, kế toán tiểu thư tuổi gần bốn mươi mặt không biểu tình nói.

“Được.” Ôm lấy một chồng văn kiện dày, “Tôi đây không quấy rầy các vị làm việc.” Nhẹ nhàng đi đến cửa.

Đóng cửa lại, Tất Ngọc Nhi ngọt ngào mỉm cười nhanh chóng xoay qua thay thế cho biểu tình hung ác, cái thái độ quý quá gì đây, thật sự là tức chết cô mà!

Nhẫn!

“Tất tiểu thư, nguyên lai cô ở đây, thật tốt quá.” Đồng nghiệp Giáp bộ phận nghiệp vụ rõ ràng thở ra.

“Có chuyện gì không?” Cô nhanh chóng xoay người, nhanh như cắt thay nét mặt tươi cười.

“Ách..... Tư liệu khách thuê nhà tháng năm có thể hay không nhờ cô in lại cái khác cho tôi?” Đồng nghiệp Giáp gãi đầu, vẻ mặt vô tội.

“Không có vấn đề, đợi chút tôi sẽ đưa qua giúp anh?” Lần thứ ba rồi! Anh ta là đầu óc bị đại tiện sao?

Giải quyết đồng nghiệp đáng ghét, cô thở ra một hơi, đem văn kiện thả lại trên bàn, đang muốn thư giãn, vì nhiệm vụ nặng nề, tiếng bước chân làm cho cô cảnh giác vội chạy về vị trí, đứng thẳng nghênh đón người tới.

“Khúc quần lí, ngài đã trở lại.” Khỏe miệng hoàn mỹ nâng lên bốn mươi lăm độ.

“Ừ.” Người con trai biểu lộ thập phần lãnh đạm chỉ nhẹ nhàng lên tiếng.

“Khúc quần lí, bà Khúc hiện bà ấy đang chờ ở phòng làm việc của ngài, cần tôi thông báo cho bà ấy một tiếng không?”

“Không cần.” Lông mày rậm đẹp cau lại, người con trai dừng bước, ngược lại ngồi lên trên ghế sa lon ở phòng khách, nhẹ nhàng linh hoạt cầm lấy điện thoại, rất nhanh gảy một dãy số, chỉ đạo vài câu đơn giản, sau đó dựa vào trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần.

Chủ quản cấp trên đều ở trên lầu, bọn họ hơn phân nửa là vào giờ làm việc chỉ vội vàng chào hỏi cùng cô, từ trước đến nay ít tụ tập cùng cô, cái này nhất định là khác.....

Nghe nói thật không đơn giản a..... Hừm hừ.....

Tất Ngọc Nhi quang minh chính đại nghiêm khắc đánh giá chính xác người con trai này, ông trời thật không công bình, cùng là 1 quy tắc về cách ăn mặc tây trang, mà mặc ở trên người anh lại có vẻ hợp cang tăng thêm sức mạnh, đáng tiếc suýt là suýt, gương mặt tuần tú suốt ngày không giận mà uy, thật sự là lãng phí tướng mạo tốt của anh, như loại cá tính lãnh đạm này của anh, từ nay về sau người con gái nào gả cho anh thật đúng là đáng thương đó.....(phải không đó, hihi)

Đột nhiên tiếng điện thoại cắt đứt nội tâm của cô, nói nhẹ, “Khoa học kỹ thuật Danh Dương xin nghe, ngài khỏe chứ, tôi là Tất tiểu thư, thật cao hứng vì ngài phục vụ.” Liếc trộm người con trai trên ghế sa lon, khá tốt không có đánh thức anh.

“Ngài là ông Trần của công ty sửa chữa máy photo , dạ, bằng không tôi hẹn ngài vào hai giờ chiều, có được hay không?” Nhanh chóng dùng chữ như gà bới cô viết lại hành trình, “Vậy thì tốt quá, đến lúc đó lại làm

phiền tới ngài. Sẽ không, sẽ không, cảm ơn ngài, Tạm biệt!” Tự nhận hai chữ chuyên nghiệp âm cuối tạm biệt đặc biệt nâng lên.

“Chào cô, tôi muốn tìm ông Trần.” Một vị người đàn ông trung niên mặc áo polo đóng quần Tây đầu đầy mồ hôi đi tới.

Đầu óc thông minh của cô suy nghĩ một chút, vị này là..... “Là ông Trác sao? Ngài trước tạm ngồi xuống.” hẹn hai giờ rưỡi chiều, đây là khách của Trần phó lý Bộ phận hành chính.

“Không nghĩ tới tôi mới đến lần thứ nhất, cô còn nhớ rõ tôi.” Ông ha ha ngây ngô cười.

“Đó là bởi vì Trần phó lý có nói với chúng tôi, ông Trác của đại xí nghiệp Lâm thị kỹ thuật chơi bóng rất tốt, cho nên tôi mới có ấn tượng đặc biệt.” Hợp thời nói tốt vài câu, mới là con đường đi thẳng chức rất nhanh a!

“Phải không?” Ông ta ngại ngần sờ sờ đầu.

“Đáng tiếc là tôi lại đi làm, không thể tận mắt thấy phong thái ông Trác chơi bóng.” Nhẹ nhàng quấy lá trà, “Ngài uống chén trà trước, Trần phó lý sẽ ra ngay.”

“Cảm ơn, thời tiết rất nóng, đợi trong phòng làm việc có máy lạnh thật là thoải mái.”

“Ngài rảnh cũng có thể tới nơi này ngồi hưởng máy lạnh miễn phí, uống trà nha!” Mời vô cùng lưu loát, những lời này cô thường đọc thuộc lòng.

“Ai nha! Ông Trác, đợi lâu!” Trần phó lý vội vàng đi qua cùng ông ta hàn huyên.

“Thật không phải là bạn tâm giao nha, sớm như vậy đã đi ra, hại tôi không thể cùng tiểu thư đây nói thêm mấy câu, trà cũng chưa kịp uống.”

“Tôi đây giúp ngài chứa vào cái chén, cho ngài mang theo để uống trên đường, hai vị thỉnh đi thông thả.” Phát phát tay, tiễn khách.

Lại một lần nữa biểu hiện hoàn mỹ, ha ha a!

Khúc Túc không vui lòng mày cau chặt, vị tiểu thư ở quầy kia thật đúng là khách khí hữu lễ đến cực điểm, thanh âm của cô làm cho anh cảm thấy rất bức bối, anh từ trước đến nay chịu không được cái loại làm bộ làm tịch của con gái, tuy đó là công tác của cô.

Miền cương giường mí mắt lên, liếc mắt lên bảng tên của cô một cái. “Tất tiểu thư.”

“Khúc quản lý có việc?” Anh ta tỉnh khi nào? Cô từ trước đến nay đem âm lượng của mình khống chế tại năm mươi đến sáu mươi đề-xi-ben, không lớn không nhỏ, tuyệt đối không phải là vấn đề của cô.

“Mời cô pha cho tôi một ly trà.”

“Được, ngài đợi chút.” Nâng một nụ cười chuyên nghiệp, việc vật vãnh trong tay đã xử lý không hết, còn phải hầu hạ đại lão gia này, tuy nói với anh ta như thế, nhưng cô vẫn cảm thấy trong nội tâm không được thoải mái.

Thả tay xuống bắt đầu làm việc, không đến một giây, ngoài cửa truyền đến thanh âm quen thuộc làm cho cô không khỏi mỉm cười.

“Cô Tất à! Thư tín đến đây!” Bác cảnh vệ ở bên ngoài nói cười tùm tùm đi tới.

“Bác Lý, bác luôn đúng giờ như vậy.” Cô tranh thủ thời gian ký nhận sổ ghi chép rồi đóng con dấu lên.

“Tôi là đặc biệt tới uống trà, đương nhiên đúng giờ.”

“Trước hết mời bác ngồi, chờ con.”

Chuông điện thoại vang lên.

“Khoa học kỹ thuật Danh Dương xin nghe. Dạ, xin ngài đợi chút,” đề xuống bật dây số, “Ngô tiểu thư, bảo hiềm bình an ông Vương, đường số một.”

Giải quyết một cái, lần này đổi nội tuyến.

“Ừ, tốt! Như thế này đi tôi tới bưu điện giúp cô gửi đi, không cần khách khí.”

“Cô Tất! Bạn rộn như vậy? Cần hỗ trợ không?”

“Không cần, không cần, con ứng phó được.” Cô thật có lỗi cười, đồng thời rất nhanh đi pha trà.

“Đây là của bác.” Cẩn thận đưa tới, lại đem chén thứ hai cho Khúc quản lí ở trước mặt, “Khúc quản lí, mời uống trà, cẩn thận coi chừng phỏng miệng.” Thân mật bổ sung một câu.

Khúc Túc tiếp nhận cái chén, liếc thời gian một cái, tính ra chị Lâm cũng nên đến.

“Khúc quản lí, đi thông thả.” Đi đi đi! Đừng quấy rầy cô công tác.

Anh lần nữa dừng bước, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cô.

“Khúc quản lí?” Phát hiện đến ánh mắt của anh giống như là đang xem kỹ một kiện vật phẩm, điều này làm cho thái độ tự nhiên hào phóng của cô từ trước đến nay cảm thấy một chút là không tự tại.

“Cô trang điểm ”

“Trang điểm của tôi ”

“Quá đậm.” Nói xong anh liền hướng văn phòng đi đến.

Cô tròng lớn mắt, nhất thời kinh ngạc không nói ra lời, quá đậm, làm sao có thể? Cô mỗi ngày đều xem cẩn thận xem xét tiết mục của thầy giáo, chính mình chuẩn bị rất cẩn thận, luôn phải làm ình thoát nhìn đã chuyên nghiệp lại thân thiết a!

Anh ta là mù sao?

“Cô Tất, vị Khúc quản lí kia thoát nhìn rất nghiêm túc, con không có bị hù dọa a?” Bác Lý quan tâm.

Rõ ràng như vậy có xem là người con trai không có lễ phép.

Tức tức chết cô!

“Tất tiểu thư, lần trước cô xử lý văn kiện có chuẩn bị phần tư liệu không?”

“Tôi đã chuẩn bị tốt lắm.” Tất Ngọc Nhi đi vào trong văn phòng lớn bốn mươi bình*, bận rộn xử lý văn kiện, đồng thời ứng phó các loại yêu cầu.

*36 thước vuông là 1 bình (Beta-er trích Qt ca ca)

“Tất tiểu thư, một chồng văn kiện này phiền làm y theo ngày lập.”

“Không có vấn đề.” Cô cười.

“Tất tiểu thư, nhà cậu không có giấy vệ sinh.”

“Tôi sẽ bổ sung.” Cô lại cười.

“Tất tiểu thư, không có nước trà.”

“Tôi biết.” Cô cười cười, cười cười cười, nhẫn đến khi đưa thư tín xong, vuốt bụng xuống quay trở lại phòng giải khát, cầm theo một bình nước chậm rãi đi tới.

“Tất tiểu thư, công ty thực may mắn vì có cô giúp đỡ.”

“Ừng..... Phải.” Cố hết sức mang bình rước rót vào máy đun nước.

“Còn có chuyện gì sao?” Cô thở ra một hơi, “Cần tôi giúp mọi người pha trà sao?” Ngửi khí làm cho người ta hoàn toàn không hoài nghi lời nói thực tâm của cô.

“Thật vậy chẳng? Thật tốt quá.”

Giả dối! Tất Ngọc Nhi tiếp nhận chén trà của đồng nghiệp, “Chờ tôi một chút sẽ đưa qua cho.” Ôm một đồng chén trà, xoay người tầm mắt đối diện với Khúc quản lí mới vừa vào cửa.

Khúc Túc ngẩng cô liếc chén trà trên tay, không nói chuyện.

“Khúc quản lí, muốn uống trà hay không?” Cô nâng cao chén trà, tươi cười chân thành hỏi, cô đặc biệt đi mua tạp chí về trang điểm để tham khảo, rất khiêm tốn kiểm điểm chính mình, không để cho người ngoài có bất kỳ cơ hội để bắt bẻ cô.

“Không cần.”

“Tôi đây bận rộn trước.” Cái gì nha! Chúng ta bất kể lúc trước có hiềm khích, vừa vặn khách khí hỏi thăm, anh ta ra oai đáng điệu quản lí sao?

Buồn bực trở lại quầy, càng nghĩ càng cảm thấy nổi giận.

Tiếp tân tiểu thư? Cũng bất quá chính là tiếp nhận nghe điện thoại, bán rẻ tiếng cười, đồng thời làm mấy công việc lật vạt mà thôi, một chút địa vị cũng không có, cô muốn từ chức!

Oán hận bất mãn chất chứa hồi lâu đồng thời “cái kia đến”, tâm hỏa giống như ngọn sóng không ngừng phun lên.

“Chị Tất, vừa rồi Lâm tiểu thư hỏi bên ngoài đã quét dọn tốt chưa?”

Vì cái gì tất cả việc dọn dẹp bên ngoài cũng muốn giao cho cô xử lý?

“Chị Tất, chị có khỏe không?”

“Không có việc gì.” Khóe miệng cô co rúm một chút, nhìn thấy cô bé thực tập thần sắc lo lắng, “Chỉ là có chỗ không thoải mái, chị đi vào toilet một chút là tốt rồi.” Làm cho cô con người toàn vẹn này thở một hơi.

Tất Ngọc Nhi bước nhanh đi đến chỗ rẽ đằng sau thang lầu, sau đó ôm bụng ngồi ở trên cầu thang, ngày đầu tiên mất máu nhiều! Cô cảm giác mình cũng sắp chống đỡ không nổi nữa.

Cô lấy điện thoại di động ra, gảy dây số quá quen thuộc. “Học trưởng Tiểu Thành ” kéo dài âm cuối, chuẩn bị thổ lộ hết ủy khuất đầy bụng của cô.

“Làm sao vậy?” thanh âm ôn hoà hiền hậu ngọt ngào, mang theo ma lực an ủi lòng người ở chỗ khác truyền đến.

“Đồng nghiệp em đều khi dễ em.” Cô mở miệng, giọng điệu ai oán.

“Khi dễ em?” Ôn Luật Thành thả công văn ở trên tay xuống, người này là học muội bảo bối chỉ cần gặp chuyện không vui, sẽ gọi điện thoại hướng anh tố khổ, mà anh cũng có thói quen lắng nghe cộng thêm an ủi.

“Bọn họ không muốn làm việc vất vả tất cả đều đem quăng cho em, em lại không thể cự tuyệt; em lại có ‘đại di mụ’ lại đây báo danh, thân thể không thoải mái, cả người thật là khổ sở.” Cô dẹt miệng, càng nói lòng càng chua xót, “Còn có nha! Thủ trưởng đầu heo thật sự rất chán ghét, cả ngày bày ra mặt thối, còn phê bình em trang điểm quá đậm, thái độ của anh ta thật sự rất ghét!” Chuyện này làm cho cô tức giận suốt hai ngày.

“Anh nghĩ hay là em trở lại Tân Trúc đi, cha mẹ em không phải cũng một mực muốn em trở về sao?” Cô một tiểu nữ sinh thuê phòng ở bên ngoài, anh cũng không yên tâm.

“Không cần, em muốn ở chỗ này.” Học trưởng Tiểu Thành ở Đài Bắc phát triển sự nghiệp, cô cũng muốn ở lại Đài Bắc để hỗ trợ lẫn nhau.

“Thực không hiểu nổi em kiên trì ở đây làm gì?” Anh cười khê một tiếng, “Vay em cố gắng lên, không thoải mái thì xin nghỉ a! Không cần phải quá sức.”

“Ừ, Học trưởng Tiểu Thành, anh còn bận việc của anh, em không ầm ỹ anh nữa.” Chấm dứt trò chuyện, cảm giác tâm tình đã tốt hơn nhiều, Học trưởng Tiểu Thành vẫn luôn là trụ cột tinh thần của cô, nghe qua thanh âm của anh, cô hiện tại có khí lực trở về tiếp tục phấn đấu.

Vuốt bụng đứng dậy, chuyển qua chỗ rẽ, thấy người con trai đứng ở bên cạnh cửa sổ hút thuốc, lập tức phía trên tâm trí hiện lên mấy đạo sấm rền, sắc mặt trở nên trắng bệch.”Khúc..... Khúc quản lí!” Xong rồi! Lời nói vừa rồi anh ta không phải đều nghe thấy được chứ?

Nhìn anh ta thần thái bình tĩnh không có nổi giận, hẳn là không nghe thấy cái gì, cô âm thầm may mắn, dù sao công tác chưa tới nửa năm, cô còn không muốn vì vậy mà cuốn gói đi.

“Tôi đi trước.” Rất nhanh đi qua, lần này hữu kinh vô hiểm, khá tốt.

“Công ty có thể mời người giảng giải vấn đề về sinh lý.” Anh chậm rãi mở miệng, cũng không nghĩ là nhìn đến thân thể tiếp tân tiểu thư rõ ràng cứng đờ.

Thăm thăm thăm thăm thăm.....

Anh ta đã nghe được rồi.....

Cô phảng phất đã nhìn thấy thời gian trong tương lai chính mình bị thống khổ, nội tâm bi thảm không ngừng thổ dài, Tất Ngọc Nhi miễn cưỡng trấn định quay đầu lại, vô cùng cố gắng giữ vững hình tượng chuyên nghiệp bình thường, “Tôi đã tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn Khúc quản lí quan tâm.”

Cùng giọng điệu phàn nàn vừa rồi tại trong điện thoại hướng về Học trưởng Tiểu Thành, căn bản chính là như có hai người.

“Có thời gian phê bình, không bằng đem công việc làm tốt.” Nhìn xem cô bộ dáng bối rối cố giữ vững trấn định, lại làm cho trong đôi mắt anh từ trước đến nay lãnh đạm nổi lên một tia vui vẻ khó có thể phát giác.

“Cảm ơn quản lí chỉ giáo, lần sau tôi sẽ cải thiện.” Cô từ nay về sau nhất định sẽ chú ý bên cạnh có người hay không, mới không xui xẻo như vậy bị thủ trưởng túm gáy.

Đây là nhân sinh a..... A a.....

Tất Ngọc Nhi vô tình nhìn chính mình trong kính, vô vô gương mặt của mình.

Theo như đồn đãi chứng lười làm việc không may phát tác ở trên người cô, làm cho cô chính là đều vô lực, chỉ cảm thấy thời gian từng ngày của mình như trống rỗng, nếu cô lại sa sút tinh thần như thế, Học trưởng Tiểu Thành nhất định sẽ cách xa cô.

Vì Học trưởng Tiểu Thành, vì vậy, cô phải tỉnh lại!

Thay mình động viên tinh thần xong, đưa con mắt nhìn về phía đồng hồ, cô hít sâu một hơi, chuẩn bị lên chiến trường.

Ngón tay kéo khoe miệng của mình, đối với đồng nghiệp đang đi mỉm cười lại mỉm cười

“Trần tiên sinh, sớm a!” Gật đầu, mỉm cười.

“Ngô tiểu thư, sớm.” Gật đầu, mỉm cười.

“Hà tiểu thư, sớm.” Gật đầu, mỉm cười.

“Tất tiểu thư.” Hà tiểu thư dừng bước lại, đẩy kính đen, đáy mắt tản ra thấy rõ không có ý tốt.

“Có chuyện gì không?” Tất Ngọc Nhi trong nội tâm trực giác không ổn, vị kế toán Hà tiểu thư này luôn cố hết sức ném cho cô một ít yêu cầu tồi tệ.

“Hôm nay phiên cô sửa sang lại văn kiện phòng tài liệu.”

“Không có vấn đề.” Rống ~~ thối bà tám, cô chọc tới Hà tiểu thư a? Vì sao loại công tác cố hết sức lại tốn thời gian này, đều rơi vào trên đầu cô?

Tính cô tốt như vậy, thiện lương như vậy, tại sao phải đối với cô như vậy a

Nội tâm tuy nhiên không ngừng thét lên, phản kháng, nhưng lý trí của cô thì đem công tác làm được một đoạn, một đoạn sau, nhận mệnh chính là đi đến văn phòng kia.

Nhìn qua phòng tài liệu văn kiện đầy ngăn tủ, cô quả thực là khóc không ra nước mắt, nhìn thời gian một chút, không biết cô có thể hay không trước giữa trưa sửa sang lại cho tốt?

Cũng may hôm nay có cô bé thực tập, bằng không cô thật sự sẽ vì Hà tiểu thư tàn khốc vô tình đứng đợi, hiển dăng lần đầu tiên tăng ca của cô tại công ty Danh Dương.

Cho rằng như vậy có thể đem cô đánh bại? Hà tiểu thư, cô mơ tưởng!

Cô xoắn tay áo lên, cởi giày cao gót, đứng ở trên mặt ghế, đem tư liệu ở tầng trên ôm xuống.

Lúc này một bóng người đi qua, dừng lại một chút, thuận tay đóng cửa lại.

Tất Ngọc Nhi chần động, vội vàng buông văn kiện, đi chân trần tới bên cạnh cửa, đem cửa kéo ra

Lão Thiên! Cô bị khóa trái!

“Có người ở bên ngoài không?” Chú ý đến mặt mũi cô kiên trì dùng năm mươi đến sáu mươi dexiben hô nhẹ; “Có người ở bên ngoài không?” Lúc này dexiben đã đề ột chút; “Có người ở bên ngoài ” rất cục chịu sử dụng tất cả vốn liếng, chỉ là đã trễ.

Tất Ngọc Nhi chán nản vô lực ngồi ở trên sàn nhà lạnh như băng, dẹt miệng, ô ô ô..... Trong này không khí không lưu thông, vừa buồn chán vừa nóng, cái mũi lại ngứa, ắt xì!

Phòng tài liệu chính là phòng nhỏ độc lập, bình thường ít có người tiến đến, hiện nay cô chỉ có thể mong đợi cô bé thực tập phát hiện thấy cô không có ở chỗ ngồi, tốt bụng đến bên này tìm cô.

Tất tiểu thư không có ở vị trí?

Khúc Túc lông mày anh tuấn nâng lên, nguyên bản cước bộ muốn ra ngoài lại ngừng nơi quầy tiếp tân. “Tất tiểu thư đâu?” Không vui lạnh giọng hỏi, từ buổi sáng cho tới bây giờ, anh đều không nhìn thấy bóng dáng bận rộn của cô.

“Tôi hôm nay đi làm thì liền..... Đã không thấy Tất tiểu thư.” Cô bé thực tập lập tức thả công việc xuống bên cạnh, cô chưa từng giống như chị Tất đồng dạng có thể nhất tâm nhị dụng (một tâm hai mặt).

“Cô ấy hôm nay xin nghỉ?”

“Ừng..... Hẳn là không phải, túi của cô ấy cùng điện thoại cũng còn ở đây, cũng có kẹp cái ghi chép, Khúc..... Khúc quản lý, có lẽ là cô ấy có việc ra ngoài, sẽ trở lại.” Sợ hãi liếc nhìn Khúc quản lý, “Khúc quản lý, ngài có chuyện tìm Tất tiểu thư?”

“Cô đến đại sảnh phòng quản lý hỏi cảnh vệ một chút, xem anh ta có thấy Tất tiểu thư ra ngoài hay không?”

“Dạ.” Cô bé thực tập kinh hãi thấy tình thế nghiêm trọng, cũng bắt đầu khẩn trương.

“Có ai hôm nay nhìn thấy Tất tiểu thư?” Khúc Túc đi vào khu làm việc, đối với công nhân viên bên trong hỏi thăm.

“Cô ấy sáng sớm đến văn phòng còn cùng mọi người hàn huyên.”

“Cô ấy không ở bên ngoài sao?”

“Khả năng vừa đi chạy ngân hàng a?”

“Tôi có yêu cầu cô ấy giúp tôi sửa sang lại văn kiện phòng tài liệu, nói không chừng cô ấy ở chỗ này.”

“Phòng tài liệu?” Khúc Túc nghe vậy, nhú mày, bước nhanh đến phòng tài liệu, nhìn thấy cửa sắt bị khóa, đi vòng trở về lấy chìa khóa, lúc này rất cục mới mở cửa sắt nặng nề ra.

Mắt anh đầu tiên liền nhìn thấy Tất Ngọc Nhi tựa ở góc tường, mắt của cô có hiện chút hồng ở vành mắt, rõ ràng có dấu hiệu đã khóc; gò má bởi vì trong phòng nhiệt độ oi bức mà đỏ bừng một mảnh, bên trán

còn chảy ra một ít mồ hôi; áo sơ mi trắng đã cởi bỏ hai nút thắt phía trên nhất, mà nguyên bản áo khoác ở trên người lại gấp ở trên chân, giày cao gót sớm được chủ nhân giận chó đánh mèo vứt bỏ ở một chỗ khác.

Cô bình thường chuyên nghiệp mà hình tượng lại sáng sủa thế, sớm đã không còn sót lại chút gì.

“Khúc quản lí?” Không nghĩ tới người tới cứu cô đúng là vị mặt lạnh Diêm La này, cô chịu đựng ham muốn muốn khóc, cố hết sức đứng người lên.

“Có khỏe không?” Anh nhặt giày cao gót trên mặt đất cùng áo khoác lên, đến gần cô.

“Ừ.”

Anh ngắm đến văn kiện tư liệu trên ngăn tủ kia, từ trước đến nay khuôn mặt tuần tú luôn giữ tỉnh táo khó thấy một vết rạn “Cô đều ở trong này sửa sang lại tư liệu?”

“Phải” ngay từ đầu, cô cho là mình rất nhanh cũng sẽ bị người ta phát hiện, liền lợi dụng thời gian sửa sang lại, chỉ là không nghĩ tới bọn họ để cô đợi ở chỗ này lâu như vậy.....

Căn bản là không có người chú ý tới sự hiện hữu của cô, vừa nghĩ tới, cô nhin không được cái mũi đau xót, cảm giác mình quá ngốc.

Lần đầu tiên trong đời chịu đựng ý nghĩ muốn trừng người, Khúc Túc khó hiểu, cô gái này xác định ngoan ngoãn đợi người tới cứu viện sao?

“Lần sau cẩn thận một chút, nên để lại tờ giấy.”

“Phải” cô hấp hấp cái mũi, thử làm ình kiên cường một chút. “Khúc quản lí, phiền đem đồ đạc của tôi đưa cho tôi.”

“Cô về nhà nghỉ ngơi trước đi.” Anh đưa cho cô.

“Không cần, tôi chẳng vượt một chút thì tốt rồi.” Cúi đầu, chậm chậm mang giày, mặc áo khoác lên, không muốn cho anh trông thấy cô có bộ dáng không chuyên nghiệp.

“Cô còn muốn đi làm?” Thanh âm của anh không thể tin.

“Đa tạ Khúc quản lí quan tâm, tôi đã tốt hơn nhiều.”

Nhìn tay cô rõ ràng còn đang phát run, vẫn một mực cây mạnh, không khỏi làm cho nội tâm Khúc Túc nổi lên một cổ hờn dỗi. “Không trở về nhà thì đi lên phòng nhỏ trên lầu nghỉ ngơi, đây là mệnh lệnh.”

Rửa mặt sạch, trang điểm lại cho hoàn mỹ tinh xảo, Tất Ngọc Nhi theo Khúc quản lí đi tới phòng rửa mặt tư nhân, phát hiện trên bàn có thức ăn nóng hổi, nhắc nhở cô chưa ăn cơm.

Mùi thơm không dậy nổi sự thèm ăn của cô, tâm tình sợ hãi tuy nhiên đã hơi bình phục, nhưng nghĩ đến chính mình rất có thể vẫn bị giam bên trong căn phòng nhỏ ở đằng kia, thân thể của cô liền không cách nào khắc chế run rẩy.

Cô tranh thủ thời gian hít sâu, bắt buộc chính mình ăn cơm, đồng thời hiếu kỳ dò xét chung quanh.

Công ty tổng cộng phân hai tầng, thì ra là văn phòng này ười một, mười hai lầu, tầng mười hai là nơi chủ quản cao cấp xử lý công việc, lầu mười một thì là chỗ làm việc công nhân viên bình thường; lại bởi vì thang máy không có đi đến lầu mười hai, cho nên những chủ quản cao tầng kia đều qua khu lầu mười một xử lý công việc, sau đó trở lên lầu mười hai.

Cô ít khi đến lầu mười hai tiếp xúc với những chủ quản cao cấp kia, càng miễn bàn đi vào phòng nghỉ tư nhân của quản lí.

Nhìn qua khe cửa, nhìn thấy người con trai ngang ngược kia đang bẻ bộn công việc, mắt nhú lại, cô vụng trộm cầm lấy điện thoại, không thể chờ đợi được thông qua dây số quen thuộc. “Học trưởng Tiểu Thành ” điện thoại vừa thông, cô lập tức lên tiếng đáng thương.

“Làm sao vậy? Thanh âm của em là lạ.”

“Em bị khóa trái tại phòng tài liệu, đều không có người phát hiện!” Liền cô bé thực tập cũng cho rằng cô chỉ là ra ngoài, thật sự là không yêu thương cô.

“Người không có việc gì là tốt rồi.”

“Ừ, khá tốt cuối cùng bị người ta phát hiện, bằng không em liền thật sự sẽ không còn được gặp lại Học trưởng Tiểu Thành em kính trọng nhất.”

Ngữ khí khoa trương của cô làm cho điện thoại của Ôn Luật Thành ở chỗ khác không khỏi lộ ra mỉm cười, “Lần sau nhớ rõ nếu có tình hình giống vậy, trước để lại tờ giấy hoặc là cùng đồng nghiệp nói một tiếng.”

“Làm sao anh cũng nói lời này, cũng không an ủi người ta.”

“Bằng không học trưởng mời em ăn cơm, giúp em an ủi.”

“Thật vậy chẳng?” Cô kinh hỉ vui thích tươi cười, cuối cùng hy sinh của cô là đáng giá. “cuối tuần.....”

Đột nhiên phía trên cô bị bóng tối bao phủ, cô ngưỡng cao cổ nhìn thấy người tới, thiên ngôn vạn ngữ thoáng chốc chuyển thành kết thúc ngắn gọn, “Học trưởng Tiểu Thành, em còn có việc, tối nay liên lạc lại với anh! Bye bye.”

“Không hàn huyên?” Khúc Túc con mắt nghiêm khắc lạnh nhạt miết qua cô, trong miệng Học trưởng Tiểu Thành của cô cũng biết rõ cô có cá tính song diện nhân này sao?

“Không..... Không được.” Như thế nào cảm thấy Khúc quản lý thật sự thật hung dữ!

Khúc Túc đang trên đường về công ty, mắt nhìn đến cô gái đang từ bưu điện ra tới, anh vô ý thức vòng tay lái.

Thấy cô gái kia vui vẻ ngâm nga bài hát, tâm tình tốt bộ dạng cùng khuôn mặt tươi cười đi ở trên đường, anh vốn muốn ấn còi nhưng tay dừng lại, ý niệm trong đầu vừa đến, quyết định đi theo phía sau cô.

Tâm tình song diện nhân khôi phục rất nhanh sao! Xem ra vẻ lo lắng của mấy ngày trước đây đã mất đi, anh không khỏi câu dẫn ra khoe miệng, vị Tất tiểu thư này, ngược lại ý vị rất sâu xa.

Đột nhiên Tất Ngọc Nhi dừng bước, vội vàng mở túi ra, biểu lộ có chút kinh hỉ tiếp điện thoại.

Khúc Túc lông mày nhăn lại, trực giác đề còi xuống.

Tiếng kèn làm cho Tất Ngọc Nhi lại càng hoảng sợ, xoay người nhìn thấy cấp trên của mình, trên mặt của cô lập tức ảo não không kịp che dấu.

Đón lấy điện thoại cô nói vài câu rồi chấm dứt đối thoại, sau đó đi tới, “Khúc quản lý, thật khéo, trong này gặp được ngài.”

Lại là anh ta cắt đứt chuyện tốt của cô! Khó được Học trưởng Tiểu Thành chủ động gọi điện thoại cho cô, lại bị cắt đứt, đáng giận! Cô nhìn Khúc Túc, nghĩ thầm nếu là anh ta làm hại hạnh phúc cả đời của cô, xem anh bồi thường thế nào!

“Lên xe, tôi đưa cô về công ty.”

“Không cần làm phiền Khúc quản lý rồi, tôi còn muốn đến ngân hàng!”

“Muốn bao lâu?”

“Không lâu lắm 10 đến 20’ a! Khúc quản lý, cảm ơn ý tốt của anh, tôi tự mình đi là được.”

“Lên xe.”

“Khúc quản lý, thật sự không.....” Được được được, cô vẫn là lên xe, dùng loại ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, là muốn dọa ai nha?

Thật sự là bá đạo, hơi chút không giống ý anh ta, anh ta liền bày sắc mặt đen thui*.

*cái này là tự mình thêm vào nha (Beta-er)

Mở cửa xe, ngồi ở bên cạnh anh, sau khi nói với anh địa điểm, hai người trên đường đi đều trầm mặc không nói lời gì nữa, mà loại không khí này làm cho cô không tự chủ được cảm thấy khẩn trương.

Rất cục dạ dày cô cũng muốn căng đến rút gân ngoài, bằng hiệu ngân hàng Uyển Như giống như cứu tinh, làm cho cô vô ý thức thở dài một hơi. “Khúc quản lí, cảm ơn anh, anh trở về trước đi!”

“Đi nhanh về nhanh.”

“Được, Khúc quản lí, xin lái xe cẩn thận.” Ngữ điệu rất chuyên nghiệp âm cuối giương lên, tựa như cô đối đãi mỗi một vị khách đều giống nhau.

Cô đi vào ngân hàng, trước rút số, sau đó đến quầy phục vụ cùng tiểu thư quen thuộc của ngân hàng nói chuyện phiếm, thẳng đến khi mọi việc làm tốt, đã là 30 phút sau khi nói chuyện.

Đi ra ngân hàng, đang muốn rời đi, một cỗ xe nhìn quen mắt phút chốc đứng ở trước mặt cô. “Khúc quản lí, anh còn chưa đi?” Cô ngơ ngác một chút, anh ta một mực chờ bên ngoài sao?

“Lên xe.”

“A!” Cô ngồi trên xe, nhìn xem bên mặt anh nghiêm túc, nội tâm có chút mê hoặc.

“Có vấn đề gì nói thẳng.”

Ồ..Ồ! Anh biết thuật đọc tâm sao? Cô cái gì cũng chưa nói nha! Bất quá đều là anh mở miệng..... “Khúc quản lí, anh không có việc gì khác phải xử lý sao?” Trong ấn tượng, anh cơ hồ không có thời gian rảnh rỗi a!

“Muộn một chút muốn mở kiểm điểm.”

“Vậy anh vì cái gì còn ở bên ngoài chờ?”

“Tiện đường.”

“A!” Lên tiếng, không hề đáp lời, đây là bởi vì nghi ngờ lời nói không đúng của thủ trưởng, chiến lược là luôn phải hết sức cẩn thận.

Cô chỉ cần biết Học trưởng Tiểu Thành của cô, về phần Khúc quản lí mặt lạnh này, cô mới mặc kệ a!

2. Chương 2

Tuy là mưa to gió lớn, bầu trời thỉnh thoảng truyền đến tiếng sấm ầm ầm, nhưng cái này cũng không ngăn được quyết tâm muốn tới công ty của Tất Ngọc Nhi.

Điện thoại di động của cô cùng ví tiền ngày hôm qua để quên ở công ty, không có sinh hoạt phí coi như xong, thức ăn trong căn hộ nhỏ còn có thể chống đỡ vài ngày; nhưng nghĩ đến không cách nào liên lạc cùng Học trưởng Tiểu Thành của cô, trời bão thì tính là gì!

Một tiếng sấm rền đánh rớt bức tranh bên trong, cô hét lên một tiếng, co rút bả vai.

Quyết tâm bước ra cửa tựa hồ không còn kiên trì như vậy, chỉ là đã đi đến một nửa đường, quay đầu lại quá khó khăn.

Thật sự rất đáng sợ ——

Cô thúc nhanh chân ga, từng cơn mưa lớn rơi xuống đánh vào trên người cô, nheo mắt lại, tầm mắt cố gắng nhìn rõ ràng, bão thẳng bầy, toàn bộ đài đều nghỉ ngơi một ngày, cũng chỉ có cô, vì yêu bất kể mưa gió.

Chỉ là đến lúc đó bị Học trưởng Tiểu Thành biết, cô nhất định lại sẽ bị niêm một chút.

Trải qua mưa gió tàn phá, cùng tiếng thét chói tai liên tục một thân cô ướt đẫm trở lại công ty, mở đèn lên, liền bận rộn đem mặt lau khô.

Ắt xì! Ắt xì!

Rùng mình một cái, chà xát cánh tay của mình, cô vẫn là nhanh lên để về nhà a! Đem ví tiền cùng điện thoại nhét vào túi nhỏ màu xanh trong túi, thuận tay rút lấy giấy lau xoa xoa cái mũi.

“Ồ ...Ồ!” Xoay người, bóng người ở cửa thoáng chốc làm cho cô bị kinh hãi.

“Cô tới công ty làm cái gì?” Khúc Túc lông mày nhăn lại nhìn cả người cô gái ướt đầm mà phát run.

“Tôi tới lấy ví cùng điện thoại.” Dùng ngón tay nhẹ khép lại tóc rủ xuống phía trước trán, “Khúc quản lí, anh hôm nay đi làm nha?”

Người khác cô không dám nghĩ, nhưng Khúc quản lí chính là làm cho người ta có một loại cảm giác “Công tác chính là tình nhân của anh”, trời bão cũng không muốn ngăn cản sự cuồng nhiệt làm việc của anh.

Cô âm thầm cảm thấy buồn cười, nhếch môi, không dám cười lên tiếng.

“Tôi tới công ty đem văn kiện về xử lý.”

“Quản lí thật sự là làm việc rất có nhiệt tình.” Cô giả ý nói.

“Chỉ là kiếm tiền.”

“A ——” Cô gật đầu thẳng thắn, vắt hết óc muốn nói tiếp.

Khúc Túc phát hiện cô chỉ cần tiếp đón không nói ra lời, sẽ mỉm cười lại mỉm cười.

“Thực bội phục quản lí có bản lĩnh quản lý công ty trong khu vực lớn như vậy, nếu là tôi có thể sẽ làm không đến.” Cô thật sự rất bội phục mình, rõ ràng có thể cùng một “Hàn băng” nói chuyện phiếm.

“Đã quen.”

“.....” Anh không thể nói nhiều hơn mấy chữ sao? Cô vẫn là đi mau cho an toàn, cùng một hoạt thi* liên hệ, một mỗi quá đó ~ (*ý nói anh này là cương thi, xác chết đó a)

Điện thoại vang lên, cô thuận tay tiếp, “Khoa học kỹ thuật Danh Dương xin chào ——”

Văn phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ có cô mang một ít giọng mũi nói.

Nghe cô dùng giọng mũi nói chuyện khách khí, anh đột nhiên cảm giác được rất thú vị, khó gặp được bộ dạng của cô nhan sắc, thanh tú sạch sẽ, tựa như nữ sinh bình thường, anh thật sự không hiểu vì cái gì cô muốn “Chọc ghẹo” khuôn mặt của mình như vậy.

[nguyên văn là tác lộng: mình ko biết đổi thế nào? T_T Syra]

Tất Ngọc Nhi ghi chép trên giấy ghi lại sự việc, vừa nhắc mắt tầm mắt đối diện anh, có chút kinh ngạc nghĩ, anh..... Đang cười?

Khúc Túc câu khéo miệng, cô như nhìn thấy quỷ giống như biểu lộ thật sự rất thú vị.

Anh..... Anh thật sự đang cười, cô vẫn cho là Khúc quản lí chỉ thích hợp lạnh như băng biểu lộ lãnh khốc, không nghĩ tới anh cười lộ lên đúng là mê người như thế.....

Không được! Cô đã có Học trưởng Tiểu Thành rồi, làm sao có thể bởi vì sắc đẹp hấp dẫn mà nhất thời hăm sâu? Dùng sức lắc đầu, cô muốn chính mình thanh tỉnh.

“Cô đang làm cái gì ở đây?” Cô có biết hay không bây giờ cô rất thú vị, rất buồn cười?

Cô ho nhẹ một tiếng, dấu biểu hiện không được tự nhiên của cô, “Khúc quản lí, tôi đi về trước.”

“Cô đi xe máy tới?”

“Phải”

“Tôi đưa cô trở về.”

“Cám ơn ý tốt của anh, thật sự không cần, kỹ thuật đi máy xe của tôi rất tốt.” Cô không chút nghĩ ngợi từ chối.

Không cần, không cần, không cần hao tâm tổn trí, không không không... Mượn có khước từ làm cho anh rất không vui. “Tùy cô.”

“..... Khúc quản lí tạm biệt, trên đường cẩn thận.” Cô có thể cảm giác được anh mất hứng, tâm tình của anh luôn lúc tốt lúc xấu, hỉ nộ vô thường, thật là một quái nhân, cô vẫn là chạy nhanh tránh đi sẽ tương đối an toàn.

Tất Ngọc Nhi vội vàng rời đi, đến ban công dẫn xe máy ra; gió nổi lên mãnh liệt thổi trúng cô thiếu chút nữa cùng xe máy ngã vào nhau, tìm một ít thời gian, cô mới mặc đồ trang bị.

Dần dần mưa rơi mạnh cùng gió mạnh làm cho cô mở mắt không ra, trên đường đi vất vả hàng cây bên đường bắt ngờ ngã xuống, không có ngờ tới đang đi xe trên đường, máy đột nhiên tắt, cô không khỏi lên tiếng chửi bới, đem máy xe dắt đến một bên đứng lại, ra sức đạp áy khởi động.

Mười phút qua đi, máy xe vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Tất Ngọc Nhi khó khăn trong vũng nước nắm xe yêu, cất bước khó khăn nghĩ.

“Mưa gió lúc này mà cô tin là sẽ sống sao?” Khúc Túc đánh cửa sổ xe xuống, dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

“Khúc quản lí.” Khóe miệng có chút rung động, mỗi lần bộ dạng chật vật đều bị anh gặp được.

“Trước để xe máy qua một bên, tôi đưa cô trở về.”

“Khúc quản lí, có lẽ anh không rõ tại Đài Loan xe máy tỉ lệ mất trộm cao bao nhiêu.” Tốt xấu gì chiếc xe này cũng là một công cụ thay cô đi bộ tuy nhiên hiện tại rất không nể tình mà ném đi, nhưng cô sẽ không vứt bỏ xe yêu của cô.

“Lên xe.” Cô thật sự muốn đem chính mình làm cho đến sinh bệnh sao?

Cô mỉm cười, đứng thẳng người lên.

Mưa gió điên cuồng gào thét, hai người giằng co——

Ắt xì! Cô bại trận cúi đầu xuống, ảo não vượt cái mũi, tâm không cam lòng không muốn đem xe máy đổ tại ven đường.

Lên xe, Tất Ngọc Nhi nhìn thấy anh tinh thần sảng khoái, cùng chính mình toàn thân rõ ràng ướt đẫm, so sánh rất đúng với trong nội tâm làm cho cô cảm thấy rất không tự vị. “Khúc quản lí thực chiều cổ nhân viên.” Cô về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, trong lời nói mang theo châm biếm, hừ! Làm ầm ướt xe của anh là tốt nhất.

“Nếu như cô ở trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lãng phí tài nguyên quốc gia sẽ không tốt.” Anh thập phần đứng đắn khiêu khích cô.

Rống —— Anh đây là người nói sao?

Xem cô ần nhẫn cảm xúc muốn bộc phát, đáy mắt Khúc Túc vui vẻ nồng đậm.

“Khúc quản lí, chỗ ở của tôi bên trái trong ngõ nhỏ, anh đưa đến đây là được rồi.” Kéo ra một nụ cười giả dối, cô âm thầm thề dưới đáy lòng, hừ! Cũng không để cho cô bắt được mà thành cơ hội hòa nhau.

Khúc Túc đem xe tiến ngõ nhỏ hỏi: “Phía trước tòa cao ốc sao?”

“Đúng.” Anh là nghề nhặng sao? Cô yêu cầu xuống xe rồi, anh còn bỏ mặc, chỉ lo đem xe đỗ trong ô vuông đỗ xe.

Chẳng phải lập tức muốn rời đi sao? Chắc, loại người này chính là như vậy, đâu ra đấy, quân tử một chút, Tất Ngọc Nhi một lần nữa ngưng tụ nâng khuôn mặt tươi cười, “Quản lí, thật sự là cảm ơn anh đặc biệt đưa tôi trở về, có cơ hội mời anh ăn bữa cơm.” Cô tự nhiên trôi chảy nói lời khách khí trên mặt.

“Vây đi thôi!” Khúc Túc cởi bỏ dây an toàn trên người, đem cửa xe đóng, khóa lại.

“Đi thôi?” Cô ngốc o o lặp lại lời của anh.

“Đi đến nhà của cô.” Anh nhìn thẳng chăm chăm vào biểu lộ kinh ngạc của cô, phát hiện cô quả nhiên ngần ngại đến thú vị, điều này làm cho anh đối với cô hứng thú càng nhiều.

“Quản lý, không cần đưa tôi tới cửa.”

“Không mời tôi uống chén trà?”

Anh..... Muốn tới nhà cô uống trà?

“Không chào đón?”

“Đương nhiên —— được.” Cô vịn phần hạ đầu gối dựa.

Tất Ngọc Nhi dẫn anh đi vào cửa tòa nhà, sau khi cùng cảnh vệ chào hỏi, dẫn anh đi vào nơi ở của mình ở tầng 5.

“Cô đi thay quần áo trước.”

“Đã biết.” Mỉm cười ứng đối, chẳng muốn so đo thái độ giọng khách át giọng chủ.

Khúc Túc tìm vị trí ngồi xuống, anh nguyên lai tưởng rằng nhà cô sẽ là chỗ ở tràn ngập hồng nhật, không nghĩ tới chỗ ở của cô gái này cũng chỉ có mấy thứ dụng cụ gia đình đơn giản, hoàn toàn không có trang trí dư thừa nào.

Cầm lấy tạp chí trên bàn, trên bìa mặt có tiêu đề chấn động làm cho anh nhú lông mày một chút, cô gái này bình thường đều xem loại ‘không có dinh dưỡng’ này?

Tất Ngọc Nhi thay quần áo sạch sẽ, một thân nhẹ nhàng đi tới phòng khách, đập vào mắt chính là mặt người con trai không biểu tình nhìn tạp chí Bát Quái mà cô mua.

“Khúc quản lý, anh xem TV trước a!” Cô chuyển đến TV, bật đến đài tin tức, không muốn cho anh tiếp tục xem loại báo chuyên môn viết các vị nữ tinh long nhũ ấy (ngực của các ngôi sao mới lên), hoặc là các nghệ sĩ bắt cá hai tay của tạp chí Bát Quái, cảm giác rất kỳ quái.

“Cô đi làm việc của cô đi.”

“Được ——” đột nhiên tia chớp khác, sấm rền vang lên, cô ôm đầu đồng thời thét lên tiếng.

Khúc Túc miễn cưỡng liếc nhìn cô, nhìn hướng ngoài cửa sổ, mưa rơi lại tăng mạnh.

“A.....” Cô khốn quẫn gượng cười đi đến phòng bếp, lưu loát lấy lá pha trà, thỉnh thoảng vụng trộm ngắm người con trai trong phòng khách.

Cô chính là nghĩ không ra anh tới uống trà vì mục đích gì a? “Khúc quản lý, mời uống trà.” Cô cẩn thận bưng trà nóng, đang đi, tiếng sấm mãnh liệt, cô lại kêu thảm một tiếng, trực giác muốn che hai lỗ tai.

“Cẩn thận.” Khúc Túc đi nhanh đến, chỉ là chậm trễ nhận lấy so với thời gian, chén trà đã vỡ tan tành trên đất.

“Thực xin lỗi.” Cô nhanh chóng cầm lấy báo, ngồi xổm xuống đem mảnh nhỏ nhặt lên, không biết cổ áo bởi vì động tác của cô mà có chút rộng mở.

Chỗ đứng của Khúc Túc làm cho anh rất tự nhiên nhìn đến cảnh xuân trong nội y. “Nhìn thấy nội y.” Anh lãnh đạm nhắc nhở.

“A?” Cúi đầu nhìn về phía chính mình, lúc này mới phát hiện cảnh xuân tiết ra ngoài, mặt cô đỏ lên, tay chân luống cuống đứng lên. “Đúng..... Thực xin lỗi.”

“Không quan hệ, tôi còn có thể chịu được.” Bình tĩnh mà xem xét, thân hình của cô cũng không tệ.

“.....” Anh là người, thật sự có sở thích không tốt! Cô cầm lấy cổ áo, ngồi xổm xuống thu thập tàn cuộc, trong nội tâm thì không ngừng chửi bới.

“Cẩn thận một chút.” Khúc Túc ngồi xổm xuống giúp cô.

Dạ! Anh còn ngồi xổm xuống giúp cô, là muốn làm gì? Tất Ngọc Nhi cảnh giới phòng bị, thỉnh thoảng liếc trộm anh ngũ quan nghiêm trọng, anh thật là Khúc quản lí mà cô biết sao?

“Đừng phát ngốc.” Cô còn muốn tay bị cắt sao?

“A! Phải!” cô cúi đầu làm, ngày thường Khúc quản lí cao cao tại thượng giờ lại ngồi xổm trước mặt cô, hai người cách xa nhau không đến 30 cm, trên người anh nhàn nhạt mùi thơm của nước hoa không ngừng làm suy nghĩ của cô phức tạp, hết thấy chuyển biến làm cho cô cảm thấy —— thật quý dị!

“Khúc quản lí, tôi pha một ly trà khác.” Cô lập tức quyết định tiến vào phòng bếp, không cùng anh một chỗ; hoang mang sợ run, hai tay cũng đã tự động nhắm vào bao trà.

“Xong chưa?” Mấy phút đồng hồ sau, Khúc Túc đứng ở ngoài phòng bếp hỏi.

“Xong rồi.” Khát đến ở cửa ra vào chờ? Anh có thể khoa trương quá hay không?

Anh vòng qua trước mặt cô tự động mang đi.

Tất Ngọc Nhi vô ý thức đi theo phía sau anh, nhìn anh dương dương tự đắc ngồi ở trên ghế sa lon uống, cô không khỏi có cảm giác khách thành chủ. “Khúc quản lí, anh không cần làm việc sao?” Nhấn nại tính chờ anh uống xong mới hỏi.

“Hôm nay nghỉ ngơi.”

“Chính là tôi còn có chút việc, anh.....”

Cô gái này đuổi anh? Trước đó anh là tính đưa cô tới cửa liền rời đi, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt cô nghĩ một đằng nói một nẻo, trong nội tâm ác liệt nhân lên cũng rất tự nhiên lộ đầu ra, không thể phủ nhận, cùng cô cùng một chỗ thật là làm cho người ta buông lỏng.

Cảnh vệ đột nhiên thật đúng lúc vang lên tiếng chuông, Tất Ngọc Nhi tiếp microphone nghe, một lát sau, mím môi biểu lộ quái dị treo máy.

“Làm sao vậy?”

“Khúc quản lí, cảnh vệ nói bên ngoài nước đã ngập đến ngực.” Cô cúi đầu, giống như là nhịn xuống cái gì, sau mới lại ngẩng đầu lên nói: “Xe của anh hẳn là bị ngâm nước.”

Tất Ngọc Nhi ngồi ở trên bồn cầu mau chóng che miệng, bả vai không ngừng run run, trời ạ —— nhanh chết ngạt cô, nhỏ giọng cười như vậy rất thống khổ, cô luôn rơi ở thế hạ phong rốt cục cũng xả ra một ngụm oán khí.

Cô sờ lên cái cằm cười đến môi nhừ, từ toilet đi ra, chứng kiến cái tên quý không may kia đang dùng điện thoại liên lạc công việc.

“Khúc quản lí, đừng lo a?” Ai ai ai! Cô lại muốn cười rồi, không thể còn muốn rồi, bằng không cô muốn trốn vào toilet.

Anh chỉ là ngấm liếc cô, xe tuy nhiên bị ngâm nước, nhưng bởi vì có bảo hiểm, tổn thất ngược lại khá tốt: nhưng anh không cho rằng cô là thiệt tình ân cần với xe của anh, ngược lại nhìn có phần hả hê khá lớn.

Quên đi, nếu như có thể làm cho cô vui vẻ như vậy, anh không sao cả.

“Khụ, Khúc quản lí, vậy bây giờ nên làm cái gì bây giờ?” Cô ngồi ở vị trí đối diện anh, nhìn anh thông dong tự tại xem tin tức tivi, đắc ý nho nhỏ lập tức chuyển thành bức bối.

Anh sẽ không một mực đợi ở chỗ này a?

“Mau quá đã giữa trưa rồi.”

“Ừ.” Sau đó thì sao?

“Tôi đói bụng rồi.”

“.....” Nếu là tạp vụ nhân sĩ nói với cô đã đói bụng, cô nhất định sẽ trực tiếp cãi lại —— làm cô đánh rắm? Nhưng hôm nay mở miệng rất giống nhưng lại là cấp trên của cô, Tất Ngọc Nhi lần lượt hô hấp, độ cong trên khóe miệng giương tương đối hoàn mỹ, “Mời anh đợi chút.”

Mười phút qua đi, trên bàn ở phòng khách có hai chén mì tôm.

“Khúc quản lí, nhà bếp tôi không chuyên, anh chịu ủy khuất ăn chút gì a!” Nhà bếp không chuyên là lấy cớ, cô căn bản là không muốn nấu cho anh ăn, tay nghề của cô là phải dành cho Học trưởng Tiểu Thành.

“Cô bình thường đều ăn thứ này?”

“Một người ở, ngẫu nhiên là dùng mì tôm đuổi một bữa.” Cái gì gọi là “Thứ này”, nói khinh thường như vậy, có bản lĩnh thì chính mình nấu nha, hừ!

Khúc Túc đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra.

“Khúc quản lí, tủ lạnh không có đồ ăn gì.”

“Có mì sợi sao?”

“Có.”

“Phòng bếp cho tôi mượn.” Anh lục tục từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu có thể dùng để nấu ăn.

“Khúc quản lí xuống bếp?” Thanh âm của cô không tự giác đề cao lên quãng tám, ngạc nhiên quá, anh không nhẫn nại ăn hết, mà là tính chính mình đi nấu.

“Một người ở, nên học một chút tay nghề.” Anh nhìn cô, dụng tâm kín đáo nói.

“Tôi đây ở trong này làm vướng chân vướng tay, Khúc quản lí, anh cứ việc.” Cô lui một bước, hoàn toàn không muốn hỗ trợ.

Tầm mắt đảo qua liếc cô, cô gái này tâm cơ cứ như vậy, thật sự là! Lười phản ứng lại cô, Khúc Túc chính mình động thủ.

Tất Ngọc Nhi nhìn anh cầm dao làm thức ăn có da có thịt, trong nội tâm trình độ khiếp sợ không thua kinh hãi khi nói bị bóp, như anh cười một chút, thân hòa một, miệng ngọt một chút, thái độ tốt một chút, gia tăng thêm 4 điểm, hẳn là đối tượng tốt.

“Tất Ngọc Nhi.”

“Khúc quản lí có gì chỉ giáo?” Không có phát giác anh gọi thẳng tên của cô, Tất Ngọc Nhi rất tự nhiên trả lời.

“Nếu như cô còn dò xét tôi như vậy, tôi sẽ nghĩ là cô yêu thầm tôi.”

Không biết xấu hổ!

Ai mà thầm mến anh!

Tất Ngọc Nhi râu rĩ che mặt nuốt mỳ, hương vị nồng đậm tại khóe miệng.

Đáng giận, thật đúng là ăn ngon!

Không cam lòng ăn đồ ăn do địch nhân làm, khí thế đã thua một nửa.

“Cái này có muốn không?”

“Phiền toái Khúc quản lí.” Rất không có chí khí đem chén đĩa đưa tới.

Dùng cơm xong, cô ngoan ngoãn tự động thu thập, mưa bên ngoài tạm dừng, nhưng nước vẫn chưa lui, xem ra còn cùng Khúc quản lí ở chung một lúc nữa.

Cô mất hết hứng thú gọt quả táo, trên khuôn mặt thanh tú tràn ngập phiền não, cô muốn gọi điện thoại nói chuyện phiếm cùng Học trưởng Tiểu Thành, nhưng lại không thể đem thủ trưởng nhét vào phòng khách không để ý tới.

Tiếng buồn bã thở dài một hồi, mới đưa đĩa trái cây mang sang, nhìn thấy Khúc Túc hai tay ôm ngực nhắm mắt nghỉ ngơi, cô phóng mức giọng thấp hô: “Khúc quản lí?”

Trư a! Ăn no liền ngủ. Cô không khách khí ở trong nội tâm tà ác phê bình ác độc.

Qua một phút đồng hồ sau, trông thấy người con trai cũng không nhúc nhích, cô cẩn thận buông đĩa, theo dõi ngũ quan lạnh lùng của anh, thật sự đang ngủ sao?

Nghiêng thân tới gần anh, muốn xác định anh là ngủ thực hay là ngủ giả, đó! Phát hiện lớn! Người con trai nghiêm túc này có lông mi thật dài a.....

Nhìn không được hấp dẫn vươn ma chưởng, muốn chạm lông mi thật dài của anh.

Đột nhiên Khúc Túc mở mắt ra, con ngươi đen thâm thúy đối diện cô.

Cô nhất thời phản ứng không kịp, chỉ ngậy ngốc cùng hấn mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ánh mắt của cô biến thành mắt gà chói.” Cô gái này, trên người có một cổ mùi thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng khoan khoái, không ngừng làm phức tạp cảm xúc bình yên của anh.

“A!” Cô lui một bước, đụng vào cái bàn, trọng tâm chênh vênh, mắt thấy muốn bị ngã.

“Cẩn thận một chút.” Khúc Túc nắm ở eo của cô, cô lại biểu diễn kỹ năng đặc biệt sao?

“Cám ơn.” Mặt đỏ hồng, đột nhiên không biết nên đối mặt anh như thế nào. “Khúc quản lí, anh có thể buông tay.” Cô xấu hổ toàn thân nóng lên.

Anh theo lời buông ra, đóng mí mắt lại, dựa vào trên ghế sa lon.

Lại ngủ?

Chẳng lẽ là anh mộng du?

Tất Ngọc Nhi cực kỳ cẩn thận chậm rãi lui ra phía sau, cách anh một khoảng cách, lúc này mới nhẹ thở ra một hơi, mặt của mình nóng lên cô lấy tay nâng cao lên, không rõ vừa rồi vì sao chính mình lại đột nhiên thẹn thùng.

Đến phòng tắm dùng nước lạnh xối lên mặt, chờ nhiệt độ rút đi, mọi cách hết sức nhàm chán, mới nhớ tới còn chưa có gọi điện thoại cho Học trưởng Tiểu Thành.

Lắm bướng về phòng lấy điện thoại, nằm ở trên giường, trực tiếp đề xuống nút trò chuyện, một phút đồng hồ trôi qua, tức giận đem điện thoại di động vứt bỏ tại giường bên kia.

Học trưởng Tiểu Thành vì cái gì không tiếp điện thoại của cô?

Dùng cái gối buồn bực ở chính mình, cô rầu rĩ buồn bã kêu.

Khúc Túc lông mày rí rắm trừng mắt cô gái ngủ say sưa, cô không phải từ buổi chiều gầm loạn gọi bấy sao, vẫn ngủ đến hiện tại a?

“Tỉnh!” Khúc Túc nhẹ lay động hai tay cô gái ôm chặt cái gối đầu.

“Ừ.....” Tất Ngọc Nhi đầu chuyển tới bên kia, hi vọng ngăn chặn thanh âm phiền lòng.

“Ăn cơm đi.” Đã 7h rồi, cô là muốn ngủ tới khi nào?

“Được.” Nghe được ăn cơm, không chút nghĩ ngợi gạt đầu, nhưng thân thể vẫn không nhúc nhích.

Cô gái này ——

Khúc Túc đem bàn tay to đuổi ra, trực tiếp đem cô ôm lấy cả người.

“Học trưởng Tiểu Thành?” Sương mù, che chắn mắt mở ra, ngẩng đầu nhìn qua sắc mặt người con trai không vui. “Oh..... Nguyên lai là Khúc quản lí.” Học trưởng Tiểu Thành của cô tuyệt đối sẽ không bày mặt thối đối với cô.

Lại là Học trưởng Tiểu Thành?

Anh nhúu lông mày, tâm tình không khỏi chuyển xấu, Khúc Túc xem cô dụi dụi mắt, không có tính nhẫn nại anh liền đem cô trực tiếp ôm đến phòng khách, đặt ở trên ghế sa lon.

Cô xem ngoài cửa sổ ngăn người, đầu óc một mảnh hỗn độn, cả người hiện ra trạng thái thất thần.

Thật phục cô, Khúc Túc vỗ vỗ mặt của cô.

“Khúc quản lí, anh đang làm cái gì ở đây?” Cô nhúu mày khó hiểu.

“Ăn cơm.” Đem phần bữa tối đưa tới cho cô.

“A! Cảm ơn.” Thuận theo tiếp nhận, ngoan ngoãn ăn, đầu chậm rãi khôi phục suy nghĩ, cô cắn sợi mì, một bên trộm dò xét người con trai lạnh như băng ít nói.

“Có vấn đề gì?” Miễn cưỡng giương mắt nhìn cô, phát hiện vẻ mặt cô muốn nói lại thôi.

“Không có việc gì.” Cúi đầu gãi hai cái, tuy nhiên thái độ người con trai này rất xấu, nhưng trù nghệ thật sự rất không tồi, cũng khó trách tư thái muốn đặt cao như vậy.

Khúc Túc chuyển kênh TV, chuyên chú nhìn tin tức bão.

Bên ngoài tiếng gió gào thét qua, Khúc quản lí ở trong phòng nhỏ của cô xem TV, cô ăn bữa tối Khúc quản lí nấu, hết thấy đều là tự nhiên lại biến hoá kỳ lạ như thế.

Nhìn phương xa sấm rền lóe lên lóe lên, cùng với mưa to không ngừng rơi, tâm tình Tất Ngọc Nhi trầm trọng đến tột đỉnh.

Mưa to thành họa, cô rất lo lắng nếu như nước không rút đi, Khúc quản lí chẳng phải là một mực đợi ở chỗ này?

Cô nam quả nữ, làm sao có thể!

“Khúc quản lí, anh muốn hay không thử cùng ai liên lạc?” Cô dùng lời nói chỉ dẫn, hi vọng anh có thể chủ động liên lạc vị nhân từ ấy, bằng hữu thiện lương tiếp anh trở về.

“Nước đọng phải tới như thế nào?” Một câu, cắt đứt tất cả hi vọng của cô.

Ai.....

“Khúc quản lí, tôi ăn no, cảm ơn bữa tối của anh.” Cung kính gật đầu, “Tôi đi tắm rửa trước, không quấy rầy anh.” Trả lại bàn ăn, phối hợp chính là đi trở về phòng trong.

Toàn thân vô lực trở lại trên giường, ngắm đến điện thoại, nhớ tới Học trưởng Tiểu Thành còn không có gọi điện trả lời cho cô, trong nội tâm căn bản là cạn sạch sức lực.

Lần nữa cầm lấy điện thoại, lại gầy gàn hơn mười lần, cuối cùng cô mới giã dũa buông tha, cầm quần áo đến phòng tắm.

Cởi quần áo trên người ra, dùng nước ấm xông thân thể trước, cũng nức nở khóc nồng đậm ——

Không nghĩ tới, càng yêu người càng nhớ người, càng đau lòng ——

Ô ô..... Cô thật đáng thương, dự đoán được yêu tâm tình lại không được đáp lại, trên người lau xà phòng, cô gật gù hát thỏa thích ——

Tôi như thế nào, nghĩ cũng không phải quên cũng không phải, ai mà biết ——

Tai nghe thấy tiếng chuông điện thoại chờ đợi một ngày rốt cục vang lên, trả giá cho yêu cuối cùng là phải thu về? Cô lập tức đem vòi hoa sen tắt đi, mở cửa ra, không để ý deciben bình thường kiên trì, cao giọng hô: “Khúc quản lí ——”

Nhìn anh chậm rãi chính là đi tới, cô nhìn không được mở miệng yêu cầu trước, “Khúc quản lí, có thể hay không phiền toái anh giúp tôi đi lấy điện thoại tới?”

Nếu không có con trai ở đây, cô đã sớm lao ra nghe rồi, làm sao cô lại cho Học trưởng Tiểu Thành chờ.

Khúc Túc liếc xéo cô thò cái đầu ra, cô gái này thật sự rất khoa trương, tâm một chút phòng bị đều không có, đang tắm rửa còn dám muốn anh tới, cô sẽ không sợ thất thân sao?

Đi vào gian phòng của cô, cầm lấy điện thoại, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, đúng là “Học trưởng Tiểu Thành” của cô.

Anh ta rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể đem cô gái hai mặt này mê đến đầu óc choáng váng, còn giống như người bị bệnh thần kinh ở trong phòng tắm quỹ rỗng quỹ kêu.

“Tôi lấy đến đây.” Khúc Túc đứng ở cửa ngoài phòng tắm gõ cửa.

Cô mở cửa ra, duỗi cánh tay trần tuyết trắng ra, tay nắm bắt tới vội vàng sau khi nói cảm ơn, nhanh chóng đóng cửa lại. “Học trưởng Tiểu Thành, làm sao anh đến bây giờ mới gọi tới?”

Đứng ở ngoài cửa anh nghe được cô hờn dỗi, không chút nghĩ ngợi liền tắt đi đèn điện phòng tắm.

“A ——” thét lên tiếng.

Bị cúp điện? Một mảnh đen thui, cô xem đến, thật đáng sợ!

“Học trưởng Tiểu Thành, bên em bị cúp điện, không hàn huyền.” Nhanh chóng cúp điện thoại, sờ soạn lấy khăn tắm vây người chạy đến.

Di? Cô giật mình nhưng nhìn thấy phòng khách sáng ngời, tầm mắt lại quay lại người con trai đứng ở bên cạnh cửa ra vào, lập tức có chút không biết vì sao.

“Thật có lỗi, tôi không cẩn thận hình như mở sai chốt.”

“Không..... Không quan hệ.” Tất Ngọc Nhi tóc còn nhỏ giọt nước, bả vai còn có lưu lại bọt khí, cầm chặt lấy khăn tắm, rất sợ không nghĩ qua là sẽ có ánh sáng. “..... Tôi..... Tôi đi vào trước.”

Lời vừa mới dứt, đột nhiên ngọn đèn trong phòng lúc sáng lúc tối, không đến một giây, trong phòng lâm vào một mảnh đen nhánh.

“Ngừng..... Bị cúp điện!” Cô không để ý nam nữ chi cả, cầm chặt lấy cánh tay của anh.

“Cô trước đi vào tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo tử tế trở ra.” Anh đem tay của cô vịn bụng ra, đem cô đẩy mạnh vào trong phòng tắm.

“Đợi chút!” Cô lo sợ.....

“Chúng ta hiện tại bên ngoài.” Anh không để ý tới lời của cô, tự đóng cửa kính lại.

Cô rửa bọt biển lung tung còn lại, khó khăn cầm quần áo mặc lên, không đến ba phút thời gian liền vọt ra. “Tôi tắm rửa tốt lắm.” Đuôi tóc vẫn không ngừng nhỏ nước.

“Có đèn pin không?”

“Có, tại phòng tôi.” Cô gật đầu như bầm tỏi, lần nữa lại đặt lên cánh tay của anh, “Khúc quản lí, anh không ngại theo tôi đi một chuyến a?” Cô nói khách khí uyển chuyển, nhưng tay nắm rất chặt.

Cô gái này tay sức lực thật là lớn, anh nâng khóe miệng lên, mặc cho cảm giác trong bóng đêm bước đi.

Cô siết chặt thân hình cao lớn đi tới của anh, khoảng cách bình thường chưa được mấy bước, dưới tình huống tối tăm, lại như là xa ngàn dặm.

Khúc Túc vượt cửa phòng, nhẹ nhàng đẩy ra hỏi: “Cô đặt ở đâu ở trong phòng?”

“Tại trong ngăn tủ, tôi đi lấy.” Cô vội vàng đi lên phía trước, muốn tốc chiến tốc thắng, lại không ngờ tới mới đi chưa tới hai bước, đã đập phải cái rương trên mặt đất, cô kêu thảm một tiếng muốn ngã xuống, Khúc Túc nhanh tay ôm eo của cô.

“Cảm ơn.” Cô nhẹ thở ra một hơi, ổn định thân thể, không có ý cùng Khúc Túc có tư thế thân mật.

“Cẩn thận một chút.” Anh hơi hơi buông bàn tay ra, làm cho cô dễ dàng hoạt động.

Tất Ngọc Nhi cẩn thận đem rương dời đi, mở tủ quần áo ra, lấy quần áo ra đưa cho người con trai phía sau, “Khúc quần lí, phiền toái anh trước tạm thời giúp tôi cầm quần áo một chút.” Tay của cô nắm được đèn pin ở trong chỗ tối trong rương, phải đem quần áo trước chuyển sang một bên.

Một lòng chỉ nghĩ tay nhanh lên nắm bắt tới đèn pin, sờ đến quần áo không chút nghĩ ngợi liền hướng trên người Khúc Túc lấp đầy.

Đột nhiên ánh sáng hiện ra, Tất Ngọc Nhi nheo mắt lại, chậm rãi thích ứng ánh sáng. “Điện có rồi!” Cô thở nhẹ một hơi, tâm tình lập tức thoải mái không ít, xoay người, lại chỉ gặp Khúc Túc biểu lộ quái dị, theo tầm mắt của anh nhìn lại, chồng chất tại trên người anh toàn quần áo, đúng là nội y màu đen của cô.

Anh lấy ngón trỏ ôm lấy vai, con người đen trong trẻo nhưng lạnh lùng hơn nhiều có một chút trêu tức, chầm chầm vào gò má đỏ hồng của cô, giống như cười mà không phải cười nói: “Dáng người không tệ.”

3. Chương 3

Ánh sáng nhu hòa mờ nhạt, tiếng đàn vi-ô-lông uyển chuyển hàm xúc tuyệt đẹp, thêm vào đó là đầu bếp đang tỉ mỉ xếp đặt các món ăn tinh xảo, phong cách phong nhã cường điệu nổi danh nhà hàng đứng lặng yên trong thương xá bách hóa tinh phẩm, không ít đoàn phu nhân đi dạo phố xong đều dừng cơm ở nơi này.

“Chờ Giản tiểu thư đến, con cũng không nên bày sắc mặt như thế làm cho nhà người ta xem.” bà Khúc tao nhã cầm khăn tay lau khóe miệng, gương mặt nhìn biểu lộ thờ ơ của con trai, trong lòng thở dài. “A Túc, con có nghe được lời nói của mẹ không?”

Cái tính tình lạnh như băng này, có khi cũng làm cho bà cảm thấy thật đau đầu.

“Nghe rõ rồi.” Khúc Túc không đếm xỉa tới mà uống rượu đỏ, nguyên lai đây gọi là chuyện quan trọng trong miệng của mẫu thân.

“Cơm nước xong liền đưa Giản tiểu thư đi tản bộ, xem cảnh đêm.”

“Đã biết.” Trực tiếp cự tuyệt chỉ biết vĩnh viễn sẽ mang đến việc nhắc đi nhắc lại không dừng, dù sao cũng chỉ là đi đường, đổi lấy thanh tĩnh một chút, có gì mà không thể.

“Bác Khúc!”

“Hiểu Bái, mau tới đây.” bà Khúc hướng phía cô gái dễ thương ngoắc, “Ta giới thiệu với con một chút, đây là con trai của ta, Khúc Túc.”

“Anh Khúc hảo.” Cô mỉm cười ngọt ngào, cúi mở chào hỏi.

Khúc Túc gật gật đầu, không để lại một ít thời gian để ngắm.

“Bác có việc đi trước.” bà Khúc cầm lấy túi xách, rời đi trước, đối với Giản Hiểu Bái nhỏ giọng nói.

“Vâng, bác Khúc, tạm biệt.” Cô gật đầu đáp, đợi sau khi bà Khúc rời đi, mới đưa ánh mắt nhìn người con trai ngồi ở đối diện.

Nhân viên phục vụ đưa thức ăn tới, Khúc Túc thay cô nhận lấy.

“Anh Khúc, anh không vui sao? Sao lại không nói chuyện?” Cô múc một ít món điểm tâm ngọt ăn.

“Cô muốn thế nào?” Âm điệu lãnh đạm không có tâm tình, qua loa thuần túy.

“Em chưa từng đi như thế này đâu, anh không thích hay sao?” Bác Khúc nói muốn giới thiệu con trai cho cô biết, cô từ trước đến nay không bài xích việc quen biết nhiều bằng hữu, thêm nữa bác Khúc là người rất nhiệt tình, cho nên cô cũng không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng đi đến nơi hẹn, nếu như từ nay về sau thực sự là thành con dâu của bác Khúc, vậy cũng không tồi a!

Chỉ là đối phương rõ ràng thiếu hứng thú với cô.

“Không có.” Anh thành thật trả lời.

“Em biết.” Cô cười cười, nhún nhún vai không sao cả. “Bác Khúc muốn em thông cảm với cá tính của anh, muốn em chủ động một chút..... Anh Khúc, anh yêu thích kiểu cô gái như thế nào?”

“Tôi không có đặc biệt yêu mến kiểu cô gái nào.”

“Anh Khúc, bác Khúc vì hôn sự của anh mà lo lắng.” Cô thăm thía nói.

“Cho nên tôi xuất hiện ở nơi này.” Anh biết nghe lời, an phận nghe lời làm con ngoan.

“Được rồi! Kết giao bằng hữu đơn thuần.” Cô hướng phía anh mỉm cười, ba ngụm như hai giải quyết hết món điểm tâm ngọt, “Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi!”

Khúc Túc kinh ngạc nhìn phản ứng của cô.

“Như thế nào? Chưa từng thấy qua mỹ nữ?” Cô cười ở lối đi vào. “Đi nhanh một chút, em không muốn làm chậm trễ thời gian của anh.”

Anh cong môi, không nghĩ tới cô là người con gái thức thời như vậy.

Hai người đi ở trên đường, không nói một câu nào.

Khúc Túc nhìn cô gái tươi cười bên cạnh, cô cười mở hào phóng, có chuyện nói thẳng, cùng Tất Ngọc Nhi hoàn toàn là không giống nhau; lại nhớ lại ngày bão của đêm kia, Tất Ngọc Nhi một phen đoạt lại nội y biểu lộ xấu hổ và giận dữ, vui vẻ lập tức hiện lên trên đáy mắt của anh.

Vị Tất tiểu thư kia, thật là thú vị làm cho anh nhin không được mà muốn đùa với cô lần nữa.

“Anh Khúc, anh đang nghĩ cái gì vậy?” Nhìn tâm tình của anh vui sướng, là có chuyện vui vẻ sao?

“Không có gì.” Anh nhún vai.

“Anh Khúc, anh có động tâm hay chưa?” Cô hiểu kỳ nhưng vấn đề như kiểu cá tính của người con trai này, sẽ thích kiểu cô gái nào?

Rất giống như động tâm? Anh dừng một chút, muốn phủ nhận thì phía trước có một đôi nam nữ nói chuyện với nhau đã hấp dẫn ánh mắt của anh, cũng làm cho anh dừng bước.

Tất Ngọc Nhi hẹn hò ở trong này?!

Ý niệm nổi lên trong đầu làm cho lồng ngực của anh hơi co rút.

“Anh đang nhìn cái gì vậy?” Giản Hiểu Bái theo ánh mắt của anh mà nhìn lại, là một cô gái có tướng mạo thanh tú cùng một người đàn ông tuấn tú tao nhã, cô gái kia thoạt nhìn giống như đang khóc.

Không phải là tình nhân cãi nhau a? Cô kéo dài lỗ tai nghe.

Tầm mắt Khúc Túc nhìn chằm chằm vào Tất Ngọc Nhi, chỉ thấy cô cùng một người con trai khác nói chuyện với nhau vài câu, biểu tình cô đơn chào tạm biệt, chờ cho người đó đi xa, lập tức lộ ra cảm xúc yếu ớt, nước mắt rơi mãi, cô vừa chuyển thân qua, nhìn thấy gương mặt quen thuộc hiện ra, biểu lộ có chút kinh ngạc, “Khúc..... Khúc quản lí!”

“Các người biết nhau?” Giản Hiểu Bái đối với Khúc Túc hỏi.

“Cô ấy là đồng nghiệp cùng công ty.” Trong lòng cảm thụ một cổ kỳ dị làm cho anh từ trước đến nay tính tình trầm tĩnh có chút thay đổi, nhìn thấy Tất Ngọc Nhi biểu lộ bi thương, lòng của anh trở nên mạnh mẽ.

“Khúc quản lí, cùng bạn gái đi dạo phố a? Tôi đây sẽ không quấy rầy các người.” Tất Ngọc Nhi cúi đầu xuống, sau khi nói xong liền vội vàng bước nhanh rời đi.

“Giản tiểu thư, hôm nay chấm dứt ở đây a! Tôi còn có việc, đi trước.” Anh đưa danh thiếp ra, đuổi theo phía sau Tất Ngọc Nhi.

Nguyên lai mặt lạnh Diêm La cũng có loại biểu lộ lo lắng này, Giản Hiểu Bái lắc đầu cười nói, ngoan ngoan chuẩn bị báo cáo tình hình, tiếng chuông mới vang lên, mặt khác ở đầu bên kia liền vội vàng tiếp, như là đã chờ đợi lâu rồi.

Tất Ngọc Nhi hấp lấy cái mũi, tìm ngỗ nhỏ mà núp vào, nhìn thấy phía bốn phía không người, “Oa ——” một tiếng, yếu ớt khóc lớn lên.

Học trưởng không cần cô!

Cô thật vất vả quyết định, cố lấy dũng khí thông báo, kết quả từ đầu tới đuôi đều là tự cô đa tình.

Học trưởng Tiểu Thành của cô vẫn luôn xem cô như em gái, chính là cô không cần anh trai nha!

Cô bị quăng.....

Cô cố gắng như vậy, sao kết quả lại là như vậy?

Đứng tại chỗ khóc một hồi, chuông điện thoại di động vang lên, cô nhìn tên hiện trên điện thoại, ấn khóa trò chuyện sau đó trực tiếp nói: “Thành, cậu nói đúng rồi, mình thật sự bị quăng —— ô.....”

Cô ho một tiếng, “Mình bất kể, cậu phải mời mình ăn bữa tiệc lớn, lòng mình đau quá.” Bên cạnh khóc bên cạnh hút không khí, “Mình ngày mai trở về tìm cậu, nhớ rõ chuẩn bị giấy nhiều một chút.” Nghe đối phương nói vài câu, cô chấm dứt trò chuyện, có phần tức giận mà lau nước mắt.

Cô vượt ngục, cảm giác mình cũng sắp không thở được, thật là khổ sở, tâm như bị gặm cắn đau đớn, cô ngồi xổm người xuống, đem mặt vùi đi, khóc đến thương tâm.

Cô thật thê thảm —— ô ô ô.....

“Đừng khóc.” Khúc Túc đứng ở trước mặt cô, nhúu mày nhìn bộ dáng co lại thành một đoàn.

Cô ngừng tiếng khóc, hai mắt sưng đỏ còn dính nước mắt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên phía người con trai.

Sao mà anh cũng đi đường này? Sao mỗi lần bộ dáng của cô chật vật thì đều bị anh gặp được? Sao cô cứ không may như vậy.....

“Đừng khóc.” Anh nói giọng êm ái, ánh mắt từ trước đến nay trong trẻo nhưng lạnh lùng giờ lại trợn lặn một tia lo lắng.

“Khúc quản lí, làm sao anh lại ở trong này?”

“.....” Anh cũng muốn biết tại sao anh phải ở đây nhìn chằm chằm vào một cô gái thất tình ở trong ngỗ nhỏ mà khóc rống đến chảy nước mắt.

“Tôi..... Tôi đi trước.” Cô lộ ra khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, xoay người rời đi.

“Chờ một chút.”

“Khúc quản lí còn có chuyện gì sao?” Cô dừng bước, không dám quay đầu lại.

“Tôi đưa cô trở về.” Xem bộ dạng lúc này của cô rất xấu, trong lòng anh vẫn là không có khả năng thả lỏng.

“Bạn gái của anh đâu?” Cô nhớ rõ cô có nhìn thấy bạn gái của anh, bộ dạng rất đáng yêu, ô..... Ngay cả Khúc quản lí cũng có bạn gái, vì cái gì mà cô lại thảm như vậy..... Ô ô.....

“Cô ấy không phải.” Một phát bắt được cổ tay của cô, “Tôi đưa cô trở về.”

“Khúc quản lí, anh không cần lo lắng.” Cô chỉ là cúi đầu, nhìn giày cao gót mà mình mới mua, cảm giác mình quá ngu xuẩn, “Tôi ngày mai sẽ đi làm đúng giờ.”

“Cô đương nhiên phải đi làm.” Cô cho là anh là ở chỗ này so đo sao? Khúc Túc lôi kéo cô đi, việc cấp bách trước tiên là đưa cô trở về.

Cô thấy cổ tay bị nắm chặt, đột nhiên nước mắt lại không nghe lời mà tuôn ra, cô không muốn bị nắm như vậy, cô nhớ có người ôn nhu nắm tay của cô, nhớ người cô yêu, cô không nghĩ người đó lại.....

“Ô.....” Cô đau buồn, liền lên tiếng khóc.

Khúc Túc dừng bước lại, vượt khuôn mặt tuần tú, trong mắt có nhiều phức tạp.

Tất Ngọc Nhi thút tha thút thít, nhìn Khúc Túc, cô đột nhiên thốt ra, “Khúc quản lí, anh yêu tôi được không? Nắc!” Cô khóc đến đánh nắc.

Anh chỉ là sắc mặt khó coi mà nhìn cô, cô bây giờ là tại tùy tiện tìm người thay thế rồi?

“Thực xin lỗi, nắc! Tôi đã không biết mình đang nói cái gì.....” Cô cúi đầu xin lỗi, “Khúc quản lí, anh không cần phải để ở trong lòng.”

Tùy tiện yêu cầu người con trai yêu cô? Cô thật sự là tinh thần không rõ.

Nghe vậy, Khúc Túc tâm tình không vui lại càng tối tăm thêm.

“Tất tiểu thư, mắt cô như thế nào mà sưng tấy?” Đồng nghiệp đi qua phòng khách thấy hiếu kỳ liền hỏi.

“Bởi vì ngày hôm qua thức đêm hơi muộn, không có chuyện gì.” Cô không tự giác mà sờ soạng hai mắt của mình, cô nghĩ là nó sưng lên.

“Khúc quản lí sớm.” Đồng nghiệp nhìn thấy Khúc quản lí tiến đến, lên tiếng chào hỏi. “Tất tiểu thư, tôi đang gấp đi trước đây.”

“Khúc quản lí sớm.” Tất Ngọc Nhi toàn thân cứng ngắc, không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với anh.

Ngày hôm qua cô thật sự là mất mặt tới cực điểm rồi, vừa nghĩ tới chính mình hôm qua là người can đảm lời nói đi với việc làm, cô đã lập tức muốn đào cái hố đem mình vùi vào đi.

Anh nhìn cô một cái, “Sớm.” Trực tiếp đi vào.

Nội tâm cảm xúc của cô ngổn ngang trăm mối, may mắn anh không có cười nhạo chuyện cô thất thố đêm qua, nhưng về phương diện khác lại cảm thấy có thể rất khó! Cô tâm tình ẩn mật bị người ngoài rình coi, mà cái người ngoài kia vẫn là người mà từ trước đến nay cô chán ghét xem không thuận mắt.

Có việc hồng bét!

“Khoa học kỹ thuật Danh Dương xin nghe, tôi là Tất tiểu thư, thật cao hứng vì ngài phục vụ.” Ngày hôm qua khóc dùng quá sức, thanh âm còn có chút oa oa, trong đó hai chữ phục vụ còn vạch ra âm hơi kém.

Một buổi sáng trôi qua, cô cảm thấy mỗi mệt lại mệt mỗi, lúc trước khi đang làm việc thì cô chẳng cảm thấy bẽ bộn, nhưng bây giờ, cô bắt đầu cảm thấy khó qua.

Giữa trưa thời gian nghỉ ngơi đã đến, cô cũng không còn khẩu vị gì, đơn giản tránh ở trong thang lầu, tới hôm qua khóc đến đau đầu quá, đem mặt chôn ở trước đầu gối, cô hỏi chính mình, chẳng lẽ cô đơn phương yêu mến cứ mà như vậy xong sao?

“Em trốn ở chỗ này làm cái gì?”

“Khúc quản lí, thật khéo.” Lại bị anh ta nhìn thấy, cô đã muốn quen rồi, ai.....

“Thân thể không thoải mái?” Sắc mặt của cô có chút tái nhợt, lớn như vậy, cứ nhiên còn không chiếu cố chính mình.

“Không có.” Cô lắc đầu, chuông điện thoại di động hợp thời vang lên, nếu là lúc trước, cô sẽ vui mừng mà tiếp; nhưng hiện tại..... Cô như rơi theo tiếng chuông, xấu hổ làm cho Khúc quản lí cười. “Khúc quản lí, anh còn có việc?” Cẩn thận khách khí hỏi.

“Em còn nợ tôi một bữa cơm.”

“Tôi nợ anh một bữa cơm?” Cô ngốc o o lặp lại, “Không có nha?” Cô hoàn toàn không có ấn tượng.

“Lần mưa bão trước, tôi đưa em trở về, em nói muốn mời tôi ăn cơm.” Anh tuyên bố vững vàng.

Anh ta tưởng thật? Cô trừng lớn mắt, cảm thấy không thể tin.

Ông trời —— đó là lời nói xã giao, anh nghe thực không hiểu sao?

“Được rồi!” Nếu đã là lời của mình nói, cô công nhận.

“Khúc quản lí, mau đi ăn!” Còn đem trứng mặn cho anh, xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ.

“Em bình thường buổi trưa đều đến nơi đây dùng cơm?” Anh biết rõ rất nhiều nữ đồng nghiệp đều lựa chọn đến quán cà phê ăn cơm, thuận tiện mà hưởng khí lạnh.

“Đúng a! Ông chủ nhà hàng này rất thân thiết, tay nghề không tồi.” Trọng điểm là ra cơm tốc độ cũng rất nhanh, cô không cần cùng anh ta mất to trừng đôi mắt nhỏ.

Cô còn đặc biệt chọn lấy vị trí thuận tiện mà xem TV, nếu như không trò chuyện, còn có thể xem TV cho thời gian trôi qua mau.

“Sao em ăn ít vậy?” Anh nhìn cô chỉ duy trì mặt ở chén nhỏ, anh ăn một, hai cái sẽ xong.

“Bởi vì trời nóng nực, cho nên tôi ăn tương đối ít.” Cô không dám nhìn thẳng anh, đơn giản ra vẻ chăm chú nhìn tiết mục trên ti vi.

“Em không được tự nhiên?” Anh vạch chuyện thực rõ ràng.

“Không có..... Không có a! Vì cái gì mà nói như vậy?” Cô đang ăn, liếc mắt nhìn anh, tầm mắt lại kéo về trên TV.

“Hôm nay rất yên tĩnh.” Liếc một tiết mục trên ti vi, kênh phim hoạt hoạ, loại tiết mục này chuyên dành cho lứa nhỏ ở tuổi đi học xem, cô cũng nhìn chăm chú như vậy, lại không biết tâm tư của cô làm cho người ta vừa thấy liền hiểu ngay.

“Có..... Có sao?” Cô nắm chặt chiếc đĩa không nói một câu.

“Là vì chuyện ngày hôm qua?”

Không tình nguyện đem ánh mắt đặt ở trên người anh, trầm mặc gần một phút, cô đơn giản nói, “Khúc quản lí, chuyện ngày hôm qua, anh quên đi a!”

“Em là chỉ bị vị học trưởng kia cự tuyệt, hay là chuyện lớn mật mà hướng tôi cầu ái?” Ngữ khí của anh mây trôi nước chảy.

“Đều có.” Cô bỗng dưng đỏ mặt, anh không nên nói rõ ràng như vậy chứ?

“Vì cái gì?” Anh dù bận vẫn ung dung thưởng thức khuôn mặt cô trưởng đến đỏ bừng, cô so với trong tưởng tượng thẹn thùng hơn nhiều.

“Khúc quản lí có thể nói rõ ràng một chút? Cái gì vì cái gì?” Tức giận, anh nói chuyện thì không thể nói rõ ràng một lần sao?

Như vậy một chết đi a!

“Muốn tôi quên cái gì? Mọi việc không tệ, lần đầu tiên có người bị đá sau liền trực tiếp hướng tôi thông báo.” Trên mặt của anh nhàn nhạt mỉa mai.

“Anh..... Anh anh.....” Tay cô chỉ vào cái mũi của anh, cũng đã quên muốn dùng danh xưng cung kính “Khúc quản lí”, “Anh” đã lâu, lại không biết nên nói như thế nào.

“Ăn nhanh lên, kéo đồ ăn nguội.” Anh kéo tay của cô xuống.

Vì cái gì mà lời của anh luôn chói tai như vậy? Cô phần hận bất bình cắn mỳ, anh ta nhất định là đang chê cười cô, trời biết cô thất tình đã rất đáng thương, còn phải thừa nhận loại đột nhiên xuất hiện thoáng qua này.

Cũng không để cho anh bắt được nhược điểm của cô!

“Khúc quản lí, Tất tiểu thư, các người cùng một chỗ dùng cơm nha?” Một đám đồng nghiệp bộ nghiệp vụ đi vào tiệm mì, kinh ngạc nhìn hai người ngồi cùng bàn dùng cơm.

“Đúng nha!” Xong rồi! Bát Quái lão Ngô, cô cho rằng bản thân của cô đã té đáy cốc rồi, không nghĩ tới còn có thể thâm hơn.

Nhìn ánh mắt lão Ngô mập mờ dò xét, nhất định là hiểu lắm quan hệ của cô cùng Khúc quản lí.

Cô chết chắc rồi!

“VẬY các người từ từ ăn, không phiền các người nữa.” Bát Quái lão Ngô rất phối hợp tâm tình của cô, trầm thấp cười trộm, ngồi vào một bàn khác.

“Khúc quản lí, anh muốn hay không làm sáng tỏ?” Cô hạ giọng hỏi.

Anh nghiêng đầu, chăm chăm vào khuôn mặt lo lắng của cô.

“Bọn họ giống như hiểu lắm quan hệ của tôi và anh.” Cô vuốt đầu, cảm giác đầu ẩn ẩn đau.

“Thanh giả tự thanh.” Anh nói như không có gì quan trọng.

Thanh giả tự thanh —— cái đầu anh!

Trước khi tan việc mười phút, Tất Ngọc Nhi giận dữ thu thập, vừa sửa sang lại tư liệu, trong lòng không ngừng tức giận mắng.

“Chị Tất, chị thật sự cùng Khúc quản lí kết giao à?” Cô bé thực tập như bình thường nói chuyện phiếm đồng dạng hỏi.

“Không có!” Cô giận dữ phản bác, phát giác âm điệu quá lớn, hít khí, sau khi tâm tình bình phục mới nói: “Tất cả mọi người hiểu lắm, tôi cùng khúc quản lí chỉ là đồng nghiệp mà trong lúc đó là cùng tới.”

“Thật sự không có?” Cô bé thực tập trên mặt nồng đậm mắt mát, tình cảm văn phòng lưu luyến từ trước đến nay là cô quan tâm nhất. “Khúc quản lí rất suất, chị không lo lắng sao?” Rất bất quái hỏi.

“Không lo lắng.” Không chút nghĩ ngợi phủ quyết.

Bằng cá tính của anh, dù cho có hơi hợm đều không giúp.

Cô bé thực tập thất vọng ồ một tiếng, trông thấy nội tuyến vang lên, tiếp điện nói đáp lại vài câu sau, đồng tử lập tức tản mát ra ánh sáng lấp lánh. “Chị Tất, Khúc quản lí bảo chị đến phòng quản lí, anh ấy có chuyện tìm chị.”

Hì hì —— tại phòng quản lí, cô nam quả nữ, nếu là Khúc quản lí nhất thời động tình, nhịn không được đối chị Tất làm ra chuyện tà ác gì..... Cô bé thực tập bưng lấy mặt, hai gò má đỏ bừng.

“Tìm chị?” Anh là ngại cuộc sống của cô không đủ đặc sắc, cố gắng thêm mấy nét bút hơn nữa sao.

“Chị Tất, cố gắng lên!” Tiểu muội thực tập nắm tay của cô, rất chân thành nói.

Tuy nhiên Khúc quản lí lãnh đạm ít nói, nhưng dầu gì cũng là thanh niên tài tuấn, đáng tiếc cô tuổi quá nhỏ, hơn nữa lại cực kỳ sợ ở chung cùng Khúc quản lí, bằng không cô cũng sẽ nắm chắc cơ hội.

“Chị sẽ làm việc thật tốt, nơi này trước hết làm phiền em, chị lập tức trở về.” Cô bé thực tập là thiếu nữ mộng ảo ánh mắt đắm vào bọn ta mở mắt không ra.

“Chị Tất!” Cô bé thực tập vội vàng gọi cô lại.

“Còn có chuyện gì?” Cô mỉm cười lại mỉm cười.

“Không có..... Không có việc gì.” Cô bé thực tập vốn muốn yêu cầu cô, sau khi trở về đem chuyện phát sinh ở phòng quản lí nói cho cô biết, nhưng lại cảm thấy không ổn, liền đem toàn bộ lời nói nuốt trở lại trong bụng.

“Chị đi.” Tất Ngọc Nhi nhìn thời gian một chút, chỉ còn mười phút là tan ca, đoàn người công tác đều như nhau chào nhau một câu, rồi cô hít sâu một hơi, chuẩn bị lên chiến trường.

Đẩy ra cửa chính của văn phòng, khuôn mặt tươi cười, cô chuẩn bị giết nguyên một đám địch ——

Quả nhiên, chưa tới vài bước, địch doanh dẫn đầu bắn tên.

“Tất tiểu thư, nghe nói cô cùng Khúc quản lí đang kết giao?” Đồng nghiệp giáp hỏi chủ đề bất quái hôm nay sốt dẻo nhất.

“Mọi người hiểu lầm, chúng tôi chỉ là đồng nghiệp.” Chuyên nghiệp tươi cười, giọng điệu vô cùng chính xác.

“A ——” đồng nghiệp giáp a dài, trong mắt tràn đầy hoài nghi, “Tôi và cô cũng là đồng nghiệp, nhưng cô sẽ không cùng tôi ăn cơm với nhau.” Anh cũng muốn cùng nữ đồng nghiệp hẹn ăn cơm trưa.

“Cùng nhau ăn cơm? Tốt, tốt! Trưa mai, mọi người giới thiệu một chỗ cùng ăn bữa cơm.” Cô vô cùng tránh nặng tìm nhẹ.

“Ngày hôm qua là cô hẹn Khúc quản lí?” Đồng nghiệp ắt chen vào nói.

“Cũng không ai hẹn ai, vừa vặn hai người rảnh, tôi có vấn đề về công tác muốn thỉnh giáo Khúc quản lí, cũng rất tự nhiên mà dùng cơm cùng một chỗ.”

“Tôi cũng có vấn đề công tác muốn thỉnh giáo cô.” Đồng nghiệp giáp chưa từ bỏ ý định muốn tìm cơ hội cùng cô hẹn hò.

“Cho nên ngày mai mọi người cùng một chỗ ăn bữa cơm, có vấn đề gì cũng có thể thảo luận.” Cô đối với mọi người nói, biểu lộ hoà nhã, như là không có bị lời đồn đãi chuyện nhảm ảnh hưởng đến nửa phần tâm tình.

“Tất tiểu thư, cô muốn lên lầu tìm ai nha?” Trong đó một vị đồng nghiệp nhìn thấy cô hướng phía thang lầu đi tới, rất miễn cưỡng hỏi.

“Khúc quản lí có công tác muốn chỉ đạo cho tôi, tôi lại cùng các người trò chuyện, như thế này muốn bị mắng.” Cô nóng nảy nói.

“Nhanh đi, nhanh đi!” Mọi người nhất trí thúc giục, công tác rất nhiều khó có được một chút giải trí đặc biệt, tự nhiên là sẽ không bỏ qua.

Cô vội trộm xem thường đồng nghiệp, rất không tình nguyện mà lên lầu, “Khúc quản lí, tôi là Tất tiểu thư.”

“Vào đi.”

Khê đẩy cửa, đập vào mắt là anh đang chuyên chú bắt tay vào làm văn kiện.

Cô mới chỉnh đốn tốt cảm xúc lại nhìn thấy anh thật sự thần sắc giờ nổi lên gợn sóng nhỏ, phát hiện tâm tư mình chênh lệch, cảm xúc ảo não lập tức phun lên.

“Những cuốn tư liệu tiêu thụ này là do cô chỉnh sửa lại?” Đưa tư liệu tới.

Cô lấy lại tinh thần, lật vài tờ văn kiện nói: “Là tôi chỉnh sửa lại.”

“Đằng sau tổng giá trị số sai rồi, thử lại phép tính một lần.”

“Được.”

“Công tác nên chú ý.” Anh giáo huấn.

“Lần sau tôi sẽ chú ý.” Cô cúi đầu ngoan ngoãn nghe giáo huấn, cô xem xét cùng anh ta kết giao mới có bệnh, cũng không phải ăn no không có việc gì làm mà tìm tội chịu!

Dứt khoát mời Khúc quản lí ra mặt làm sáng tỏ, nhưng..... Nhìn bộ dáng anh ta, anh ta nhất định sẽ mặc kệ.

Nhưng cô thật sự rất không thích loại cảm giác bị hiểu lầm này, cô bây giờ nên làm cái gì mới tốt.....

“Tất tiểu thư.” Khúc Túc nhìn cô ôm văn kiện thất thần, một bộ dáng mất hồn mất vía, lại nghĩ tới chuyện thất tình rồi?

“Tất tiểu thư?” Anh lại kêu một lần nữa.

“Vâng” sao ở trước mặt thủ trưởng mình lại ngẩn người như vậy chứ, Tất Ngọc Nhi bối rối cúi đầu.

“Cô làm lại là có thể tan tằm.”

“Vâng” ôm tư liệu cúi đầu định trở về, vì cái gì cũng là diễn viên mà anh có thể thoải mái không đếm xỉa đến?

Cô đứng ở cửa ra vào, bả vai rũ xuống, thở dài thật to, lúc trước lựa chọn làm nhân viên tổng đài cũng là nhìn trúng công tác có tính chất đơn thuần, thời gian công tác cố định, không tăng ca, cô có thể thật sự theo đuổi tình cảm lưu luyến mà cô muốn; nhưng hiện tại Học trưởng Tiểu Thành đã chính xác cự tuyệt cô, cô lại tiếp tục làm tại công ty này tựa hồ không còn bao nhiêu ý nghĩa.

Cô phải lo lắng đường ra của mình chu toàn, không thể dồng dãi như vậy.....

“Cô còn đang phát ngốc cái gì?”

Tiếng nói trầm thấp thình lình từ phía sau truyền đến, cô lại càng hoảng sợ, cứng ngắc xoay người. “Khúc quản lí, anh sắp tan tầm rồi?”

“Không cần phải lại ngây người.” Anh đã gặp cô rút nhanh biểu lộ, nhin không được vổ trán của cô một cái, “Còn không đi?” Anh vượt qua cô, đi đến trước máy đun nước rót nước.

Sợ run ba giây, vuốt trán của mình, anh vừa rồi đánh cô? Vị kia nghiêm túc, quen dùng ngôn ngữ đả thương người Khúc quản lí động thủ đánh cô?

Hay là cô văng đầu rồi? Sinh ra ảo giác?

Nhất định là như vậy, cô mang theo nghi hoặc trở về vị trí, chậm rãi sửa chữa, đắm chìm trong thế giới của chính mình.

“Chị Tất, em đi học trước, chào tạm biệt.” Cô bé thực tập xách túi lên đánh giá Tất Ngọc Nhi, tính ngày mai lại đến nghiên cứu khả năng chị Tất ở cùng Khúc quản lí.

“Được, tạm biệt.” Cô phản xạ trả lời.

“Tất tiểu thư, còn chưa tan tầm? Đang đợi Khúc quản lí sao?” Đồng nghiệp đi qua quây, tò mò hỏi.

“Tôi muốn tan tầm.” Cô nhìn thời gian, tay chân luống cuống đem tư liệu thu vào kẹp công văn.

Lúc cô thu thập xong đang muốn rời đi thì Khúc Túc cũng từ cửa đi ra.

“Khúc quản lí, tạm biệt.” Cô nhẹ cúi đầu, giống như tránh làm cho anh đi qua ở trước mặt cô, các đồng nghiệp ở sau lưng xem kịch vui, vẻ mặt tiếc hận.

Tất Ngọc Nhi thì lộ ra vẻ mặt “Các người xem a! Chúng ta thật sự chỉ là đồng nghiệp” biểu lộ.

“Đúng rồi.” Khúc Túc dừng bước, quay trở lại nhìn cô.

“Khúc quản lí, còn có chuyện gì sao?” Cô liếc trộm đồng nghiệp, phát hiện mọi người hoàn toàn không có muốn ly khai.

“Tôi sẽ suy nghĩ đề nghị của em.”

Đi qua phòng khách mọi người càng thả chậm cước bộ, vênh tai lắng nghe.

“Đề nghị gì?” Cô nhíu mày, trong nội tâm có dự cảm bất hảo.

“Em không phải hỏi tôi không thể yêu em sao?” Ngữ khí của anh giống như là bình tĩnh bàn giao một văn kiện công việc bình thường.

A —— bốn phía phát ra một trận tiếng thán phục, thì ra là thế, nội dung vở kịch chuyển tiếp đột ngột, nguyên lai là Tất tiểu thư đang theo đuổi Khúc quản lí, ngày đó ăn cơm chắc hẳn cũng là Tất tiểu thư lớn mật theo đuổi là bước đầu.

“Khúc quản lí, tôi nhớ anh hiểu lầm ý tứ của tôi.” Tất Ngọc Nhi trên mặt một mảnh nóng rát, cô mở trừng mắt trước người con trai đáng giận, nắm chặt quyền cổ trấn định.

“Em muốn tôi lặp lại lời nói ngày đó sao?” Anh nhướn mày rậm lên, vạn phần chăm chú hỏi.

Mọi người nín thở đợi, con mắt mở thật to, rất sợ bỏ qua bất kỳ một hình ảnh nào, bất luận một câu chữ mấu chốt gì.

“Khúc..... Khúc quản lí, mong anh đừng có lại nói giỡn, tôi muốn về nhà.” Cô cầm lấy túi xách, một cổ sức lực cố xông ra bên ngoài, trong đầu đầy hỗn loạn.

Ngày đó thông báo rõ ràng là ngoài ý muốn, anh ta lại còn cố ý nói ra làm ọi người hiểu lầm, nói rõ chính là cô muốn, là cô chọn tới anh ta?

Rỗng!

4. Chương 4

Trong căn hộ nhỏ sách vở, vật phẩm đều chất trong rương gửi về nhà, quần áo cũng đã đóng gói xong, sau khi tan tâm, trực tiếp đem xe máy đưa đi gửi vận chuyển, cô nhờ được xe chở về Tân Trúc.

Tất Ngọc Nhi tự mình thì thảo tính toán, hai tuần trước cô lặng lẽ đưa đơn xin từ chức, ngoại trừ lệ thuộc trực tiếp vào thủ trưởng ở nước ngoài, không có người biết rõ cô công tác cho tới hôm nay mới thôi.

Mà Khúc Túc ngôn luận kinh người làm cho cô đã chịu trọn vẹn hai tuần bão táp, mỗi ngày chuyên tâm ứng phó các câu hỏi nghi vấn của đồng nghiệp, cũng bởi vì như thế, cô cũng dần dần đã quên chuyện đau thương; chỉ có đêm dài yên tĩnh thì thỉnh thoảng nhớ tới chuyện Học trưởng Tiểu Thành cự tuyệt, một thân một mình cảm thụ được chua xót đau lòng.

Cô thấy Học trưởng Tiểu Thành gửi đến tin nhắn muốn cô phải cố gắng lên, biểu lộ thập phần buồn rầu, cô có nên hay không gọi điện thoại cho hắn.....

Cô sợ nếu như xử lý không tốt, thật sự là bằng hữu cũng làm không được.

Lần đó bị nhốt tại phòng tài liệu, phát hiện mình nên nắm chắc ngay lập tức, nên cô mới có thể quyết định cùng Học trưởng Tiểu Thành nói rõ, đến nay cô cũng không còn dám gọi điện thoại cho hắn nữa, chỉ có thể thở dài.

Vô tình đi tới bưu điện, cầm bảng dây số, ngồi chờ ở trong, ngây ngốc nhìn tin nhắn, qua một thời gian ngắn, cô đưa vào văn tự* ấn lấy dây số, sau nửa ngày qua đi lại thật vất vả đem bỏ trở lại văn tự.

*mình không rõ văn tự này nói về cái gì, mình nghĩ là chỉ lấy phiếu số, chờ gọi ĐT công cộng; ở thì gọi ĐT công cộng cũng không có xài “văn tự” gì đó T_T (beta-er)

Dây số rốt cục đến phiên mình, cô kêu một tiếng, thả lại điện thoại, trước đem chính sự xử lý tốt; qua mấy phút đồng hồ sau, cô đi ra khỏi bưu điện, nhưng không ngừng ở muốn gọi tin nhắn cho Học trưởng Tiểu Thành?

Ngày cuối cùng tại Đài Bắc, cô ít nhất phải làm cho đoạn tình đơn phương này có một dấu chấm hết hoàn mỹ.

Trước trực tiếp nói với hắn cô phải về Tân Trúc, lại cảm tạ sự chiếu cố của hắn, có thời gian trở ra sẽ gặp lại, cô vĩnh viễn sẽ là học muội của hắn, sẽ lại không đối với hắn có ý nghĩ không an phận, như vậy có thể hay không quá lập dị?

Tất Ngọc Nhi không đếm xỉa tới việc đang đi trên đường cái, không có chú ý tới đèn xanh chuyển vàng, chỉ có một việc trong đầu chính là bước đi.

Tiếng kèn chói tai khiến cô phục hồi tinh thần lại, một chiếc xe máy theo bên trái gấp rút chạy nhanh mà đến, cô phản ứng không kịp, tiếng thét chói tai lớn, xe máy cứ như vậy ngang ngạnh xông tới!

Tất Ngọc Nhi cả người ngã bay đến trên mặt đất, mắt cá chân đau nhức kịch liệt khiến cô không cách nào đứng lên, cô chống thân thể, nhìn thấy cánh tay cùng chỗ khớp xương chân không ngừng chảy máu.

Cô xảy ra tai nạn xe cộ rồi?!

“Cô đang làm cái gì ở đây?” Khúc Túc đè nén tức giận, nhíu mày nhìn Tất Ngọc Nhi đang cùng người qua đường nói chuyện phiếm.

Hắn chưa từng lường trước đến khi hắn nhanh chóng vọt tới địa điểm phát sinh, mắt đầu tiên nhìn qua lại là loại cảnh tượng chuyện trò vui vẻ này.

“Bà Lý, thật sự là cảm ơn bà, đồng nghiệp con tới đón con, người có thể không cần ở lại giúp con.” Chịu đựng miệng vết thương đau đớn, mặt cô lộ vẻ mỉm cười, đối với tốt bụng của bà Lý nói lời từ biệt.

“Miệng vết thương đều rửa sạch qua sao?” Khúc Túc trừng mắt cánh tay bị thương của cô, cảm thấy rất chướng mắt.

“Vừa rồi bà Lý kia đã dùng nước giúp tôi lau qua.” Cô căn bản không dám nhìn miệng vết thương của mình, nhìn sẽ cảm thấy miệng vết thương càng đau nhức.

“Tôi dẫn cô đi bệnh viện trước.”

“Được.” Đến lúc trọng yếu này rồi, đồng nghiệp vẫn không quên gọi Khúc quản lí tới đón cô, thực làm cô dễ khóc dễ cười.

Tất Ngọc Nhi dùng tay trái không có bị thương chống người, cố hết sức đứng lên, a! Thân thể cô nửa bên phải từ trên xuống dưới đều đau nhức!

“Cô đừng động.” Khúc Túc cẩn thận tránh miệng vết thương của cô, thật cẩn thận nghiêng người đem cô ôm lấy.

“Khúc quản lí, tôi sẽ cố gắng chính mình đi.....” Thanh âm nhỏ đi khi hắn nhìn chằm chằm, hung cái gì chứ..... Cô là không có ý phiền toái hắn, hơn nữa thất tình lại cuồng ăn, trên người cũng thêm một chút thịt

Tất Ngọc Nhi vì ổn định trọng tâm, tay trái tự nhiên ôm cổ của hắn, hắn thích ôm như vậy, vậy cho nặng chết hắn đi!

Trên đường đi khiến ột ít dân chúng ánh mắt tò mò, Tất Ngọc Nhi không được tự nhiên đem mặt chuyển hướng Khúc Túc, trực tiếp nhìn chằm chằm áo sơ mi trắng của hắn, kỳ quái? Xe của hắn rốt cuộc là ngừng bao xa?

Cô duy trì tư thế như vậy không khó sao? Khúc Túc đem đầu của cô dựa khế khế tại trước ngực hắn.

Tất Ngọc Nhi rõ ràng nghe thấy thanh âm tim đập của hắn, rất thực, rất nặng, tựa như hắn làm cho người ta cảm giác, cô không tự giác khế khế mắt lại, cảm thấy tâm tình bình tĩnh rất nhiều, miệng vết thương tựa hồ cũng không còn đau đớn như vậy.

Khúc Túc cúi đầu, cẩn thận đem cô đặt ở ghế phía trước; Tất Ngọc Nhi nhìn gò má của hắn, bỗng dưng gò má đỏ.

Khúc Túc giúp cô buộc chặt dây an toàn, đầu vừa nhấc, phát hiện cô đang theo dõi hắn. “Làm sao vậy?” Sờ nhẹ gương mặt của cô, may là chỉ bị tai nạn xe cộ.

Cô một tay bắt lấy tay của hắn, tay truyền đến nhiệt độ cơ thể của hắn, cô như khoai lang phồng tay buông ra.

Khúc Túc liếc cô, cô xấu hổ không biết như thế nào cho phải, thấy hắn ngồi vào trên ghế lái, lúc này mới thở dài một hơi.

“Tại sao bị đụng vào?”

“Bởi vì..... Bởi vì tôi chính mình không có chú ý tới đèn đã chuyển đỏ.” Vụng trộm ngấm lấy nét mặt của hắn, hắn thoát nhìn rất mất hứng.

Cái này cũng khó trách, chính mình bị thương coi như xong, còn thay đồng nghiệp tăng thêm phiền toái.

“Cô vượt đèn đỏ?” Khúc Túc cầm chặt tay lái, trên trán gân xanh ần ần hiển hiện.

“Ừ.....” Thanh âm như muỗi vằn.

“Vì cái gì vượt đèn đỏ, đang vội?”

“Bởi vì tôi đang suy nghĩ một chuyện.....”

“Cho nên cô liền ở trên đường cái mà ngăn người? Hử?” Hấn hỏi rất nhẹ, thật mềm.

“.....” Lại sợ tới mức thế này cô liền lại cũng không dám.

“Dừng người của cô?”

“Vứt tiền xuống rồi bỏ chạy.” Cúi đầu, thật sự không dám nhìn hấn.

“Dừng vào đâu?”

“Tay chân đều có trầy da, chân phải giống như trật rồi.” Cô ngoan ngoãn một năm một mười báo cáo.

“Đi đường cẩn thận một chút.”

“Vâng.....” Ở trước mặt hấn, cô giống như chỉ có lần lượt nhận giáo huấn.

Trong xe không khí ngưng trệ, cô cẩn thận sợ hãi kêu một tiếng, “Khúc quản lí.”

Liếc cô, đợi cô muốn nói gì.

“Thực xin lỗi, hại anh chạy đến đây một chuyến.”

Hấn đem xe ngừng lại, quay đầu nhìn về phía cô, lạnh lùng mở miệng nói: “Đầu của cô chỉ để biết trang trí thôi sao?”

Cô chịu đựng miệng vết thương đau đớn, ngoan ngoãn bôi thuốc, phối hợp tới cùng, chỉ là người đàn ông bên cạnh đi theo vừa rồi vẫn bình tĩnh hé ra mặt thối, làm cho cô có áp lực.

Cô phát sinh tai nạn xe cộ đã đủ đáng thương rồi, hấn còn bày sắc mặt cho cô xem, hung dữ, giống như cô gây ra chuyện gì có lỗi với hấn vậy.

Ở bệnh viện sau khi bôi thuốc xong, hấn không nói một câu trực tiếp ôm cô trở lại trên xe, cũng không nói rõ muốn đi đâu: cô bất an nhìn cảnh trí ngoài xe, nếu miệng vết thương không quá đau nhức, cô thực sự xúc động muốn nhảy xuống xe.

Ước chừng chạy gần 20 , xe rốt cục đứng ở một tòa biệt thự trước mặt, hấn đề xuống điều khiển, “Tắt” một tiếng cửa sắt mở ra, xe chậm rãi lái vào bên trong ga-ra.

“Khúc quản lí, nơi này là chỗ nào?” Cô sợ hãi than nhìn biệt thự phong cách Châu Âu, nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, thật xinh đẹp đó!

“Nhà của tôi.”

“Khúc quản lí, anh quên gì đó ở trong nhà sao?”

Hấn xuống xe, trước đầu xe vượt qua, giúp cô mở cửa xe. “Cô còn muốn về công ty?”

“Khúc quản lí, kỳ thật tôi sẽ tự mình đi.” Tuy nhiên hành động của cô không tiện, nhưng vẫn làm cho hấn ôm tới ôm lui, cảm giác thật không được tự nhiên.

Không để ý tới lời của cô, Khúc Túc trực tiếp ôm lấy cô.

Tại sân nhỏ đang sửa sang lại hoa cỏ bà Khúc neoh mắt lại, trông thấy từ rất xa con trai bế một cô gái, thả công việc xuống bên cạnh, ưu nhã đi tới.

Tất Ngọc Nhi trông thấy bà Khúc, gấp đến độ lung lay cánh tay của hấn, ý bảo muốn xuống, chỉ là hấn bắt vì sở động, vẫn đang thẳng tắp đi tới.

“Vị này chính là?” bà Khúc hai mắt khôn khéo đánh giá cô gái được con trai ôm.

“Cô ấy là đồng nghiệp của con, tai nạn xe cộ bị thương, con mang cô ấy về nghỉ ngơi.” Đi vào phòng khách, đem cô đặt ở trên ghế sa lon.

“Khúc quản lí, không cần phiền toái như vậy.” Cô cũng không có nói muốn tới nha! Cho dù thật muốn nghỉ ngơi, cũng là trở lại nhà cô mới đúng nha!

“Thực xui xẻo nha!” Đi theo phía sau bà Khúc nhìn thấy thạch cao trên mắt cá chân cô, nhúu mảy.

“Con về công ty trước.”

“Khúc quản lí!” Tất Ngọc nhi bắt lực hô, hẳn sẽ không phải muốn đem cô ở nơi này a?

“Tôi sẽ trở lại.” Hẳn vỗ vỗ vai của cô trấn an, hẳn lo lắng cho cô chỉ có một mình ở nhà trọ nhỏ, dứt khoát liền mang cô trở lại nhà hẳn chiếu cố, quay đầu đối với mẹ nói: “Mẹ, trong lúc này trước hết làm phiền mẹ.” Cầm áo khoác đi ra ngoài.

Nào có người như vậy? Đem cô để ở nơi này, cứ thể vội vàng đi làm. Tất Ngọc Nhi ai oán nhìn chăm chú bóng lưng hẳn đi xa, tầm mắt kéo về, phát hiện bà Khúc đang dò xét cô.

Trong phòng khách hai người phụ nữ đều chiếm một phương, trầm mặc không nói.

“Bác Khúc, bác còn bận việc, không cần chiêu đãi cháu.” Tất Ngọc Nhi trước mỉm cười lấy lòng.

“Đương nhiên.” bà Khúc miễn cưỡng liếc cô, nhẹ nhàng sờ thoáng mái tóc, bình tĩnh đi ra đại sảnh.

Cô vỗ nhẹ bộ ngực, bà Khúc ánh mắt nhìn người cùng Khúc quản lí không có sai biệt, cô rốt cuộc biết Khúc quản lí học thói quen xấu từ người nào.

Tất Ngọc Nhi nhàm chán ngồi, không biết nên giết thời gian như thế nào, cô đi đứng bất tiện, cố gắng chia tay lấy tạp chí tại góc bàn bên cạnh, thỉnh thoảng tầm mắt tràn ngập dịch ý truyền đến, cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt không thân thiện của bà Khúc, lập tức mặt lộ vẻ khổn khổ.

Bà Khúc chỉ là nhìn cô liếc xéo một cái, đi qua đem tạp chí thu vào trên kệ, bà vốn tính là tiếp tục trở về sửa sang lại vườn hoa, nhưng nghĩ đến người mà con trai đặc biệt mang đến, hay là vòng trở lại.

Con trai bình thường một mình ở bên ngoài, thỉnh thoảng mới về nhà, không nghĩ tới nữ đồng nghiệp tai nạn xe cộ bị thương, hẳn còn đặc biệt đem nữ đồng nghiệp mang đến trong nhà cho bà coi chừng, đã như vậy, bà hãy cùng vị nữ đồng nghiệp này, thuận tiện tìm hiểu tin tức một chút.

“Muốn uống trà sao?” bà Khúc hai tay ôm ngực, ở trên cao nhìn xuống cô.

“Không cần làm phiền.” Tất Ngọc Nhi vội vàng khoát tay.

Bà Khúc tự rót chén trà, để tới trước mặt cô, “Uống.”

“Cám ơn.” Bá đạo cùng giọng điệu đều giống nhau, thật không hổ là mẹ con.

Bà Khúc từ ngăn tủ phòng khách lấy ra một đồng giấy quảng cáo đặt lên bàn, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon, đem giấy làm thành một mảnh dài hẹp, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Cô ở công ty là chức vụ gì?”

“Tổng đài.”

“Tổng đài? Không phải là nhân viên trực điện thoại?” Tướng mạo của cô có điểm quen thuộc..... Nghĩ tới, cô chính ngày đó là nữ tiếp tân nói chuyện rất khách khí.

“Vâng.....”

“Thương thế không sao a?”

“Không sao.”

“Cùng nhà A Túc nhà chúng ta là quan hệ như thế nào?”

“Bác Khúc, bà vạn lần đừng hiểu lầm, chúng cháu chỉ là đồng nghiệp rất đơn thuần mà thôi.” Cô đặc biệt cường điệu hai chữ đơn thuần.

“Ta đây chính mình biết phán đoán.” Là đồng nghiệp đơn thuần, hay là con trai đối với cô có hứng thú, bà vừa nhìn chỉ biết, tướng mạo cô gái trẻ con này ở bà không coi vào đâu, thuộc loại để trêu chọc.

“Bác Khúc, bác đang làm cái gì đây?” Cô nhin không được hiểu kỳ hỏi.

“Đan cái giỏ giấy, ta gần đây học được, ta cảm thấy nhìn sẽ rất đẹp.” Trong giọng nói có vẻ đắc ý.

“Cháu có thể giúp bác không?” Cô vẫn ngồi ở chỗ này, thật nhàm chán.

“Cầm lấy đi.” bà Khúc đem một đồng giấy đưa cho cô. “Xếp đẹp một chút.”

“Được.” Cô nhìn kỹ mẫu, cố gắng nghiên cứu các đường gấp khúc.

“Khụ! Khụ!” bà Khúc ho nhẹ một tiếng, như là thuận miệng hỏi: “Có thể hay không làm món điểm tâm ngọt?”

“Biết một chút.” Cô chuyên chú bắt tay vào làm công việc, phân tâm trả lời.

“Từ nay về sau sẽ đi học sao?”

“Không thể nào!” Cô cũng không phải ăn no quá rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn ăn món điểm tâm ngọt đi ra bên ngoài mua là tốt rồi, vừa nhanh lại thuận tiện.

“Vậy sẽ tập chứ?”

“Cháu sẽ không.” Nghi hoặc ngắc đầu, bà hỏi cái này muốn làm gì?

“Như thế nào cái gì cũng không biết!” bà Khúc nhẹ liếc cô, đợi con trai bà cưới vợ, bà muốn cùng dẫn con dâu đi học, giống như mẹ con bình thường; nhưng con bé này đã bị bà đào thải.

Ai! Nếu mà con trai mang về nhà chính là Hiểu Bái, thật là có bao nhiêu tốt.

“Bác Khúc, con là ở phương diện gì đó không có hứng thú, không phải là cái gì cũng không biết.” Cô vẽ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói, cảm giác mình phải làm sáng tỏ.

“Phải không?” Ngữ khí rất hoài nghi.

Hai người không có một câu trò chuyện, lời tuy không hợp nhau, nhưng so với không khí trầm mặc tốt hơn rất nhiều.

Khúc Túc đi vào phòng khách, đã nhìn thấy hai người tất cả chiếm một bên, chuyên tâm gấp giấy, làm cho hắn cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Bà Khúc nhìn thấy con trai trở về, nhìn thời gian một chút, lúc này mới phát hiện đã không còn sớm, đối với hai người nói: “Các con hôm nay cứ ở chỗ này dùng cơm, mẹ đi vào bên trong chuẩn bị, phòng khách giúp mẹ thu thập lại.” Nói vừa xong, bản thân liền đi vào phòng bếp.

Hảo có khí thế, một chút phản đối đều không có, có thêm Khúc quản lý con trai độc nhất có tư cách, địa vị, có thể nghĩ, khi vào nhà họ con dâu thật thê thảm, căn bản đâu không lại mẹ chồng.

Tất Ngọc Nhi nội tâm âm thầm may mắn mình không phải là người không may xấu số kia.

“Còn đứng đó làm gì?” Hắn vỗ trán của cô một cái.

“A?” Cô đột nhiên hoàn hồn, ngắc đầu nhìn hắn, không có phát giác được cử động của hắn.

“Cô vẫn làm cái này?”

“Đúng vậy! Còn chút thú vị đây này!” Cô dặt khước miệng giả cười.

“Không cần phải cười xấu như vậy.”

“.....” Oa ~~ miệng của hắn thật sự xấu, thật sự là mẫu tử đồng tâm.

Hồ..... Cô bật hơi thật sâu, ngày cuối cùng rồi, không nên cùng hắn so đo, cô cúi đầu tiếp tục công việc còn lờ đờ, chỉ là trang giấy trên tay lập tức bị rút đi.

“Khúc quản lý, có thể đưa tôi a?” Cô khách khí hỏi thăm.

Khúc Túc cúi người xuống, đem đồ trên bàn thu vào ngăn tủ bên cạnh nói: “Cơm nước xong, tôi cho cô trở về.”

Đáng giận! Cố ý đem lời của cô vào tai này ra tai kia.

Giấy cũng không cho cô làm! Tất Ngọc Nhi đơn giản an vị trong này cùng hần nhìn nhau, cho hần xấu hổ chết luôn.

“Miệng vết thương còn rất đau sao?” Khúc Túc nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay của cô, băng gạc đã chảy máu, giúp cô đổi thuốc trước đây.

“Khá tốt.” trên thân thể khó tránh khỏi đau đớn, nhưng lạ hai mẹ con bọn họ ban tặng, đã kích tinh thần của cô đã áp đảo đau đớn da thịt.

“Không cần phải khoe sức, công ty sẽ không phát giấy khen cho cô.” Hần thản nhiên nói, bác sĩ vì cô trừ độc miệng vết thương thì cô cần chặt môi, hốc mắt hiện hồng, chính là không kêu một tiếng, điều này làm cho hần có chút..... cảm thấy có lỗi.

“Khúc quản lí, anh không đi hỗ trợ sao?” Làm bộ không nghe thấy của hần trào phúng, Tất Ngọc Nhi quyết định trước hết nghĩ biện pháp làm cho hần rời xa chính mình, miễn cho chính mình tức chết.

“Mẹ của tôi không thích có người đi vào phòng bếp của bà.”

Quả nhiên là cô gái khổng chế ham muốn rất mạnh, Khúc quản lí sẽ không phải là bởi vì bà Khúc, mà cá tính mới trở nên vụn vụn như vậy?

Nhất định là đúng như vậy!

Tiếng chuông cửa kéo Tất Ngọc Nhi chú ý, cô tò mò nhìn Khúc Túc.

Khúc Túc đứng dậy mở cửa, kinh ngạc nhìn người tới.

“Anh Khúc, chào buổi tối.” Giản Hiểu Bái dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, sinh lực no đủ phát tay, cười nhẹ nhàng hào phóng đi vào cửa.

“Mẹ của tôi mời cô tới?”

“Đúng vậy! Không nghĩ tới anh cũng ở đây.” Bác Khúc muốn cô tới dùng cơm, cô tưởng bác Khúc sợ nhàm chán, mới gọi điện thoại mời cô tới.

“Hiểu Bái, con đã đến rồi nha!” Nghe được thanh âm bà Khúc vẻ mặt tươi cười đi ra, “Con ngồi xuống trước đây, như thế này bác Khúc sẽ đem mấy món ăn nóng qua thì xong rồi.”

Con dâu chính quy của bà đến đây.

“Được.” Giản Hiểu Bái lên tiếng, nhìn thấy Tất Ngọc Nhi ngồi ở trên ghế sa lon, đôi mắt sáng ngời, kinh ngạc kêu ra tiếng, “Là cô!”

“Xin chào.” Tất Ngọc Nhi có chút thẹn thùng, nhận ra cô chính là cô gái ngày đó Khúc quản lí không thừa nhận làm bạn gái chính quy.

“Cô tên gì?” Giản Hiểu Bái nhiệt tình ngang nhiên xông qua, vội vã như nhìn thấy bằng hữu mới.

“Tay của cô ấy bị thương, cần thận một chút.” Khúc Túc lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở.

“Tay cô làm sao vậy?” Giản Hiểu Bái nhìn kỹ cánh tay phải của cô bị lụa trắng bao lấy, sau khi khoe mắt ngắm đến thạch cao trên chân phải, kinh hô: “Chân của cô cũng bị thương!”

“Chỉ là tai nạn xe cộ.” Quá trình quá mất mặt, xin tha thứ cô đơn giản qua.

“Tới dùng cơm.” bà Khúc đi ra phòng bếp hô.

“Cô hành động không có tiện, tôi vịn cô đi qua.” Giản Hiểu Bái đứng lên, vội vàng muốn vịn cô.

“Không cần.” Khúc Túc đi đến bên kia, trực tiếp đem cô ôm lấy.

“Khúc quản lí, như vậy không tốt lắm đâu?” Tất Ngọc Nhi hạ giọng trách móc.

Ở trước mặt bạn gái, công nhiên ôm một cô gái khác, tuy rằng cô hành động bất tiện, nhưng cô cho rằng cần phải tránh bị nghi ngờ.

“Cho nên tôi mới nói, đầu của cô đều chứa mấy thứ vô dụng.” Hần giọng điệu ôn hòa nói.

Dạ dạ dạ, cô trong đầu đều trang bị đại tiện, đến lúc đó bọn họ cãi nhau, đừng trách cô không có cảnh cáo hẳn không lo lời nói và việc làm.

Khúc Túc ôm Tất Ngọc Nhi vào phòng bếp, cho cô ngồi ở bên cạnh mẫu thân hẳn, mình cũng ngồi xuống một bên.

Tất Ngọc Nhi yên lặng cầm lấy bát sứ trước bàn, trộm liếc bà Khúc, cái này ngấm không được, bà Khúc đuôi mắt vui vẻ, thái độ hiền lành thân thiết, cùng với cô nói chuyện phiếm giờ hoàn toàn không giống với lúc này.

Cô rất cuộc biết cái gì là đối với người không đúng việc!

“Hiểu Bái, con quá gầy, ăn nhiều một chút.” bà Khúc đưa đĩa rau qua bên cạnh con, “A Túc, con cũng thật là, luôn ăn thức ăn bên ngoài, bản thân đều hỏng rồi.”

Lướt qua Tất Ngọc Nhi, đưa đĩa rau cho con trai mình.

Tất Ngọc Nhi lừa hai miếng cơm, cả nhà bọn họ đoàn viên vui vẻ hoà thuận, cô là người ngoài gia nhập vào, có vẻ đặc biệt không hợp, cô nhớ tới hiện tại liền chuyển băng ghế qua góc ăn.

“Mau ăn.” Khúc Túc mặt không biểu tình gấp thịt đặt ở trên chén Tất Ngọc Nhi.

Hắn hẳn..... Hắn là muốn hại chết cô nha!

Hắn không biết hành động này sẽ làm người khác hiểu lầm sao?

Tất Ngọc Nhi sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, nhìn thịt trong chén, gấp huyệt cũng không phải, ăn hết cũng không phải! Ô..... Giết người không cần đao, đại lễ của Khúc quản lý, cô rưng rưng nhận.

“Mau ăn!” Giết người mà dùng đến tiếng nói trầm thấp, tới gần lỗ tai cô khéo léo nhẹ giọng mớm nói, đẩy mắt hiện lên một tia trò đùa dai.

Cô kinh hãi, nuốt lỗ tai đỏ hồng, trừng mắt nhìn hẳn, hẳn vui đùa thật thấp kém!

Nhìn cô phản ứng mãnh liệt, khoe miệng của hẳn giờ lên, cô gái này, ngây thơ ngoài ý muốn.

“Bác Khúc, Tất tiểu thư chính là vị tiểu thư kia lần trước con ở trong điện thoại nói a!” Giản Hiểu Bái buồn cười nhìn hai người động chạm nhau, thật thú vị.

“Là cô gái đó?” Cau mày, mơ hồ cảm thấy con trai đối cô gái nhỏ này bất đồng, nhưng bà không hy vọng con trai thích cô gái nhỏ này.

Vì sao đột nhiên nhắc tới cô? Nghi hoặc nhìn Khúc Túc, Khúc Túc chỉ là thêm rau cho cô.

Trừng mắt cà tím trong chén mà cô ghét nhất, hừ! Cô cùng hẳn thù lại kết thêm một khoản.

“Tất tiểu thư, lần trước tôi có cùng bác Khúc ăn cơm, nhắc tới lần gặp được chuyện của cô.” Giản Hiểu Bái tốt bụng vì cô giải thích nghi hoặc.

Thật tốt quá, còn có ai không biết cô bị đá? Tất Ngọc Nhi cam chịu nghĩ.

“Hiểu Bái, bác thật hy vọng con có thể làm con dâu của bác.” Lần này bà Khúc chủ động xuất kích.

“Mẹ ——” Khúc Túc lời nói còn chưa dứt đã bị đánh gãy.

“Đúng nha! Đúng nha! Giản tiểu thư người rất đẹp, cá tính lại hảo, cùng Khúc quản lý phối hợp rất tốt.” Tất Ngọc Nhi liên tục không ngừng phụ họa.

“Cô cũng cảm thấy như vậy?” bà Khúc vui mừng nhướng mày, không nghĩ tới cô gái nhỏ này cũng cho rằng như vậy?

“Đương nhiên là thật sự!” Đã bị bác Khúc biểu lộ ủng hộ, Tất Ngọc Nhi tiếp tục nói: “Lần trước gặp Khúc quản lý cùng Hiểu Bái tiểu thư đi cùng một chỗ, lập tức cảm thấy tài tử giai nhân, rất đáng đối.”(Môn đăng hộ đối)

“Cô đang nói bậy bạ gì đó!” Người trong cuộc lòng mảy mòi thâm sâu, cô đang làm gì vậy? Hy sinh người khác, hoàn thành chính mình?

Cô lần trước vạ phần khóc đến thê thảm, còn có thể quan sát hần và bạn gái của hần? Có quỷ mới tin.

“Khúc quản lí, anh không cần phải lại gạt tôi nói Giản tiểu thư không phải bạn gái của anh!” Cô chăm chăm vào Khúc Túc, giọng điệu thập phần chăm chú.

Giản tiểu thư là cô gái rất đáng yêu, Khúc quản lí có một người bạn gái như vậy, tính hần như chó săn, nếu là cô, nhất định sẽ mau chóng tuyên bố tin tức, làm cho Giản tiểu thư cũng không có thời gian để hối hận, cô thật không hiểu hần giấu diếm là có dụng ý gì?

“Cô là ngu ngốc sao?”

“.....” Anh mới ngu ngốc! Tất Ngọc Nhi “lại tầm thường” ở trong nội tâm trộm mắng.

“Tất tiểu thư, mình gọi cậu là Ngọc Nhi được không?” Giản Hiểu Bái thấy cô gật đầu mới nói: “Ngọc Nhi, mình cùng anh Khúc thật sự không phải là người yêu, anh ấy không có lừa cậu.”

“Vì sao?” Hai người bọn họ thích hợp như vậy, một người hoạt bát, một người lạnh nhạt, rất bổ sung a! Vì cái gì không ở cùng một chỗ?

“Mau ăn cơm, ăn xong tôi đưa cô trở về.” Khúc Túc khẩu khí không tốt.

Người đàn ông bên cạnh tâm tình không tốt rồi? Sẽ không phải là Giản tiểu thư cự tuyệt hần, mà cô lại không khéo nói đến chỗ đau của hần? Xem ra cô tốt nhất là ăn nhanh lên, nhanh lên về nhà, miễn cho trong lúc vô tình lại phải đắc tội với người ta mà không biết.

Tất Ngọc Nhi ngoan ngoãn bới cơm, không dám lên tiếng nữa.

“Mẹ, con đưa cô ấy về nhà trước.” Khúc Túc nhìn thấy Tất Ngọc Nhi dùng cơm xong, rất tự nhiên nghiêng người ôm lấy cô.

Tất Ngọc Nhi cũng lười kháng nghị, quay đầu hướng hai người nói lời từ biệt.

Hần trực tiếp ôm cô trở về trên xe, cô cúi đầu nhìn xem đồng hồ, cô đã đáp muộn chuyến tàu ban đêm trở lại Tân Trúc.

Chỉ là xe chậm chạp không khởi động, cô nhìn hướng người trên ghế lái, hiểu kỳ mở miệng, “Khúc quản lí, làm sao vậy?”

“Cô cảm thấy tôi cùng Giản tiểu thư rất thích hợp?” Thanh âm của hần rất nguy hiểm, nội liễm bình thường đã biến mất, rõ ràng chính là bất mãn cùng tức giận.

“Bởi vì Khúc quản lí ưu tú như vậy, công tác lại nghiêm túc, bình thường với người ngoài lại rất có nguyên tắc.” Cô thông minh phát giác được không đúng, liều mạng nịnh bợ.

“Cô thật sự là ngốc như vậy sao?” Hần nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh lệ, trong nội tâm một cổ ý niệm không hiểu trong đầu chậm rãi thành hình.

“Thật sự.” Cô cất lực gật đầu, dù sao cũng là ngày cuối cùng rồi, lời nói dối có thiện ý coi như là làm ơn.

“Muốn cùng tôi kết giao sao?” Hần đột nhiên toát ra một câu.

“A..... Ân.” Cô dùng hư từ ứng phó, nếu như trực tiếp cự tuyệt, chẳng phải thừa nhận lời nói mới rồi hoàn toàn là vô dụng.

“Được rồi!” Hần gật gật đầu, khởi động xe.

Được rồi?

Đó là cái giọng điệu gì?

Quên đi, mặc kệ, chỉ cần chịu đưa cô về nhà là tốt rồi. Tất Ngọc Nhi nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ, không nghĩ tới ngày cuối cùng tại Đài Bắc, đúng là trải qua tại nhà Khúc quản lý, điều này làm cho nội tâm của cô ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Đúng rồi, Khúc quản lý còn không biết chuyện cô muốn tạm rời cương vị công tác, cô không để lại dấu vết trộm dò xét khuôn mặt nghiêm khắc của hắn, quên đi, hay là không cần phải nói cho hắn biết trước, dù sao ngày mai đi làm hắn dĩ nhiên là sẽ biết, cô từ trước đến nay chán ghét không khí ly biệt, đặc biệt loại đồng nghiệp này nửa đời không quen.

Chỉ là lương tâm có chút ít băn khoăn, trừ ra những ngôn ngữ ác độc kia, kỳ thật hắn đối với cô coi như không tệ.

Cô chưa phát giác một hơi thở dài ra, theo lý thuyết cô nên rất vui vẻ phải ly khai, chỉ là trong lòng vẫn nặng trĩu, ép tới cô không cách nào thở dốc.

“Không cần phải thở dài buồn bã, như bà già vậy.” Người đàn ông ở ghế lái xem cô liên tục buồn bã, nhin không được lại muốn giáo huấn cô.

“Dạ, Khúc quản lý, lần sau tôi sẽ chú ý.”

5. Chương 5

Ngoại ô thành phố Tân Trúc, một tiệm trà bình thường mang đầy phong cách cổ tại trấn nhỏ lảng lảng đứng trên đường.

Quán nhỏ có một phong cách cổ mang danh xưng —— “Đắc ý trà phường”, trà phường dùng cây trúc xanh biếc vây bố quanh mình khéo léo thành như cái song chắn, ngăn trở âm ỉ náo động ở bên ngoài, khúc nhạc cổ điển ung dung quanh quẩn, trợ giúp là không khí yên lặng thanh thản, cũng bởi vì như thế, hấp dẫn không ít bà nội trợ sau khi hoàn thành việc nhà, liền hẹn nhau ba, năm bạn tốt đến đây, thưởng thức phong vị cổ kính nhân nhả này.

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, ở vị trí quản lý mới – Tất Ngọc Nhi ngẩng đầu, nhìn bộ dáng đi xuống lầu với quần thâm nhân nhạ dưới mí mắt, lo lắng nói: “Lại mất ngủ?” Đưa tay rửa sạch, rót một ly trà sữa cô ấy yêu nhất.

“Ừ.” Đường Thành Ân vuốt vuốt hai mắt mệt mỏi, ngồi xuống trước quầy, tiếp nhận trà sữa, hớp một ngụm, thỏa mãn ngâm ra tiếng.

“Có muốn ăn chút gì hay không?”

“Không cần.”

Chuông gió nhẹ lay động, Đường Thành Ân miễn cưỡng quay đầu nhìn về phía khách đi tới, “Cái bàn này hay là giao cho cậu, mình còn chưa có tỉnh.” Đánh ngáp một cái.

Tất Ngọc Nhi nhìn hình dáng bạn tốt vẻ mặt mệt mỏi, cười lắc đầu, tiến đến lần lượt đưa thực đơn.

Sau khi cô trở lại Tân Trúc không bao lâu, bạn tốt thời kì đại học Đường Thành Ân liền biết được cô là thân phận không việc làm, cố gắng mời cô gia nhập vào cổ phần Đắc ý trà phường, mà cô sau khi đi thăm qua trà gian phường này, rất xúc động liền gật đầu đáp ứng.

Cô xúc động mình thực may mắn, ít nhất điều này làm cho cô tìm được một điều quan trọng trong cuộc sống.

Gian trà phường này tuy chưa làm qua quảng cáo bao nhiêu, mà chi phí là do hơn phân nửa khách hàng trên đường đi qua nơi đây bị hấp dẫn vào cửa, ngược lại trở thành khách quen, buôn bán coi như ổn định, bình thường cô hay đợi ở trong tiệm hỗ trợ, đương nhiên cô cũng thuận ý chuyển lên trên lầu cùng Đường Thành Ân trở thành bạn cùng phòng.

Tính thời gian cũng gần hai tháng, cuộc sống của cô trôi qua rất bình thường, hình ảnh học trưởng Tiểu Thành đã chậm rãi biến mất giữa cuộc sống của cô, cảm giác thất tình, mất mát cũng dần dần nhạt đi, ngược lại ngẫu nhiên cô nghĩ đến chuyện ăn cơm ở nhà Khúc quản lý tại Đài Bắc.

Tuổi của cô cũng lớn rồi, lúc trước tất cả tâm tư đều lao vào một người người đàn ông, đột nhiên yêu say đắm trở thành công toi, hôm nay có thể nắm giữ cô cũng chỉ có gian trà phòng này.

Cô quyết định tương lai sẽ làm một phụ nữ hiện đại độc lập tự chủ!

“Đúng rồi, vừa rồi má Tất có gọi điện thoại tới, nói bà chờ một chút sẽ đến.” Đường Thành Ân chống gò má. “Muốn cậu để ý một chút.”

“Oh.....” Xem ra tuần trước cô thoải mái ăn cơm gặp mặt với “con của Lâm luật sư”, sắp sửa tới đây.

Cô rủ vai xuống, mẹ đối với hôn nhân đại sự của cô rất lo lắng, có cơ hội đi ra chỗ hỏi thăm ở đâu còn có người con trai trong sạch không có tai tiếng, vợ và giới thiệu cho con gái của mình.

Có khi đem cô lừa gạt ra ngoài ăn cơm, có khi trực tiếp đem người đưa vào trong nhà, lần trước càng khoa trương giả bộ bệnh, liền vì muốn cô cùng Y Sinh phòng khám bệnh gặp mặt, dùng bất cứ phương pháp thủ đoạn tồi tệ nào, làm cho cô rất là bối rối.

“Việc ở tiệm giao inh xử lý.” Đường Thành Ân câu ra khoe miệng, “Cậu trước phải đổi bộ sườn xám xuống lần nữa.”

“Không cần phải giấu cợt mình.” Cô oa oa gọi.

“Có người đến.” Đường Thành Ân trông thấy hình thể hơi đầy đặn của má Tất, tranh thủ thời gian tiến lên tiếp đón. “Má Tất.”

Tất Ngọc Nhi không tình nguyện chính là đi ra phía sau, chuẩn bị cốc nước.

“Tiểu Ân, đã lâu không gặp.” bà Tất nhiệt tình cho Đường Thành Ân một cái ôm. “Tại sao lại gầy vậy?”

Cô sờ lên eo Đường Thành Ân, “Hôm nào đến nhà má Tất, sẽ tắm bổ cho con.” Bà nhìn xung quanh, “Nha đầu nhà bác đâu?”

“Trong này.” Tất Ngọc Nhi bưng cốc nước đi ra, “Mẹ, mẹ muốn ngồi ở đâu?”

Bà Tất nhìn chung quanh một vòng, tự chọn lấy góc bên cạnh dòng chảy hữu tình, lôi kéo con gái cùng ngồi xuống, đôi mắt lợi hại quét đến con gái vẫn là một thân đồng phục, lập tức gương mặt lạnh xuống, “Nha đầu, tạp dề của con còn mặc làm gì?”

“Mẹ, con đang làm việc a!”

“Không sao, thật sự.” Đường Thành Ân lắc đầu, “Hạnh phúc của cậu tương đối quan trọng.”

“Nghe được không? Tiểu Ân thực hiểu chuyện, giống như con sao!” bà Tất ngón trở đâm huyết thái dương cô, bực bội sao mình sinh đứa con dần dần như vậy.

“Được rồi!” Tất Ngọc Nhi bủ môi, ngoan ngoãn cúi tạp dề xuống.

Tiếng chuông vang lên lạnh lạnh, bóng dáng thon dài ưu nhã đi tới.

Mọi người đình chỉ động tác, nín hơi nhìn về phía cửa ra vào.

Khúc quản lý?! Tất Ngọc Nhi trừng mắt nhìn, cô nhìn lầm rồi sao?

Đường Thành Ân lôi kéo ống tay áo bạn tốt. “Lúc này cậu thật muốn cảm tạ Tất nương nương.”

“Lầm người a?” Hần họ Khúc, không họ Lâm.

“Không tệ, không tệ, tuần tú lịch sự, cùng bộ dáng Lâm luật sư thật giống.” Bà Tất mặt mày hớn hớn, đẩy con gái của mình đi tới trước cửa.

Khúc Túc khó hiểu nhìn vị phu nhân trung niên này, hẳn là làm chuyện gì, làm cho bà thoải mái như thế?

“Xin hỏi cậu là Lâm tiên sinh sao?”

“Không phải.” Hấn nhàn nhật nhìn ánh mắt thất vọng của bà, cảm thấy rất quen thuộc.

“Bác Tất sao?” Phía sau cửa tiến tới một vị đeo kính đen, là người thanh niên thật thà chất phác ngại ngùng, cười ảm áp.

“Lâm tiên sinh?” Được rồi! Vừa rồi chỉ là một trường hợp hiểu lầm, bà Tất lập tức nhanh chóng nâng khuôn mặt tươi cười nhiệt tình, “Mau vào, con gái của bác đang ở bên trong.”

Bà chỉ vào hướng bên trong, nhiệt tình kêu gọi.

Khúc Túc nheo mắt lại, nhìn thấy cô gái trong miệng phu nhân không phải là cô gái vô tình hấn muốn tìm về sao, chống lại ánh mắt, đối phương nhanh chóng cúi đầu xuống.

Thật tốt quá, giả bộ như không thấy! Được, tội thêm một bậc.

Khúc Túc tìm vị trí bên cửa sổ, trùng hợp đối diện cô gái tội không thể tha cho.

“Tiên sinh, anh muốn uống cái gì?” Đường Thành Ân thừa cơ đưa nước, hào phóng dò xét người mới tới. Lành tuấn chừng chặc, tướng mạo nhất đẳng, đáng tiếc cô không bị thu hút.

“Trà xanh.” Hấn liếc một cái, tùy ý chỉ một ly đồ uống.

Tất Ngọc Nhi tinh thần có chút không tập trung liếc trộm người đàn ông nham hiểm biểu lộ hung ác, hấn là vừa mới đi qua nơi này sao? Thế này là muốn cô trước đi qua lên tiếng chào hỏi sao? Hay là tiếp tục giả vờ làm như không phát hiện?

“Nha đầu, ta giới thiệu với con một chút, hấn chính là con trai Lâm luật sư, gọi ——” gọi là gì.....

“Lâm Ngữ Thực.” Cậu ta nói xong rồi cúi đầu xuống mặc cỡ. [đọc đoạn này ta nổi da gà, cứ tưởng anh này bị 2... @.@ - beta-er]

“Xin chào, tôi là Tất Ngọc Nhi.” Cô thu lại suy nghĩ, nhìn thấy đối phương biểu lộ ngượng ngùng, không tự giác lại căng thẳng, nhìn kỹ, phát hiện hấn cùng Học trưởng Tiểu Thành chính là cảm giác có loại tương tự, chỉ là tầm mắt không quá lạnh như băng, hại cô không cách nào trở về dư vị cảm giác cũ.

Bà Tất hướng hai người giới thiệu đơn giản, cuối cùng bỏ đi “VẬY CÁC CON CHẬM RẼI TRÒ CHUYỆN, MÁ TẤT VỀ NHÀ TRƯỚC.” Hai câu sau liền cười ha hả rời đi, trước khi đi cũng không quên liếc một cái người “xinh đẹp hiểu lầm” ngồi ở bên cửa sổ.

Trong nội tâm bà cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng lập tức lại lạc quan an ủi mình, Lâm Ngữ Thực người không tồi, quan trọng là tương đối thích hợp với con gái bà.

“Tất Ngọc Nhi tiểu thư, cô..... Cô thích cái gì?” Sau khi bà Tất rời đi, Lâm Ngữ Thực ôn nhu hỏi, tiếng nói của hấn giống như người của hấn giống nhau, nhẹ nhàng ôn nhu, không mang theo bất luận cái gì mang tính xâm lược.

“Tôi thích uống trà.” Cô đỏ mặt, cô rất thích cảm giác Lâm Ngữ Thực mang lại cho cô, có lẽ là nhờ bộ dạng chân thật kia.

Cô gái kia thẹn thùng cái gì! Khúc Túc vắn nâng lông mày, hai tháng không thấy, cô vẫn là háo sắc đến bất trị.

“Tôi..... Tôi cũng vậy rất thích uống trà, từ nay về sau có thể thường lui tới không?” Hấn bất an đẩy đẩy kính mắt, rất sợ bị cự tuyệt.

“Có thể nha! Vô cùng hoan nghênh.....” Lại là ánh mắt lạnh lẽo kia làm cho cô chuyển nhỏ âm lượng, cho đến khi biến mất, thậm chí hại cô hoàn toàn quên mất tuyên ngôn trước muốn làm phụ nữ hiện đại độc lập tự chủ.

“Tôi có người chú tại vùng núi phía Nam có một vườn trà, nếu như cô có hứng thú, tôi..... Tôi có thể dẫn cô đi thăm.”

“Không cho phép.”

“Khúc quẩn lí?” Tất Ngọc Nhi trong nháy mắt trái tim nhảy một cái, hần..... Hần như thế nào đột nhiên nói chen vào? Hơn nữa trên mặt cơn thịnh nộ xông tới, bị làm sao vậy?

“Cô ấy đã có bạn trai.”

“Ai?” Vì cái gì bản thân cô cũng không biết chuyện này?

“Có thật không?” Lâm Ngữ Thực trên mặt biểu lộ một chút bị thương.

“Đương nhiên không —— nha!” Cô kinh hô một tiếng, trong nháy mắt, hai chân bay lên không, cô giương mắt tức giận nhìn người khởi xướng, “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

“Câm miệng.” Hần khê mở cánh môi, lạnh lùng cảnh cáo.

Tất Ngọc Nhi nhìn khuôn mặt hần nghiêm khắc, nuốt nước miếng, thật không dám mở miệng.

Đường Thành Ân nhìn người đàn ông giống như loại hí kịch trực tiếp đem bạn tốt ôm đi rời khỏi hiện trường, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, nhìn xem người thương tâm ở tại chỗ ngồi thành thật. “Không cần phải khổ sở!”

Cô vỗ vỗ bờ vai của hần, tiến đến trước mặt hần, “Chị đây có cơ hội lại giới thiệu cô gái tốt cho cậu.”

“Không..... Không cần.” Hần bối rối đẩy kính mắt.

“Cậu ngồi chơi a!” Cô cảm thấy thú vị, cố ý dựa gần thêm.

“Mời..... Mời cô tự trọng!” Hần tức giận hô to, chỉ là cà lăm lăm cho khí thế của hần suy giảm.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, cậu đừng để ở trong lòng.” Cô nghịch ngợm cười nói: “Bằng không tôi mời cậu ăn bánh ngọt, xem như thay bạn tôi bồi tội nha.”

Nói xong không đợi đối phương đáp lại, lập tức tiến vào phòng bếp, công phu không đến vài giây, trên bàn có một bàn món điểm tâm ngọt tinh xảo, “Oh, đây là bánh ngọt đặc biệt trong tiệm, cậu nếm thử.”

Thiên tính sai khiến, Lâm Ngữ Thực không có biện pháp kiên quyết cự tuyệt cô gái trước mắt, cầm lấy đĩa ăn nhỏ, từng ngụm nếm bánh ngọt nhỏ có nồng đậm mùi sữa.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Hần cúi đầu xuống, thoạt nhìn tâm rất đau đớn.

“Ai nha! Cậu đừng khổ sở nha! Hôm nay là tôi mời khách, cậu muốn ăn bao nhiêu cũng được, làm cho chị đây tâm sự cùng cậu.” Thuận tiện khuyên bảo hần, ở nơi nào mà không có thơm, làm gì đơn phương yêu mến một cảnh hoa.

Về phần người bạn tốt của cô kia, hừ hừ! Chờ cô ấy trở lại, cô lại thật tốt tra khảo.

Bầu trời quang đãng, sau giữa trưa ánh mặt trời xuyên suốt qua khe hở khiến cành cây lờ lờ sáng, chim hót hương hoa, gió nhẹ nhàng nghịch qua ngọn cây, thay oi bức sau giữa trưa mang đến một cảm giác mát mẻ.

Chỗ nghỉ mát nhỏ trong công viên, cô gái ngồi nghiêm chỉnh, nhìn chăm chú người đàn ông bất động cũng không dám động, dù cho gió nhẹ lại sảng khoái, cô chỉ cảm thấy da đầu run lên một hồi.

Tất Ngọc Nhi không biết làm sao nhìn người đàn ông biểu lộ nộ khí đằng đằng, thở mạnh không kêu một tiếng, mà ngay cả hô hấp cũng là cẩn thận, rất sợ chọc giận sư tử.

“Cho cô cơ hội ba phút tự khai.” Hai tay của hần ôm ngực, chăm chăm vào khuôn mặt khiếp đảm của cô.

Ở hoàn cảnh huấn luyện, cô tính phản xạ gật đầu, lưu loát bật thốt lên chính là một chuỗi, “Khúc quẩn lí, thật sự là đã lâu không gặp, khí sắc của anh thật tốt, tôi xa xa nhìn thấy đã cảm thấy anh giống như nhân trung chi long.....” (ý nói giống như rồng)[rồng trong loài người – beta-er]

Khúc Túc lạnh lùng liếc trừng cô.

“Khúc quản lí, nếu như anh không có lời gì muốn nói với tôi, tôi còn có bạn chờ ở tiệm.....” Lần nữa bị ánh mắt nghiêm khắc của hắn cắt đứt.

“Vì cái gì từ chức?”

“Trải qua một phen nghĩ sâu tính kỹ, lo lắng đến hình ảnh về cuộc sống tương lai, cho nên tôi rút kinh nghiệm xương máu.....” Hắn làm gì vậy chứ, sao lại trêu cô?

Kỳ quái a! Hắn là khó chịu cái gì? Phá hư cô cùng người khác thân cận là hắn, muốn tức giận cũng là cô mới đúng, hắn bây giờ lại hung dữ cái gì?

Thói quen trở ngại trước khí thế kia, những bất mãn này cô vẫn là để ở trong lòng.

“Không chào mà đi, àn?” Khuôn mặt tuần tú của Khúc Túc để sát vào, đem cô vây ở trước người, buồn rầu nhìn thẳng cô.

Nghĩ đến cô vừa rồi như háo sắc đối với người đàn ông khác bán rẻ tiếng cười, hiện tại hướng hắn giả tạo, không có chút ý áy náy nào, tính tình lãnh đạm từ trước đến nay nổi lên sóng to.

“Khúc..... Khúc quản lí, anh đừng dựa vào gần như vậy.” Cô rất không dễ chịu, hắn không biết là rất không vệ sinh sao?

Hắn xoa cái cổ nhỏ đáng yêu của cô, rất muốn hung hăng cắn một ngụm xuống.

“Khúc quản lí, tôi muốn thỉnh giáo một chút.” Cô rút thân thể lại, cố hết sức lễ độ khuôn mặt tươi cười, “Tôi khi nào thì kết giao bạn trai?”

“Cô thật sự làm cho người ta rất tức giận.” Đôi mắt nổi lên hàn quang.

“A?” Cô rốt cuộc là làm sai cái gì? Coi như là không chào mà đi, cô cho rằng dựa vào giao tình của hắn, tội không lớn lắm.

“Bạn gái thân thiết của tôi đáp ứng cùng tôi kết giao, hôm sau liền rời đi khỏi Đài Bắc, từ đó không thấy bóng dáng.” Bàn tay to nhẹ nhàng vỗ gương mặt của cô.

“Là ai quá đáng như vậy, lừa gạt cảm tình Khúc quản lí? Oan có đầu, nợ có chủ, Khúc quản lí hắn là đi trước tìm bạn gái của anh, mà không phải làm cho cô gái nhỏ như tôi làm chậm trễ thời gian của anh.”

“Cô!” Cô làm sao có thể làm đảo loạn cuộc sống bình tĩnh của hắn, lại như thế mà thoải mái rời đi.

“Cái gì?” Cô như thế nào?

“Chính là cô.” Hắn nham hiểm hung ác chăm chăm vào trước mặt cô không biết làm sao.

“Tôi nào có ——” thanh âm cao độ.

“Có.”

“Nếu có, tôi nhất định nhớ rõ, có lẽ là quản lí anh là người hay quên...” Cô bên trán toát mồ hôi lạnh, nhìn bàn tay hắn lưu luyến tại trên mặt cô, cô đều không có dũng khí dịch chuyển khỏi.

“Cô đã quên?”

“Có lẽ là hiểu lầm.” Cô trước hết tươi cười nói: “Khúc quản lí, anh cũng có thể nói thẳng cho tôi hiểu được a, chỉ cho tôi một chút ánh sáng?”

“Chính cô từ từ nghĩ.” Hắn vỗ vỗ gương mặt của cô, khẽ mở cánh môi nói: “Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cô.”

Sau giữa trưa hơi lạnh, trong Đắc ý trà phường ——

“Trà Phổ Nhĩ cùng chanh lục, còn muốn cái gì sao?” Tất Ngọc Nhi bộ dạng tươi cười ngọt ngào, thân thiết chào hỏi khách trong quán.”Như vậy thì tốt rồi? Được, phiền toái xin chờ một chút.”

Tất Ngọc Nhi kiểm tra hết order, đi trở vào phía sau, đi qua bàn khách bên cửa sổ thì rất chật dạp cúi đầu xuống, đi qua rất nhanh.

“Cậu vì cái gì sợ hấn như vậy?” Đường Thành Ân nhìn bạn tốt như hành vi của con chuột nhỏ, buồn cười hỏi.

“Bởi vì hấn thật sự rất hung.”

“Cậu rốt cuộc làm cái chuyện gì thực có lỗi với hấn?” Cô nhớ rõ người bạn này của cô học đại học cùng trường từ trước đến nay thiên về quan hệ xã hội bên ngoài, ngoại trừ bạn tốt tri kỷ, mỗi người tình nghĩa đều là vừa đúng, đến điểm là dừng, vì sao cùng vị này soái ca lãnh đạo có ân oán gút mắc?

“Mình nào có!” Cô từ trước đến nay thận trọng từ lời nói đến việc làm, lần này Khúc quản lí khởi binh vắn tội, làm cho cô ngu muội một hồi, chính là nghĩ không ra đầu mối.

Nay, liên tục năm ngày hấn đến trong tiệm báo danh đúng giờ, như là không có lúc nào là không nhắc nhở cô, hấn đối với cô chắc chắn là không chịu để yên.

Có thể coi là muốn phán cô tử hình, dù sao trước cũng phải cho biết tội danh a?

Chưa thấy người đàn ông tức giận nhỏ mọn như vậy, cô liền hỏi thăm hấn không cần đi làm sao? Vậy mà hấn lạnh lùng trả lời, “Cô lo lắng chuyện của chính cô quan trọng hơn.”

A —— cô rốt cuộc là thực xin lỗi hấn thế nào?

Tiếng thét chói tai của cô gái thoáng chốc trong tiệm trà vang lên.

Tất Ngọc Nhi cùng Đường Thành Ân nhất trí hướng nơi phát ra thanh âm dò xét xem, một đôi tình nhân đang tranh chấp nghiêm trọng.

Hai người liếc nhìn nhau, Tất Ngọc Nhi buông ra, không chút nghĩ ngợi chính là đi đến bên cạnh chỗ ngồi đôi tình nhân kia. “Ngượng ngùng, có thể hay không mời các vị hạ thấp thanh âm? Như vậy sẽ ảnh hưởng đến các vị khách khác của chúng ta.” Cô nhỏ giọng lễ phép nói.

“Ở trong tiệm này, ngay cả nói cũng không được sao?” Chàng trai ra sức đập bàn, tức giận đứng lên.

“Anh lớn tiếng như vậy làm cái gì!” Cô gái cũng tức giận kêu to.

“Xin lỗi, mời các vị hạ thấp âm lượng.” Tất Ngọc Nhi lui một bước, cảm thấy có chút đáng sợ.

“Tao thích nói chuyện lớn tiếng, như thế nào?” Chàng trai trừng mắt giận dữ, lại là đập bàn.

“Tiên sinh, mời anh tôn trọng những người khác một chút.” Cô xụ mặt, cố giữ vững trấn định.

“Mày không cần phải như gà mẹ!” Đưa tay muốn đẩy Tất Ngọc Nhi.

Cô rụt một chút, vô ý thức nhắm mắt lại.

“Không nên ở chỗ này gây rối!” Khúc Túc một phát bắt được cổ tay chàng trai, đôi mắt rét lạnh lợi hại chăm chăm thẳng vào chàng trai, hấn đem Tất Ngọc Nhi kéo ra sau lưng, cả người vượt qua ngăn ở trước mặt.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tấm lưng rộng của hấn, nhất thời tim đập nhanh hơn, chung quanh quanh quần hơi thở của hấn, không ngừng làm phức tạp tri giác của cô, cổ tay bị cầm như là đang nóng lên, làm cho cô có chút hoang mang.

Cô là làm sao vậy?

“Mày không cần xen vào chuyện của người khác!” Chàng trai bởi vì có Khúc Túc tham gia, bộ dáng bệ vệ điên cuồng rầm rĩ giảm xuống không ít.

“Đi a!” Cô gái một mực lôi kéo chàng trai, không muốn làm cho sự việc ồn ào.

“Cô câm miệng!”

“Tiên sinh, mời anh rời đi.” Đường Thành Ân trông thấy Khúc Túc, lá gan cũng lớn hơn, mở cửa mời bọn họ đi ra ngoài.

“Anh không đi phải không?” Khúc Túc nhả lại lông mày tuấn tú, đáy mắt nổi lên hàn ý.

Chàng trai trong lòng sợ hãi, để lại ba chữ, tức giận mở cửa rời đi.

“Không tiễn.” Đường Thành Ân đóng cửa lại, thở ra một hơi, vỗ nhẹ bộ ngực.

Tất Ngọc Nhi sợ ngốc tại chỗ, nhìn chằm chằm vào Khúc Túc. “Cám ơn...” Cô chỉ nhả được ra hai chữ này.

Khúc Túc trừng mắt cô, trực tiếp đem cô kéo ra bên ngoài, húc đầu liền rỗng, “Từ trước đến nay cô làm việc không dùng đầu óc sao?” Như hôm nay hắn không ở hiện trường, tên cận bã đó què quá hóa khùng, trực tiếp đánh, cô muốn làm sao bây giờ?

“Tôi..... Tôi.....” Ngoài ý muốn bị quở trách, Tất Ngọc Nhi một hồi ủy khuất, cái mũi đau xót, nước mắt rơi xuống đỏ rào rào.

“Cô khóc cái gì?” Hắn kéo cô qua, đem cô kéo vào trong ngực, thanh âm có chút tức giận.

“Anh quản được tôi!” Cô bất bình đem nước mắt bôi ở trước ngực hắn.

“Đừng khóc.” Từ trước đến nay gương mặt ác liệt khó lộ ra thần sắc khó xử, hắn vụng về vỗ lưng cô.

“Tôi cũng vậy không nghĩ dẫn đến phiền toái, chính là tôi cũng là một người ở trong quán này, tôi đương nhiên phải ra mặt giải quyết nha!” Cô hấp hấp cái mũi, cảm thấy thập phần bất bình. “Anh còn nói tôi không có đại não.” Cô tức giận dấm hần một cái.

“Tôi không phải cố ý lớn tiếng.” Hắn thở dài, cái cằm tựa ở trên đầu của cô. “Đừng có khóc nữa.”

“Tôi càng muốn.” Cô nổi giận nói.

“Vẫn khóc, sẽ biến dạng.” Nghe được cô nói lời bốc đồng, khóe miệng của hắn không khỏi gợn lên mỉm cười.

“Anh quản được tôi.....” Đáng giận! Hắn chính là miệng xấu, mới có thể luôn làm cho cô tức giận!

Kỳ thật cô rất cảm kích hắn đứng dậy, đem cô cẩn thận bảo hộ, cô cảm thấy thật an tâm cùng ấm áp, cô nhắm mắt lại, nghe tim đập trầm ổn trong ngực của hắn, cảm xúc dao động dần dần bằng phẳng xuống.

Khúc quản lí là người tốt, cũng là người tốt thích giáo huấn.

Tựa như tai nạn xe cộ lần kia, hắn mặc dù cũng là trước cho cô một phen răn dạy, nhưng vẫn phải không từ vất vả ôm cô đến bệnh viện, chờ cùng cô, cầm thuốc, còn mang cô về nhà nghỉ ngơi.

Một cái đoạn ngắn tại trong đầu của cô hiện lên, cô phớt chốc mở mắt ra, không thể nào —— hần hần hần

“Làm sao vậy?” Hắn cảm giác được cô gái trong ngực thân thể cứng ngắc.

Cô rút khỏi ngực của hắn, liền lùi lại ba bước, không thể tin nhìn hắn.

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Cô né tránh ánh mắt của hắn, tim đập trong ngực như sấm đi trở vào trong tiệm.

Khúc Túc hoàn toàn không tin cô nói, đi theo phía sau; chỉ là cô nhanh như chớp trốn vào phòng bếp, có ý định trốn tránh.

Thời gian kế tiếp, Tất Ngọc Nhi rõ ràng né tránh người nào đó, hoàn toàn trốn đến phòng bếp làm việc, cho dù đưa cơm, cũng là lấy tốc độ cực nhanh đi tới, không có dừng lại nhiều.

Khúc Túc bất mãn đầy bụng vẫn nhẫn nại đến khi cửa tiệm đóng cửa, hắn thu hồi máy tính, tầm mắt miễn cưỡng đảo qua, chuẩn bị tiến đến bắt người thì chỉ thấy cô gái kia thần sắc quái dị đi tới.

“Khúc quản lí, tôi có lời nói với anh.”

Hắn nâng lông mày tuấn tú, có chút ngoài ý muốn.

“..... Cái chuyện kia.....” Cô ấp úng mở miệng.

“Cùng người ta nói chuyện phải nhìn thẳng đối phương mới có lễ phép.” Khúc Túc nâng mặt của cô lên.

“Tôi..... Tôi.....” Vừa nghĩ tới cá tính nghiêm túc của hắn, cô không khỏi đỏ mặt, lắp bắp không nói được.

“Nghĩ ra rồi?” Hắn hừ lạnh một tiếng, dung lượng não của cô thật sự là nhỏ đến thương cảm.

“Àn.” Cô cúi đầu xuống, có chút hổ thẹn. “Tôi biết rõ Khúc quản lý từ trước đến nay nghiêm túc cẩn thận, nói một không hai, nhưng cái chuyện..... Cái chuyện kết giao, chúng ta giống như tại nổi ra một chút vấn đề.” Tay cô chỉ so với một chút khoảng cách. [câu này mình ko hiểu - beta-er]

“Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?” Con mắt hắn mãnh liệt liếc đồng cứng cô.

“Khi đó quản lý hỏi, tôi tưởng thuận miệng nói, cho nên mới..... mới.....”

“Cho nên nói chuyện có thể không tính nói?”

“Tôi không phải ý tứ này.” Cô hít khí, cùng hắn nói chuyện rất hao tổn trí nhớ, “Ý của tôi là, chúng ta song phương nhận thức không giống nhau.”

“Cô là nói, từ đầu tới đuôi đều là tôi một bên tình nguyện?” Đôi mắt hắn lộ ra hung quang.

“Phải.....” Trông thấy hắn từng bước đến gần, vội vàng đổi giọng, “Không phải, tôi không phải ý tứ này.” Đầu cô dao động giống như vật lộn đọ sức với cái cổ.

“Không nói một tiếng vứt bạn trai lại, còn cùng người đàn ông khác thân cận, cô thực cho là tôi sẽ không cùng cô so đo?” Hắn vừa được biết tin tức cô tạm rời cương vị công tác, lập tức gọi điện thoại cho cô, lại phát hiện dây số đã ngừng sử dụng; mà đuổi tới chỗ ở của cô, mới nghe cảnh vệ nói cô đã trở lại Tân Trúc.

Cô gái này hoàn toàn cắt đứt liên lạc cùng hắn, làm cho hắn cực kỳ tức giận, hắn hiểu được cô là muốn một lần nữa xuất phát, nhưng nghĩ đến “Một lần nữa” của cô cũng không bao gồm hắn, điều này làm cho trong lòng hắn ý nghĩ tức tối mọc lan tràn, đơn giản làm một chút báo cáo công tác bên cạnh, dựa vào lý lịch bề ngoài tư chất liền tìm được cha cô, ngược lại đi tới đây.

“Tôi không biết có cùng anh kết giao a.....” Cô liếc trộm dò xét hắn, “Khúc quản lý, bằng không đã như vậy rồi, tôi thành tâm hướng anh xin lỗi, anh cũng đừng có cùng cô gái nhỏ như tôi so đo.”

“Cho nên cô thừa nhận là có chuyện này.” Giọng điệu hoàn toàn nói chuyện công việc.

“Hoàn toàn là hiểu lầm.” Cô cười theo.

“Vậy cô phải đền bù tổn thất cho tôi như thế nào?” Hoàn toàn là người làm ăn khôn khéo.

“Tôi tin tưởng, Khúc quản lý đã rõ ràng cảm nhận được áy náy của tôi.” Nhìn mặt hắn không biểu tình, ho hai tiếng, “chuyện kết giao coi như chưa có gì?”

“Cô cứ nói đi?” Ánh mắt hắn tà ác để sát vào cô.

“Được..... Được rồi! Khúc quản lý, chúng ta nói..... Nói chuyện chia tay.”

“Chia tay?” Hắn khiêu mi, cô gái này hiện nay thật là có can đảm.

“Đương nhiên tôi không phải cảm thấy anh không tốt, chẳng qua là chỉ sợ quyết định vội vàng quá mức, hơn nữa nào có chuyện hai người không quen kết giao?” Nhìn hắn không có phản ứng, cô tranh thủ thời gian tiếp tục nói: “Chúng ta ở Tân Trúc, anh đang ở Đài Bắc, hai người chúng ta bận rộn công tác, tiếp tục như vậy, chia tay cũng là chuyện sớm hay muộn.”

Nuốt nuốt nước miếng, cô quyết định bất cứ giá nào, “Lại thêm bác Khúc, bác cũng đã có dự định tuyển vợ cho anh rồi, Khúc quản lý, tôi thực cảm thấy có khi trường bối lo lắng đúng.”

“Nói xong chưa?”

“Nói xong.” Cô bất an nhìn hắn.

“Tốt lắm, cô cũng nên cố gắng hoàn tất nghĩa vụ bạn gái.” Nói xong, chế trụ đầu của cô, không khách khí khi dễ trên cánh môi đỏ tươi của cô, đòi lấy phúc lợi của bạn trai.

6. Chương 6

Rốt cuộc là phạm phải sai lầm với người nào, dẫn đến tình huống hiện tại? Tất Ngọc Nhi nghi hoặc nghiêng đầu, vắt hết óc suy nghĩ, Khúc quản lí cho tới bây giờ cũng không phải cô lo lắng chọn người kết giao, vì cái gì hần kiên trì muốn cô làm..... bạn gái của hần?

Hần là trùng tà, hay là tinh thần mơ hồ?

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy thật kỳ quái.....

Nhìn hần đứng đần như vậy lại dùng phương thức hôn cô nhiệt tình như vậy, còn như là gặm xương cốt, cắn môi cánh hoa của cô.

Cô không khỏi vuốt môi, đồng thời máu cũng hướng trên mặt xông lên.

“Mặt cậu thật là đỏ. Làm sao vậy?” Đường Thành Ân miễn cưỡng cười nói.

“Không..... Không có gì.” Cúi đầu, lau chén đĩa đã được chà lau qua tám trăm lần.

“Không..... Không có chuyện gì mới là lạ.” Đường Thành Ân học bộ dạng cà lăm của cô.

“Đường Thành Ân ——” cô tức tối gào thét.

“Cũng đã giữa trưa, Khúc đại soái vì cái gì còn không qua đây?” Đáng tiếc, tuy nói là chồng của bằng hữu, không thể đùa giỡn, nhưng thân là bình hoa sẽ có trách nhiệm là muốn điểm tô đẹp cho không gian, xem ra hần không có nhận thức việc ấy chút nào, sẽ giáo dục.

“Hần buổi chiều mới có thể đến.”

“A đó..... Mặt lại đỏ đỏ! Thật ngọt ngào a!”

“Câm miệng.”

“Mình xem ra thế nào cũng muốn đến Đài Bắc công tác.” Đường Thành Ân gật đầu, đứng đần nói: “Tất Ngọc Nhi.” Vắt qua bờ vai của cô, “Làm được lắm.”

“Đừng làm rộn!”

“Điện thoại vang lên, cậu đổi tiếng chuông a?”

Mặt của cô nhin không được đỏ hồng, đó là Khúc Túc ngày hôm qua kiên quyết giúp cô đặt ra, cầm lấy điện thoại, nhắm đầu trốn vào trong phòng bếp.”Uy, có..... Chuyện gì?” Cô chợt dạ che microphone, sợ bị người nghe thấy.

“Không có việc gì thì không thể gọi cho em sao?” Tiếng nói trầm thấp trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến.

“Có thể a!” Thân phận bạn gái rất không quen, cả người không được tự nhiên, “Chỉ là em cảm thấy..... Anh từ nay về sau ít gọi cho em có vẻ khá.”

“Vì cái gì?” Khúc Túc ở điện thoại một chỗ khác, đem lưng dựa vào lưng ghế da.

“Bởi vì em sợ anh không có rảnh.” Cô nghe ra được hần không thoải mái, nhanh nhẹn thay đổi từ nói.

“Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, ngược lại là so với thời gian của em không nhất định.” Khúc Túc dừng một chút, “Em từ nay về sau gọi cho anh là tốt nhất.”

“Em..... Em gọi cho anh?”

“Không muốn sao?”

“Không..... Không chuyện này.”

“Nếu không có nhận được của điện thoại của em, anh sẽ cho là có sự việc phát sinh, có lẽ sẽ trực tiếp đến Tân Trúc tìm em.” Hấn giọng điệu bình thường quăng xuống uy hiếp.

“Em nhất định sẽ gọi điện thoại cho anh, chỉ sợ anh ngại phiền toái, còn muốn bớt thời giờ tiếp nhận điện thoại của em, ha ha a.....” Cô gượng cười.

“Trong tiệm đang bận sao?”

“Gần như vậy.”

“Buổi chiều ngoan ngoãn đợi ở trong tiệm, không nên chạy loạn.”

“Được, tạm biệt.” Chấm dứt trò chuyện, Tất Ngọc Nhi bắt tay vào làm, cố gắng giải nhiệt.

Quá mất mặt, mới cùng hấn nói chưa tới hai câu, mặt liền hồng thành như vậy, hai người bọn họ thật có thể trở thành người yêu sao?

Hấn là Khúc quản lí a!

Mà cô rõ ràng đã cùng Khúc quản lí kia nghiêm túc kết giao rồi?! Cô thật sự muốn ngắt đi.

“Ngọc Nhi cô nương, khách bàn năm gọi chính là nước lựu, không phải mật lựu.” Đường Thành Ân đem đồ uống trở lại, thưởng cho cô một cái khinh khỉnh.

“Thực xin lỗi.”

“Uh, cầm lấy đưa cho Anna uống.”

“Đường Thành Ân.....” Cô vuốt mặt thở dài nói.

“Mặt lại đỏ, thật là ngây thơ đó!” bạn học đại học của cô khả ái như thế, từ sau khi Khúc đại soái đi vào trong tiệm, bạn tốt của cô ngôn hành cử chỉ đều để lộ ra cô ngượng ngùng. (ngôn hành: ngôn ngữ, hành động)

“Nhàm chán.” Tất Ngọc Nhi đỏ mặt tức giận, tiếp nhận đồ uống, đi về hướng vị trí của Khúc Túc, đặt ở trên bàn của hấn,

“Mời anh uống.”

“Chỗ này của anh đã có một chén.”

“Anh làm hại, cho nên anh phải chịu trách nhiệm.” Liền buông ra giọng điệu bá đạo.

“Hôm nay có rảnh không?”

“Ân.”

“Hôm nay sau khi cửa tiệm đóng cửa, lưu lại một chút cho anh.”

“Vì..... Vì cái gì?”

Khúc Túc liếc xéo bộ dáng vẻ mặt mờ mịt, phát giác cô hoàn toàn không có tự giác thân là bạn gái.

“Hẹn hò.” Thản nhiên nói.

“A ~” cô cảm giác trên mặt nóng rát một mảnh.

“Em không cần thẹn thùng, liền lấy tâm bình tĩnh là được.” Xem cô biểu lộ khốn quẫn, hiểu được cô còn chưa quen quan hệ mới của bọn họ.

“Mới..... Mới không có.” Miệng cô cứng ngắc nói, chỉ là hẹn hò mà thôi, cô sẽ không sợ.

“Em đi mau lên!” Hấn nhin không được đưa tay sờ nhẹ gò má đỏ rùng rục của cô.

“Anh..... Anh anh.....” Cô chần động, hấn làm sao có thể hiển nhiên sờ cô như vậy?

“Nhanh đi làm việc a!” Hấn điềm nhiên như không đem tầm mắt trở lại trước màn hình điện thoại lại gửi điện trả lời.

Đáng giận! Hấn rõ ràng là cố ý nhiễu loạn cô, Tất Ngọc Nhi thở phì phì đi trở lại vào trong, liếc nhìn thời gian một cái, cách thời gian tiệm đóng cửa khá lâu, hấn thật muốn vẫn ngồi ở chỗ này đợi cô?

Tất Ngọc Nhi trừng mắt hấn, muốn dùng niệm lực đem hấn đuổi đi, trừng được một mồi, cả người lâm vào trầm tư, mấy phút đồng hồ sau đi trở về bên cạnh bàn Khúc Túc. “Anh..... Muốn hay không đi xung quanh một chút?”

“Em muốn theo giúp anh sao?” Nếu như vậy, hấn có thể suy xét.

“Em phải làm việc.”

“Anh ở chỗ này đợi là được.” Hấn muốn cho cô tự giác trong việc bọn họ đang kết giao.

“Em là sợ anh buồn chán.” Hơn nữa lúc này kể kia, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình của cô trong công việc.

“Sẽ không.”

Tiếng chuông gió vang lên, cô phản xạ quay đầu, người tới chính là đối tượng thân cận lần trước.

“Tất tiểu thư, xin chào.” Lâm Ngữ Thực cũng đã gặp cô rồi, ngại ngừng chào hỏi.

“Anh Lâm, xin chào, mời ngồi.” Tất Ngọc Nhi muốn đi tới trước nghênh đón, tay lại bị người đàn ông bên cạnh một phát bắt được. “Anh làm cái gì?”

“Không có gì.”

“Vậy anh còn không buông ra.” Cô như vậy sẽ không thể làm việc a!

“Em ở tại chỗ này, Đường tiểu thư tự nhiên sẽ đi ứng phó.”

“Anh một mực không cho em đi, là ghen a?” Cô thuận miệng nói, dùng vài giây, sắc mặt lại là đỏ bừng một mảnh.

“Đúng.” Hấn câu dẫn khéo miệng, cô gái này phản ứng cực kỳ đáng yêu.

Cô thở hốc vì kinh ngạc, hấn như thế nào lại không ngưng miệng mà nói ra!

“Tất tiểu thư, cô sinh bệnh sao?” Lâm Ngữ Thực chính mình đi tới.

“Cô ấy rất tốt.” Khúc Túc nắm chặt tay của cô, vẫn là không tha.

“Kỳ... kỳ thực là bà Tất muốn tôi tìm thời gian tới ngồi một chút, tôi cũng cảm thấy nơi này không tệ.” Hấn đẩy đẩy kính mắt, nói cực kỳ thành khẩn mà thông thả.

“Thật sự là rất cảm tạ cổ vũ của anh rồi, từ nay về sau quán nhỏ mong rằng anh duy trì đến! Tôi trước pha ly trà, mời anh nếm thử xem sao.” Đường Thành Ân không biết từ chỗ nào xuất hiện, túm lấy Lâm Ngữ Thực bước đi.

“Người bạn này của em không tệ.” Khúc Túc gật đầu tán thưởng.

“Mau buông tay a!” Cô không biết hướng mắt đi nhìn nơi nào.

Hấn cười khê một tiếng, tại trên mu bàn tay của cô khê hôn một cái, mới buông cô ra; cô chân động, tay vội vàng co lại ra sau lưng, thẳng theo dõi gương mặt tuần lãng đẹp đẽ của hấn.

Sau đó, chạy trốn chết.

Gió mát từ từ quét, Ngọc Nhi khom lưng ở bầu trời đêm, đèn đêm chiếu rọi một đôi nam nữ gần bó mà đi, bầu không khí yên tĩnh, nhiệt độ không khí sáng khoái, hết thấy đều rất tốt đẹp, chỉ tiếc cô gái cùng đi sắc mặt vô cùng trầm trọng khẩn trương, phá hủy cả hình ảnh.

“Anh..... Của anh..... Tay.....” Tất Ngọc Nhi ánh mắt không biết nên đặt chỗ nào, lấp bắp, muốn nói lại thôi.

“Không được sao?” Khúc Túc cử động nắm hai tay giao nhau giờ cao, biểu lộ rất khiêu khích.

“A —— quá mất mặt, anh không cần phải giờ cao như vậy đâu, mau buông ra a!” Tất Ngọc Nhi hét nhìn đông tới nhìn tây, rất sợ bị người khác gặp được.

“Em thả lỏng một chút” Đáy mắt hần tiết ra vui vẻ, phản ứng của cô luôn thú vị như thế.

“Làm sao có thể.....” Cô giọng nói nhỏ lắm lắm, ngưỡng ngừng tùy ý hần nắm, “Khúc quản lí, anh không biết là chúng ta như vậy rất phiền toái sao?”

“Anh đã không phải cấp trên của em rồi, anh đề nghị em đổi lại xưng hô có thể cho tốt hơn.”

Ngữ khí của hần nghe tuy là rất thoải mái, nhưng Tất Ngọc Nhi rõ ràng hiểu được, nếu như không thuận theo ý của hần, cô tuyệt đối sẽ không có ngày tốt lành trôi qua.

“Em đây bảo anh a..... A Túc tốt lắm.” Rất thuận theo mệnh lệnh, mặt đỏ rùng rục cúi đầu đến không thể cúi thấp hơn.

“Em vừa rồi muốn nói cái gì?”

“Liền..... Chúng ta như vậy kết giao, anh không biết là phiền toái sao?”

“Em phiền?”

“Cũng không phải, cảm thấy anh luôn đi từ Đài Bắc đến Tân Trúc như vậy đi tới đi lui thật sự quá cực khổ.” Thói quen dùng đến ngôn ngữ nịnh nọt nói chuyện.

“Em có thể đến nhà trọ của anh.” Hần băng quơ đề nghị.

“Làm sao có thể! Em muốn làm việc, giao thông cũng không thuận tiện.” Cô khẩn trương bác bỏ, tốc độ tiến triển của hần quá nhanh, làm cho trái tim cô sắp vô lực gánh vác.

“Vậy em có đề nghị gì hay?” Hần nhìn lại cô.

“Muốn hay không chia..... Chia sẻ kết giao tâm đắc một chút, động viên lẫn nhau cố gắng lên.” Khi hần ân cần nhìn chăm chú, cô miễn cưỡng sửa lại lời nói.

“Anh sẽ chờ mong chia sẻ tâm đắc của em.” Hần sờ lên đầu của cô, biết rõ cô nghĩ chính xác là cái gì, nhưng chia tay là một chuyện, cô đời này đừng mong nghĩ tới.

Hai người đi qua công viên, đứng bên cạnh một tòa nhà, Tất Ngọc Nhi thế mới biết hần không phải muốn dẫn cô đến công viên tản bộ, nội tâm tràn ngập nghi ngờ đi theo hần đi vào khu tòa nhà.

Tiến vào phòng ở tầng năm, hần trước đem chốt đèn điện mở ra, trong phòng thoáng chốc sáng lên.

Tất Ngọc Nhi ngồi thong thả êm dịu trên ghế sa lon, hiếu kỳ hỏi thăm: “Đây cũng là nhà của anh sao?” Dụng cụ gia đình cũng còn rất mới, thoát nhìn cũng rất cao cấp, cô nhin không được sờ soạng vài cái.

“Căn phòng này là của bạn anh, cậu ta không sử dụng, liền cho anh thuê.” Xoạt một tiếng, cửa sổ mở ra, gió mát chậm rãi mà vào.

“Chúng ta ăn cái gì?” Cô hữu khí vô lực nói, nghĩ đến hần là vì cô mới đến đây thuê phòng, nội tâm cảm thấy áy náy bất an.

Như thế rất tốt, cô càng mắc nợ càng nhiều, đến lúc đó còn muốn như thế nào?

Giống như được thật sự cùng hần đi với nhau, có thể có khả năng à.....

“Em ngoan ngoãn đợi ở trong này.” Vỗ vỗ mặt của cô, bản thân đi vào phòng bếp.

“Anh muốn xuống bếp?”

“Em sẽ nấu?” Khúc Túc hỏi lại.

“Em không biết.” Tất Ngọc Nhi chợt dạ nhớ tới lần trước lửa gạt hấn nói mình không biết nấu cơm, hiện nay càng không có dũng khí thừa nhận.

Nhìn bóng dáng hấn ở phòng bếp bận rộn, trong nội tâm có một chút cảm động, chưa từng có người nào đặc biệt vì cô mà làm chuyện gì, dĩ vãng từ trước đến nay đều là cô liệu mạng trả giá.

Sau khi dùng bữa tối, Tất Ngọc Nhi tự động vệ sinh chén bát, đợi cô hoàn tất, đi trở về phòng khách, chỉ thấy Khúc Túc đã nằm ngang tại trên ghế sa lon ngủ say.

Cô lặng lẽ ngồi vào bên cạnh hấn, nhìn tướng hấn mệt mỏi ngủ, một cổ tình cảm không hiểu cảm giác vô hình tích lũy tại ngực, cô đưa đầu tựa ở bộ ngực của hấn, bàn tay nhỏ bé ôm eo hấn chân thực duy trì, hấn thật sự đối với cô rất tốt.....

“Em làm sao vậy?” Khúc Túc mở mắt ra, thanh âm khàn giọng hỏi.

Tất Ngọc Nhi lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện mình hành động to gan, “Đúng..... Thực xin lỗi. Em.....” Vội vàng từ trên người hấn đứng lên.

Khúc Túc con người đen có tia lửa yên lặng khắc sâu, thẳng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô luống cuống, kéo đầu của cô xuống, khó tự chủ hôn đôi môi của cô, đầu lưỡi thăm dò vào môi của cô, cũng chậm rãi xâm nhập.

Cô nhắm mắt lại, ôm cổ hấn, vụng về thừa nhận nhiệt tình của hấn.

Có lẽ cùng Khúc quản lí kết giao, cũng không có đáng sợ như trong tưởng tượng.....

Ít nhất thích Khúc quản lí hôn môi.

“Hôm nay không tới? Ân, được, tạm biệt.” Đợi một người đàn ông khác nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn đỏ hồng của cô, “Trong tiệm có khách, em muốn đi làm việc.” Tất Ngọc Nhi vội vàng cúp điện thoại.

“Sợ bị người nghe thấy nha? Mới nói năm phút đồng hồ mà thôi nha!” Đường Thành Ân xoa xoa cái cằm cười trộm.

“Cậu lại nghe lén mình nói chuyện.”

“Ai ~~ phải là không cẩn thận nghe được.” Nói nghe lén cảm tình rất đau đớn a! “Khúc đại soái ngày hôm nay không đến?” Cô vẻ mặt tiếc hận.

“Không có biện pháp, hấn muốn làm việc.”

“Vậy cậu đi tìm hấn nha!” Cô không phải rất chân thành đề nghị. “Cậu có thể cho hấn một cái kính hỉ nho nhỏ.”

“Kính hỉ nho nhỏ à.....” Cô nghĩ đến biểu lộ kinh ngạc của Khúc Túc, nhin không được cười trộm.

“Đến lúc đó đừng quên cùng Khúc đại soái nói là mình đề nghị.” Đường Thành Ân không quên tranh công.

“..... Mình hôm nay buổi chiều xin nghỉ không quan hệ a?” Tất Ngọc Nhi dùng ngón tay đâm bả vai bạn tốt.

“Không quan hệ, hạnh phúc của bạn tốt tương đối quan trọng, dù sao hai năm qua ta đây cũng là một người gió mặc gió, mưa mặc mưa mà đi.”

“Hay là ta mời Lâm tiên sinh đến hỗ trợ.” Tuy biết bạn tốt ứng phó được, nhưng cô nghĩ một người ở trong tiệm bê bộn, Tất Ngọc Nhi có chút băn khoăn.

“Không cần. Uy, nói thật, nếu như lúc trước cậu không có thông minh đáp ứng làm bạn gái Khúc đại soái, có thể hay không thật sự cùng Lâm lão kết giao nha?”

“Có thể a!” Cô ngẫm nghĩ trong chốc lát liền không chút do dự gạt đầu, Lâm Ngữ Thực là loại hình cô thấy vui,

“Mình cảm thấy được hấn rất tốt.”

“Đúng không! Ta lần trước liền cực lực an ủi hấn, Khúc đại soái của cậu quá âm hiểm, giành được trước tiên, không phải vấn đề của hấn.”

“Vậy cậu thích hần sao?”

“Mình đối với hần hoàn toàn là tình thương của mẹ.”

“Cô..... Các cô cảm tình thật tốt.” Đột nhiên giọng nam chen vào nói có chút sợ hãi, Lâm Ngữ Thực bắt an đẩy đẩy kính mắt, hần do dự hồi lâu mới quyết định lên tiếng cắt đứt.

“Ha! Con tôi đến đây.” Đường Thành Ân nhỏ giọng đối với Tất Ngọc Nhi nói, hần đi đường luôn im ắng, đi khi đến bên cạnh quầy cũng không biết, hại cô luôn giật mình,

Không hiểu được hần có hay không nghe được cô tuyên ngôn tình thương của mẹ, ha!

“Lâm tiên sinh, xin chào.” Tất Ngọc Nhi nghiêm túc gật đầu chào hỏi. “Thành Ân, mình đây lên lầu sửa sang lại một chút, trong lúc này liền giao cho cậu.” Nói xong, đi lên lầu.

“Tất tiểu thư muốn ra ngoài?” Lâm Ngữ Thực rất kinh ngạc đẩy kính mắt.

“Đúng rồi! Cô ấy muốn đi tìm Khúc đại soái.” Đường thành Ân nói nặng lời, muốn cho Lâm lão thật sự triệt để hết hy vọng, vô cùng dụng tâm lương khổ.

“Vậy hôm nay cũng chỉ có một mình Đường tiểu thư ở trong tiệm rồi?”

“Đúng nha!” Không có người có thể tiêu khiển, là có chút tịch mịch.

“Tôi..... Tôi hôm nay buổi chiều không có việc gì, có thể lưu lại hỗ trợ.”

Người thành thật chính là người thành thật, không cần mở miệng, chính mình liền tự động đưa tới cửa.

“Cậu nghĩ cùng chị đây ở một chỗ?” Cô khiêu mi, đứng đắn hỏi.

“Cô..... Cô..... Như thế nào..... Như thế nào.....” Lâm Ngữ Thực nuốt nuốt nước miếng, nói không ra lời.

“Nói chơi thôi, biểu hiện cho tốt, tiền lương sẽ tính, tôi sẽ không chiếm tiện nghi của cậu.” Được rồi! Dù sao buồn chán trêu chọc hần cũng thú vị.

“Tôi sẽ cố gắng.” Thân thể hần đứng rất nhanh, hết sức nghiêm túc tuyên thệ.

Đường Thành Ân không chút khách khí bật cười thỏa mãn.

Tất Ngọc Nhi hưng phấn đứng ở sảnh tiếp tân tòa nhà, khoe miệng cong từ lúc xuất phát đến bây giờ, vẫn duy trì giờ lên, cô tâm tình tốt đưa điện thoại di động cất kỹ, trong đầu nghĩ gặp mặt như thế này muốn nói gì.

Hì hì, hần nhất định sẽ cảm động vạn phần, sau đó dùng lực ôm lấy cô.

Ôi ~~ cô lại miên man suy nghĩ cái gì! Cô đỏ mặt không hiểu, vỗ nhẹ gương mặt của mình, muốn cho chính mình tỉnh táo một chút.

Qua ước chừng năm phút đồng hồ, Khúc Túc nhìn thấy cô, vội vàng đi đến trước mặt cô, cau mày hỏi: “Sao em lại tới đây?”

“Anh..... Mất hứng nha?” Phản ứng của hần không như mong muốn, làm cho cô có chút mất mát.

“Không có.” Chỉ là hôm nay việc khá nhiều, hần không rảnh cùng cô, “Anh trước đem em đến nhà trọ của anh, em ở nhà chờ anh.”

“A!” Cô rầu rĩ cúi đầu nhìn giày da của hần, muốn dùng sức đạp xuống quá đi, “Anh còn muốn bận bịu bao lâu?”

“Anh sẽ cố làm nhanh.” Nhanh chóng hôn môi xuống thái dương của cô.

Mà đột nhiên chuyện thân mật làm cho cô rất khó chịu, nhưng thoáng vuột bất mãn trong lòng.

Khúc Túc cô mang đến chỗ ở của hần, lập tức lại vội vàng rời đi; Tất Ngọc Nhi đánh giá khắp nơi, xem ở nơi này có cái gì mình có thể hỗ trợ.

Nhưng..... Bài trí cẩn thận tỉ mỉ, gì đó đều rất hoàn mỹ, trở về vị trí cũ, cô dẹt miệng, bả vai vô lực rũ xuống, nguyên bản còn tính toán một chút học kịch nữ diễn viên giúp vai nam chính quản lý trong nhà, chờ nam chủ nhân trở về.

Tâm tình có chút buồn bực.....

Công việc có gì đặc biệt hơn người? Cô cũng là buông công việc tìm đến hần nha!

Càng nghĩ càng tức giận, cô tức giận o o đá vách tường, đau quá.....

Một mình tức giận một hồi, phát tiết một mẻ, cô miễn cưỡng ngồi ở trên ghế sa lon, điều khiển chuyển tiết mục ti vi, cô nhìn thời gian ba đến năm lần, chờ đợi Khúc Túc trở về, không biết qua bao lâu, cô mí mắt dần dần rũ xuống, không đầy một lát liền ngủ.

Khi cô tỉnh lại lần nữa thì chỉ thấy trên bàn nhiều giấy tờ hơn, cô muốn đem đồ ăn trong tủ lạnh làm nóng để ăn. Thiệt là! Đã trở lại cũng không đánh thức cô, tội thêm một bậc.

Tất Ngọc Nhi rầu rĩ đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, đem cơm canh bỏ vào lò vi ba, đem đến phòng khách, một chút cũng không ăn.

Cô tìm đến hần chỉ là làm hần thêm phiền toái, Tất Ngọc Nhi đối với xúc động của mình liền quyết định cảm thấy có chút tức giận.

Sau khi cơm nước xong, cô đơn giản thu thập, tiếp tục chuyển tiết mục ti vi.

Ước chừng mười giờ tối, Khúc Túc rốt cục về đến nhà, cô chỉ là lười biếng giương mắt nhìn hần một cái, hần đi đến cô bên cạnh, nhẹ xoa tóc của cô, “Mệt rồi?”

“Ừ.” Cô không muốn nói chuyện.

“Vậy em đi tắm rửa trước, sớm nghỉ ngơi một chút.”

Cô hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, cứ như vậy? Hần không có gì khác để nói với cô?

“Em có mang quần áo tắm rửa sao?” Hần trực tiếp xem nhẹ nét mặt của cô.

“Không có.”

Khúc Túc đưa cho cô một túi đồ, “Uh.”

Cô hiểu kỳ mở ra, chứng kiến bên trong là quần áo, còn có một bộ quần áo ở nhà, rất hoài nghi nhìn hần, cái này không phải là của bạn gái trước hần ở tại chỗ này gì đó a?

“Vừa rồi đi mua.” Xem ánh mắt của cô cũng biết cô hiểu sai.

“A! Cảm ơn.” Trong đầu lập tức hiển hiện hình ảnh một đại người đàn ông mua nội y phụ nữ, cô muốn cười lại không dám cười. “Khụ, anh chọn kiểu dáng nội y như thế nào?”

Người đàn ông trừng cô liếc, cái này có cái gì mà hỏi. “Người bán giúp anh chọn.”

Cô che miệng cười trộm, chuyện xấu đột nhiên thay đổi tốt hơn chút ít.

“Có cái gì buồn cười?” Hần liếc cô, cảm thấy cô thật đúng là như tiểu hài tử.

“Em đi tắm rửa trước.” Cô cầm gói to, chạy vào phòng tắm; đợi cô từ phòng tắm đi ra, chỉ thấy Khúc Túc ngồi ở phòng khách, gõ viết ghi nhớ lên máy vi tính.

Về đến nhà cũng chỉ là công tác, sớm biết như vậy sẽ không đến đây..... Tất Ngọc Nhi uể oải ngồi ở bên giường, tùy ý tóc ẩm ướt ngưng đọng trên vai, đột nhiên, cô phát giác trên đầu có một khăn mặt.

Nguyên lai công việc này rốt cục chú ý tới sự hiện hữu của cô, cô không nhúc nhích, tính toán đem người đàn ông này đẩy vào lãnh cung.

Khúc Túc không nói một lời, chỉ là dùng khăn mặt trước giúp cô lau, lấy máy sấy ra, bàn tay to ôn nhu khuấy động lấy tóc của cô, thay cô làm.

Được rồi! Điềm lại trở về một chút xíu.

Bị bàn tay của hắn thoải mái vỗ về chơi đùa, cô không khỏi thoải mái nheo mắt lại.

“Không vui?” Khúc Túc chậm rãi ngừng tay công việc đang làm bên cạnh, hôn hít lấy đầu vai của cô.

“Hừ!”

“Vì cái gì?” Hắn khẽ cắn cổ của cô, nghe trên người cô sau khi tắm rửa có vị hương trầm.

“Rất ngứa, đừng làm rộn.” Cô đẩy đầu của hắn ra, đắm chìm trong mát mát của chính mình.

Yết hầu hắn tiếng cười tràn ra khàn khàn, kêu gọi cánh môi nhẹ mỗ cô, cuối cùng do dự trên gương mặt của cô, cố ý hỏi: “Nói.”

“Anh một chút biểu lộ đều không có.” Cô phối hợp ai oán, vô tâm để ý tới cử động của hắn, chỉ cảm thấy chính mình như quả phụ sống.

“Anh thật cao hứng khi em tới tìm anh.” Nghe ra để ý của cô, đôi mắt hắn thần nhiên lộ ra ôn nhu.

“Thật vậy chăng?” Cô quay đầu, trên mặt lộ ra nụ cười kinh hỉ.

“Thật sự.” Nặng nề hôn cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô một cái.

“Anh có cảm động sao?” Cô đơn giản cả người quay mặt về phía hắn, nụ cười trên mặt dần dần dày.

“Có.” Cô gái nhỏ này, thật đúng là dễ dàng lấy lòng.

“Có phải là cảm thấy em rất thân thiết?” Cô vui vẻ nắm ở cổ của hắn, ngọt ngào hỏi.

“Em rất thân thiết.”

“Anh cũng không nói ra!” Lại không nheo lại giận đánh bả vai của hắn, hắn cũng không hiểu cô có bao nhiêu thương tâm.

“Anh đã cho là anh biểu hiện được rất rõ ràng.” Hắn kề sát trán của cô nói, nghiêm túc cẩn thận của ngày thường không còn nữa, trực tiếp đem cô áp đảo tại giường lớn mềm mại.

“Anh làm gì thế?” Trong nội tâm cô nhạy cảm mãnh liệt, ngẩng đầu nhìn phía trên người đàn ông, con ngươi đen của hắn lộ ra dục niệm lửa nóng, làm cho cô mặt căng thành gan heo hồng.

“Biểu đạt lòng biết ơn của anh.” Hắn hai chân chế trụ cô, làm cho cô không cách nào thoát đi, đồng thời nhanh chóng cưỡi ra trời buộc trên người.

“Ngông cuồng!” Nhìn thấy thân hình hoàn mỹ của hắn, trái tim của cô giống như muốn từ trong miệng nhảy ra, vội vàng đóng lại. “Không cần phải náo loạn a!”

“Tới phiên em.” Lưu loát cởi bỏ nút áo của cô, miệng còn bận hôn miệng của cô, mũi, trán, lỗ tai, không có một chỗ nào, không có một nơi nào mà không buông tha.

“Em nhận lòng biết ơn của anh, mau dừng lại!” Hắn là đang sờ ở đâu? Cô một tay vội vàng ngăn trở chính mình lộ cảnh xuân ra ngoài, một tay vội vàng ngăn trở thể công của hắn.

Thực lực hai bên cách xa quá lớn, qua không bao lâu, người đàn ông đã đem thể trạng nặng nề rắn chắc dán che ở trên thân thể mềm mại của cô gái, một sợi tơ nhỏ cũng không lọt.

Tất Ngọc Nhi chống đẩy ngực của hắn, hơi thở của hắn thổi ra trên mặt của cô, cô chỉ cảm thấy tê tê đại đại, rất ngứa! “A Túc..... Anh thật nặng, trước cũng không thể.....” Cô uốn éo người, yếu ớt khẩn cầu.

Khúc Túc nhẹ tay nhẹ xoa tư thái cô tốt đẹp, ánh mắt cực kỳ mê hoặc liếm lấy một chút môi đỏ mọng của cô.

Động tác quá tuyệt hảo, Tất Ngọc Nhi mặt đỏ tới mang tai che miệng, Khúc Túc đã xà tùy cơn thượng (đánh con rắn bằng con), đầu tựa vào trước ngực tuyết trắng rất tròn của cô nhẹ nhàng hút.

Cô run rẩy một chút, trừng mắt trước cái đầu ở trên ngực, hắn..... Hắn hắn.....

“Cứu mạng —— ô.....” Tiếng thét chói tai bị lửa nóng bá đạo ngăn chặn lời lẽ, dần dần chuyển thành thở gấp rất nhỏ.

Sau đó, không biết con cừu nhỏ liền bị Dã Lang tính toán, bị ăn sạch sẽ!

7. Chương 7

“Sắc lang!” Tất Ngọc Nhi dùng chăn bao thân thể mềm mại như ẩn như hiện, cầm lấy gối đầu ném về phía Khúc Túc sáng khoái tinh thần đã mặc quần áo xong.

Hắn buồn cười tiếp nhận gối đầu cô ném, thả lại trên giường, nhanh chóng ở trên má cô hôn một cái.

“Tinh thần không tệ.”

“Anh —— đáng giận!” Cô liều mạng cầm lấy gối đầu đánh hắn.

“Đừng tức giận.” Cầm lấy tay của cô, thuận thế ôm cô, ngăn cản cô bạo hành.

“Thả em ra!” Cô giãy dụa thân thể, giãy không ra khỏi sức mạnh của anh, chỉ có thể tức giận đến nghiến răng.

“Em nhích tới nhích lui, lại muốn một lần nữa sao?” Môi anh dán vào môi cô nói.

Cô phát đỏ mặt, mở miệng rất hung ác, “Nhanh đi làm a!” Ôm chặt như vậy, cô không thở nổi.

“Em phải về Tân Trúc rồi?”

“Đương nhiên.” Cô ngậy ngốc tự động đưa tới cửa, rồi bị ăn sạch sẽ luôn, còn muốn cô đợi ở chỗ này, cũng không phải là chỉ có chữ đàn có thể hình dung.

Thiếu chút nữa cô còn nhận định, anh là sau khi kết hôn mới có thể phát sinh cái loại hành vi tình dục kia... Đàn ông, kết quả hoàn toàn đều không phải như vậy.

“Giữa trưa cùng nhau ăn bữa cơm, anh chở em đi.” Anh gặm cắn cánh tay của cô.

“Không cần phải cắn em.” Ngượng ngùng đưa cánh tay co lại đến bên trong chăn, tức giận trừng mắt anh, bị anh hành hạ một buổi tối còn chưa đủ sao?

“Em thật thơm.”

“Anh đang nói bậy bạ gì đó!” A —— anh nói rõ ràng, cô xấu hổ đầu liền vùi vào trong chăn, co lại nằm ở trên giường, “Tạm biệt, không tiễn.”

Nhìn cô ngậy thơ có hành vi đà điểu, hắn vỗ vỗ cô nói: “Cái chìa khóa đặt lên bàn, cái đó cho em, từ nay về sau trực tiếp đến là được, không cần đặc biệt đến công ty chờ anh.”

“A!” Anh..... Anh cho cô chìa khóa trong nhà, có phải tiêu biểu là cô rất đặc biệt?

“Còn nữa, nước anh vừa xả, em trước ngâm nước nóng cho thoải mái.”

“Àn.....”

“Bữa sáng đã ở bên ngoài, ăn xong mới rời đi, anh trở về sẽ kiểm tra.”

“Được.....”

Cô nghe được thanh âm cửa đóng lại, lúc này mới chậm rãi nhô đầu ra, đỏ mặt, bỏ chăn trở lại, khi anh ở giường lớn lăn qua lăn lại. “Nha ——”

Sét đánh ngang tai ——

Tiêu đề đính hôn lớn ở trang đầu, Tất Ngọc Nhi chấn động đầu vầng mắt hoa, đây là theo như đồn đãi “Bắt cá hai tay” sao? Cô sắc mặt trắng bệch nhìn từng chữ báo viết, càng xem trái tim càng vô lực, cô sẽ không cố ý trở thành bên thứ ba mà không biết?

Hay là chính cô giống như bị là hắn vui đùa a?

Thật thê thảm, cô ngay cả mình “Bị bắt”, hay là “Bắt người” cũng không rõ ràng lắm.

Không nên suy nghĩ bậy bạ, có lẽ ở giữa có chút hiểu lầm, cô gõ đầu của mình.

Nhưng một đêm đang lúc phong vân biến sắc (sau khi mây mưa với nhau, xxoo), bạn trai của cô muốn kết hôn, đối tượng nếu không phải chính mình, loại hiểu lầm này cũng quá đáng sợ a!

Tỉnh táo, việc quan trọng hơn, cô trấn định buông tờ báo, có lẽ chờ một chút A Túc sẽ gọi điện thoại để giải thích, cô tự xoa dịu mình.

Thời gian trôi qua cho tới trưa, mỗi khi điện thoại trong tiệm vang lên, Tất Ngọc Nhi liền như cẩn thận vượt qua tiếp điện, trong nội tâm chờ mong lại sợ bị thương tổn, nhưng lần lượt thất bại, cô lo âu cùng tức giận tăng cao.

“Ngọc Nhi cô nương, sắc mặt trắng bệch như vậy, cùng Khúc đại soái cãi nhau a?” Đường Thành Ân kiểm tra order quay qua, nhìn xem tinh thần cô có chút không tập trung, thuận miệng hỏi.

“Không có.” Anh liền gọi điện thoại cũng không, muốn tranh cãi ầm ĩ sao?

“Phải không?” Đường Thành Ân cảm thấy nên lập tức cầm cái gương làm cho cô biết rõ sắc mặt của cô nàg có bao nhiêu trắng bệch.

Tất Ngọc Nhi nghiêng liếc bạn tốt, đem tạp chí đưa cho cô xem.

“Oa ô —— Khúc đại soái muốn kết hôn!” Đường Thành Ân buông, tròng lớn mắt, “Cậu muốn kết hôn?”

“Cậu xem rõ ràng cái tên dùm ình!” Cô hung ác tròng mắt bạn tốt, không cần phải lại kích thích cô!

“Giản, Hiểu, Bái, cái tên hoàn toàn dễ nghe ——” cảm giác được ánh mắt bén nhọn phóng tới, “Mình tùy tiện nói một chút.” Đường Thành Ân giơ tay lên đầu hàng, tiếp theo hào sảng ôm bả vai Tất Ngọc Nhi, “Dù sao cũ không mất đi, mới sẽ không đến, nếu không thì ăn lại cỏ hôi đầu cũng không tồi chứ (ăn cỏ hôi đầu ở đây có nghĩa là quay lại với người cũ)?” Trong đầu lập tức hiện lên tên đàn ông thành thật ra là có kế hoạch.

“Không cần.” Tất Ngọc Nhi quyết định, mặc kệ sự tình là thật hay là giả, cô trước tỏ ra tức giận, sau đó cùng hắn chiến tranh lạnh vài ngày, trừ phi hắn ôn tồn hướng cô nói xin lỗi, bằng không cô mới không cần tha thứ hắn!

Một cuộc điện thoại cũng không có, hơi quá đáng!

“Có muốn mình với cậu cùng đến Đài Bắc, chém phụ tâm lang (kẻ bạc tình) hay không?” Đường Thành Ân nắm cái cằm, chăm chú suy tư, đầu gì cũng là bạn tốt bị ủy khuất, phải tìm cách giúp cô phát tiết ra.

Tất Ngọc Nhi mặc kệ cô, trong lòng buồn khổ không chỗ biểu đạt, đành phải đoạt lấy tạp chí, xé thành mảnh nhỏ.

“Sắc mặt không tốt, cùng khách trong tiệm phát sinh chuyện không vui rồi?” Khúc Túc sờ sờ gương mặt của cô.

“Không có.” Cô né tránh hành động thân mật của hắn, nhìn đến hắn thần sắc bất mãn, thừa dịp bữa ăn còn chưa có mang lên, Tất Ngọc Nhi hít sâu, tính toán trực tiếp đi thẳng vào nói rõ vấn đề, không ngờ chuông điện thoại di động cắt đứt kế hoạch.

Tất Ngọc Nhi xem xét, là điện thoại của mẫu thân đại nhân, không thể không tiếp; dè xuống sóng lớn cảm xúc đang mãnh liệt, cô che ống nghe cúi đầu nói: “Mẹ, chuyện gì?..... Ngô Quý Thủy? Là vị nào nha?” Cô không phải rất chăm chú nghe, “Ăn cơm?”

Đang muốn phủ quyết mẫu thân bữa tiệc ba không năm lúc thì đồng thời nhớ tới chính mình “nhanh” khôi phục độc thân rồi, liền lập tức vòng vo ý niệm trong đầu, “Tốt! Chủ Nhật, con đã biết.”

Cô tâm tư phức tạp chấm dứt trò chuyện, ngẩng đầu lên, chứng kiến đầu lông mày của anh ta nhăn nhó, “Làm sao vậy?” Cô phản xạ hỏi thẳng.

“Chủ Nhật muốn đi ăn cơm với ai?”

“Bạn của mẹ.” Khư ~~ mới nói đã muốn khoan dung, có thể tặc tử nhất thời rất khó sửa, chỉ cần lời nói của anh vừa hỏi, cô sẽ tự động tự phát, ngoan ngoãn trả lời, thấy rõ điểm này, cô không khỏi có chút ảo não.

“Em không có cùng bá mẫu nói, em đã có anh đây là bạn trai sao?”

Anh đây đang là ác nhân cáo trạng trước sao? “Em cảm thấy được việc này không cần thiết.” Tất Ngọc Nhi giả bộ như không quan tâm lấy ra tạp chí bày cho anh xem. “Anh có lời gì muốn cùng em nói sao?”

Sợ anh không nhận, cô còn đặc biệt một lần nữa mua một tờ tạp chí khác, hại cô không công lãng phí mười lăm tệ.

Cô uống nước, len lén đánh giá hần, ánh mắt tìm tòi trên mặt Khúc Túc để lại bất cứ dấu vết chột dạ gì.

“Em tin tưởng những thứ này?” Anh chỉ là liếc một cái ngẩn ngừ.

“.....” Không phải mong muốn câu trả lời này, cô ngược lại không biết nói tiếp như thế nào, giọng điệu của anh làm cho cô cảm giác mình ngu ngốc, nhưng anh cũng có thể nhận thức một chút tâm tình của cô, tức thời mới làm sáng tỏ là.....

“Đó là tin tức lung tung của mẹ anh, anh sẽ giải quyết.” Ưu nhĩ thu hồi tạp chí, “Em đang ở đây giận anh?” Hần cơ hồ là khẳng định.

“Có một chút.” Nhưng thật ra là rất tức giận!

Nhưng thái độ của anh cực tuyệt cô làm ngạc nhiên, anh căn bản là không biết nội tâm của cô có bao nhiêu khó chịu, hơn nữa bà Khúc cũng không thích cô, nội tâm Tất Ngọc Nhi cảm thấy uể oải một hồi.

Nghĩ cô lúc trước còn có lời thề son sắt cam đoan cùng bác Khúc, cô cùng Khúc Túc quan hệ chỉ là đồng nghiệp bình thường, nếu như bác Khúc biết rõ cô bây giờ là bạn gái của anh, cách nhìn đối với cô nhất định chỉ biết càng hồngбет.

“Anh cho là chúng ta kết giao thành lập trên cơ sở tín nhiệm.” Ngữ khí của anh có một chút trách mắng.

“Thực xin lỗi.” Cô nói xong, nghi hoặc nhìn anh, hiện tại như thế nào ngược lại biến thành cô không đúng?

“Lần sau có vấn đề, trực tiếp gọi điện thoại tới hỏi anh là được.”

“Được.” Cứ như vậy?

“Đưa điện thoại đây.”

Tất Ngọc Nhi mặc dù không rõ động cơ của hần, vẫn là ngoan ngoãn đưa.

Khúc Túc tìm ra dây số trò chuyện vừa rồi, thêm vào bên trong điện thoại di động của mình, sau đó thông qua. “Alo, xin chào, xin hỏi là bác Tất sao?”

Tất Ngọc Nhi trừng lớn mắt, tay muốn cướp đi điện thoại di động của anh, bắt đắc dĩ đối phương tay dài, một tay liền đem cô ngăn cản bên ngoài.

“Anh gọi ẹ em làm cái gì a?” Cô lo lắng gằm nhẹ.

“Con là bạn trai Tất Ngọc Nhi, con gọi là Khúc Túc.” Đưa một cái ánh mắt cảnh cáo cho cô, “Con biết rõ người rất kinh ngạc, đúng, cô ấy hiện tại bên cạnh con, cần gọi cô ấy nghe sao? Xin chờ một chút.” Điện thoại đưa cho cô.

“Anh làm cái gì a!” Cô bụm lấy ống nghe, chân tay luống cuống nhìn hần.

“Mau cùng mẹ em giải thích nói em đã có bạn trai, Chủ Nhật hủy bỏ gặp mặt.”

Anh cũng không biết chuyện nghiêm trọng, không xử lý tốt nhưng sẽ bị áp lên lễ đường a! Mặt trắng không còn chút máu, Tất Ngọc Nhi không tình nguyện tiếp nhận điện thoại nói: “Uy..... Mẹ..... Dạ, đúng rồi! Chính là cái vị mà Thành Ân nói kia.....”

Microphone lập tức truyền đến việc mẫu thân kêu kinh ngạc đối với những người khác tuyên bố tin tức kinh hỉ, cô đưa điện thoại di động dời bên tai, qua vài giây sau mới nói: “Mẹ, người không cần phải khắp nơi tuyên truyền a!”

Cô vô lực bụm mặt, “Được rồi ~ con sẽ hỏi lại anh ấy, dạ, tạm biệt.” Cô cầm lấy giấy lau sạch mồ hôi lạnh bên trên trán.

“Hỏi anh cái gì?” Anh nâng cằm lên, xem khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở của cô.

“Mẹ của em hỏi anh, tuần lễ này có ngày nào có thể tới nhà của em ngồi một chút? Anh không rảnh a?” Cô mang hi vọng hỏi.

“Anh có sao.”

“Em van anh a ~ không cần phải như vậy.” Cô chấp tay trước ngực, “Anh là người tốt nhất, không rảnh đúng hay không?” Cô phóng thanh âm mềm nhũn thỉnh cầu.

“Anh không thể gặp người sao?” nâng lông mày, hiện tại cho dù cô làm nũng cũng vô dụng.

“Tuyệt —— đối —— không phải vấn đề này.” Vội vàng khoát tay, thận trọng phủ nhận.

“Đó là vấn đề gì?”

“Mẹ của em rất đáng sợ.”

“Xin lắng tai nghe.”

“Em sợ nói ra anh sẽ chia tay với em ngay.” Cô gượng cười.

Anh bật cười, nhìn cô nói thật tình như vậy, hôm nào lại đến ép hỏi cô.

Nhìn anh một bộ dạng không sao cả, cô dứt khoát kể lại chuyện thâm mẫu thân đại nhân đã làm với cô, lại thật tốt thưởng thức biểu lộ anh lo lắng bị buộc kết hôn.

Chỉ là A Túc giống như cho tới bây giờ cũng chưa bị ai uy hiếp, dáng vẻ này của cô, đã bị hấn ăn được gắt gao, nói một không hai, không dám phản kháng.

Nhất định là nô tính của mình quá mạnh mẽ.

“Chủ Nhật anh sẽ đi đón em.” Anh mỉm cười, trực tiếp tuyên án tử hình cho cô.

“Tùy anh.” Đến lúc đó người hối hận nhất định là anh.

Mẹ cùng A Túc, hai người bọn họ kia mình rất sợ, cái này vừa vặn thuận tiện quan sát, xem ai khí thế hơn?

“Em còn có cùng Học trưởng Tiểu Thành liên lạc sao?” Anh đưa một miếng salad lên ăn, không đếm xỉa tới hỏi.

“Không có.” Rầu rĩ liếc nhìn anh, làm gì vậy đột nhiên chọc miệng vết thương cũ của cô. “Anh đem điện thoại xóa, em muốn liên lạc như thế nào?” Sách!

“Không cần thận.” Anh nói không hề hối hận.

“Lấy điện thoại ra, em cũng vậy muốn xóa bỏ số điện thoại Giản Tiểu Thư.” Cô đưa tay cực kỳ ăn chua.

“Điện thoại di động của anh trong đó không có số của Giản Hiểu Bái, lại càng không cùng người nhà cô ấy liên lạc qua.”

“Làm sao có thể?” Cô vẽ mặt kinh ngạc.

“Em muốn kiểm tra sao?” Hấn làm bộ lấy điện thoại di động ra.

“Không cần a!” Cô mỉm cười, không thể che hết nội tâm vui sướng, cảm giác khoái hoạt của mình được muốn bay lên rồi, nhưng nghĩ đến còn có mẹ bên kia phiền toái muốn giải quyết, vui vẻ lập tức như bọt khí biến mất, “Anh muốn giải quyết chuyện báo viết như thế nào?”

“Anh tự có phương pháp.”

“Ân?” Sự tình giải quyết, mặt cũng đưa lên bàn, lực chú ý trên mặt của cô hoàn toàn chuyển tới đắc ý đại lợi thơm ngào ngạt, không tập trung nói.

“Chúng ta kết hôn.”

“Tốt!” Cô không chút nghĩ ngợi đáp.

“Thật sự?” Anh giờ lông mày lên, nghĩ cũng biết cô còn không có nghe lọt.

“Đương nhiên không có vấn đề, kết hôn thôi mà, Giản ——” khá tốt một chữ độc nhất không nói ra miệng, tròng lớn mắt, cô sợ tới mức nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, anh vừa..... Mới vừa nói chính là kết hôn sao?

“Thật cao hứng chúng ta có chung nhận thức.” Buông đĩa ăn của cô, nhanh chóng ở môi cô nhẹ hôn xuống.

Anh mỉm cười, cô cứ như vậy bày ra bộ dáng ngốc lảng lảng, thật đúng là làm cho hắn cảm thấy thú vị!

Ngừng ngừng ngừng —— khi nào thì nhảy đến đoạn này?

“Anh đang cùng em nói giỡn?” Cô bừng tỉnh đại ngộ vỗ vỗ tay, không sai, nhất định là như vậy.

“Anh không nói đùa.”

Cô xem hướng biểu lộ của Khúc Túc, xong rồi! Anh là chân thật. “Như vậy không tốt lắm đâu.....” Cô nuốt nước miếng, dừng sau nửa ngày, mới nói ra mấy chữ.

“Em không muốn?” Anh nheo lại con mắt lạnh.

“Vậy anh..... Anh nghĩ cùng em..... Kết..... Kết hôn?” Cô vạn phần khó khăn nói ra hai chữ kết hôn.

“Anh nói cực kỳ rõ ràng.” Cô hiện không phải cho là anh giả ngu sao?

“Anh phạm tội trùng hôn?” Cô thử nói sang chuyện khác. (vi phạm chế độ hôn nhân 1 vợ 1 chồng)

“Em có thể nói lại lần nữa xem!” Anh có chút phát hỏa, cô gái này là đang nghĩ cái gì, đều nói trên báo viết là giả.

“Được rồi ~~ thực xin lỗi.” Cô lập tức nói xin lỗi, “Em là..... Em cảm thấy quá là nhanh.” Nói xong lập tức gật đầu, đúng, quá là nhanh!

“Là em chưa từng lo lắng qua a?” Anh chỉ ra chuyện thực một cách rất rõ ràng.

“Chúng ta kết giao mới có mấy tháng.”

“Vậy em cảm thấy muốn bao lâu mới được?” Anh tính khí nhẫn nại hỏi thăm ý kiến của cô.

Cô dùng ngón tay đưa ra ba con số.

“Ba tháng?”

Cô lắc đầu, đâu có thể nào a!

“Ba năm?”

Vẫn là lắc đầu, mới không phải! “Chờ em tới ba mươi tuổi.” Cô phát hiện cô gái phải có sự nghiệp mới được, cô nhất định phải đến ba mươi tuổi có sự nghiệp bây giờ lại biến thành kết hôn.

Trọng điểm là, lúc cô ba mươi tuổi còn có hơn năm năm!

“Không có khả năng.” Anh lạnh lùng phủ quyết.

Chu miệng lên, liếc xéo anh một cái, người đàn ông này thật sự là bá đạo, cô sinh khí, không muốn lại động đến hắn.

“Được rồi!” Hắn đột nhiên lại nhàn nhạt gật đầu.

Phản ứng của hắn cũng chỉ là như thế này? Hắn sẽ đơn giản như vậy mà bỏ qua cho cô? Người đàn ông này từ trước đến nay bá đạo sẽ nhượng bộ?

“Đôi phó em rất đơn giản.” Anh đột nhiên nói.

“Anh nghĩ làm cái gì?” Trong lòng rung động cảnh báo, cô ngừng động tác bên cạnh, nghi hoặc nhìn hấn, đuôi mắt đồng thời liếc lấy con đường thoát thân, “Anh muốn đánh em?” để bức cô đi vào khuôn khổ?

“Anh trực tiếp nói cho em tính toán của anh, chính em cân nhắc nặng nhẹ.” Anh nói lời ít mà nhiều ý.

“Em sẽ không thay đổi tâm ý của em.” Cô vẻ mặt kiên quyết, cô chính là phụ nữ thời đại mới giỏi giang khôn khéo.

“Đầu tiên, anh sẽ trực tiếp đổi tòa soạn báo tuyên bố vị hôn thê của anh là em, đồng thời làm sáng tỏ hôn sự cùng Giản tiểu thư.” Cái này rất đơn giản.

Cô tròng lớn mắt, “Anh dám ——”

“Lại nói anh sẽ trực tiếp đến nhà của em đi báai kiến nhạc phụ nhạc mẫu tương lai, trực tiếp biểu đạt anh nguyện ý muốn cùng em kết hôn.” Chiêu này cô hẳn là rất sợ.

“Bọn họ sẽ không đáp ứng.” Miệng cô cứng ngắc nói, nhưng trời biết, nếu mẫu thân đại nhân biết được tin tức anh muốn kết hôn với cô, nhất định sẽ ngay lập tức đem con gái dâng hai tay, cũng uy hiếp không có đường lui.

“Không đáp ứng cũng không còn quan hệ.” Anh gật gật đầu, “Anh đây hay dùng chút ít thủ đoạn, cho cha mẹ em không cẩn thận gặp được em cùng anh trên giường luyến ái với nhau, cuối cùng anh lại xin lỗi nhận lỗi, cũng sẽ chịu trách nhiệm.” Nhìn! Anh ta là người đàn ông tốt thời đại mới.

“Anh..... Làm sao anh có thể dùng loại thủ đoạn hạ lưu này?” Cô ngược lại co lại một ngụm lãnh khí.

“Anh chỉ cần kết quả.” Anh dù sao cũng là người làm ăn!

“Anh không có cơ hội này.” Cô đỏ mặt tuyên cáo, cô sẽ chú ý cẩn thận, không cho hấn đụng phải một cộng lông tơ của cô.

“Anh sẽ tìm được cơ hội sẽ ra tay, em muốn một mực đề phòng anh sao?” Bằng chút năng lực ấy của cô?

“.....”

“Nếu như em vẫn kiên trì không lấy anh làm chồng, nhiều lắm là anh cố gắng thêm một chút nữa, trước hết để cho trong bụng em có một Bảo Bảo, đến lúc đó em không lấy anh làm chồng cũng không được.” Chiêu này cho dù là đau xót.

“Anh tâm cơ nặng nề ——” cùng địch nhân nói ra mưu kế của mình, trực tiếp bức đối phương đi vào khuôn khổ.

“Anh cũng không nghĩ những chuyện này làm cho em hao tâm tổn trí hao tâm tổn sức, nói cho anh biết đáp án của em?”

“.....” Cô có thể có đáp án gì? Ai tới cứu cô nha?

“Không nói lời nào, anh đây coi như là em đồng ý.” Chấm dứt cái đề tài này.

“Em van anh —— em hiện tại không muốn kết hôn.” Cô khởi miệng, bộ dáng rất đáng thương.

“Làm nũng cũng vô ích.” Anh liếc mắt nhìn thấu thủ đoạn kém cỏi của cô.

Tất Ngọc Nhi nhếch môi, đây rõ ràng là uy hiếp, nhưng đáng hận chính là, cô lại một chút năng lực phản kích cũng không có.

“Nếu không anh hiện tại liền gọi điện thoại cho tòa soạn báo?” Hấn lười biếng lấy điện thoại cầm tay ra.

“Chờ..... Chờ một chút a ——”

“Như thế nào?”

“Bác Khúc sẽ mất hứng.” Cảm tạ lão Thiên, còn có bà Khúc.

“Làm sao em lại cho rằng như vậy?” Hắn dùng một loại ánh mắt “em thật là dẫn đến bất trị” nhìn chăm chăm vào cô.

—
“Em sai rồi, xin anh tha thứ cho em, có thể không nên đi vào không?” Tất Ngọc Nhi rất không có chí khí cầu xin tha thứ, cầm chặt lấy thành ghế, thề cùng chỗ ngồi cùng tồn vong.

“Nhanh xuống xe.”

“Anh dẫn em đến trong nhà bác Khúc, là muốn lấy gì đó sao?” Cô nói mang kỳ vọng.

“Không phải.” Khúc Túc hai chân thon dài bình tĩnh chính là đi đến bên kia, mở cửa xe, mắt giơ lên lông mày đẹp, “Muốn anh ôm em đi vào sao?”

“A Túc..... Em không cần phải xuống xe được không?” Cô phóng âm điệu mềm nhũn, đáng thương cầu xin anh có thể tha cho cô một lần.

“Đếm tới ba.”

“Van cầu anh a!” Ngũ quan toàn bộ đẹp thành một đoàn, chỉ là đối phương bất vi sở động.

“Một ——”

“Ít nhất để cho em có tâm lý chuẩn bị trước ——” nào có người đột nhiên như vậy!

“Hai ——”

Cô ai oán trừng mắt với anh, biết mình lần này là tránh không khỏi rồi, đành phải không tình nguyện mà xuống xe.

Khúc Túc rất tự nhiên dắt tay của cô, Tất Ngọc Nhi muốn tránh thoát, lại bị bắt càng chặt hơn.

Tất Ngọc Nhi cước bộ trầm trọng bước vào phòng khách Khúc gia, bà Khúc đứng lúc dựa vào nằm ở trên mặt ghế sofa nhàn nhã đan áo lông.

“Con đã trở về.”

“Bác Khúc, đã lâu không gặp.” Tất Ngọc Nhi mỉm cười cứng ngắc, thậm chí khẩn trương đến cảm thấy được dạ dày đều nhanh loét.

“Con mang cô ta tới nơi này làm gì?” Đẩy đẩy kính lão, bà Khúc híp mắt lại, tại sao lại là cô nhỏ này!

“Con đặc biệt mang bạn gái hướng mẹ thỉnh an.” Khúc Túc kéo Tất Ngọc Nhi đến bên cạnh mình, tuyên cáo tư cách, địa vị hết sức nồng hậu đặc ý.

Bà Khúc ánh mắt nghiêm khắc đảo qua cô, bất mãn nhếch môi, không nói một câu, chỉ là tiếp tục cúi đầu đan áo lông trong tay.

Tất Ngọc Nhi mặc dù sớm biết bác Khúc không thích cô như vậy, nhưng tâm tình có chút uể oải, “A Túc, em đã bắt chuyện rồi, có thể trở về sao?” Cô đưa lỗ tai hỏi nhỏ nhỏ.

“Chờ một chút.” Mục đích mang cô về nhà là muốn cô không có băn khoăn về chuyện cùng anh kết giao, không thể để cho cô trốn tránh lùi bước trở về.

“Không thể đợi?” bà Khúc liếc xéo Tất Ngọc Nhi, cô cũng sẽ không đơn giản buông tha cơ hội nói móc con dâu tương lai, “Trước không phải nói cô cùng A Túc chỉ là đồng nghiệp?”

Hừ! Lúc trước cô nhìn biết Tất Ngọc Nhi là cô gái câu dẫn con trai bà.

“Con cũng vậy thật bất ngờ.....” Tất Ngọc Nhi vẽ mặt xấu hổ nhỏ giọng phản bác.

“Cô không phải nói Khúc Túc cùng Hiểu Bái rất phù hợp sao, kết quả?” Bà tận lực kiểm tra.

“Bọn họ rất phù hợp.....” Ngũ khí lại dừng ở bên cạnh trong tầm mắt sắc bén của người đàn ông, ai ~ cô bây giờ là hai mặt thù địch.(trước sau đều có địch)

“Có thể hay không biết đan áo len?” bà Khúc nhìn hành động của hai người, đáy mắt hiện lên một chút hứng thú.

“Trước kia học qua, nhưng quên..... Quên mất.”

“Đó chính là không ý tứ.” Bà Khuất giọng điệu nhẹ đậm (nhẹ nhàng, lãnh đạm), khí thế không giảm trái lại còn tăng.

“Mẹ ——” Khúc Túc lông mày gay gắt, anh đem bạn gái về, cũng không phải là vì muốn đánh vào lòng tin của cô sao.

“Biết rồi.” Mới nói cô gái nhỏ này một đôi lời, con trai liền đau lòng như vậy, thật sự là trọng sắc khinh mẫu.

“Con đã đem người về.”

“Con thích là tốt rồi.” Dù sao nếu như cô gái nhỏ này phải gả đến nhà bà làm dâu, bà nhất định phải tra tấn —— khụ, huấn luyện một phen.

Tất Ngọc Nhi nhin xuống muốn ngoáy lỗ tai, cô mới vừa rồi có hiểu lầm ý tứ bà Khúc không a? Bà ấy..... Bà ấy không có phản đối cô?

“..... Giản tiểu thư làm sao bây giờ?” Tất Ngọc Nhi thốt ra nghi vấn thoáng chốc đưa tới mắt lạnh từ hai phía.

Thả ra tin tức kết hôn, anh cùng hợp tác Giản Hiểu Bái đưa ra kế hoạch có lợi, chủ yếu là đang ép con trai bà nhanh lên mang con dâu về nhà cho bà xem, việc này lòng dạ mọi người đều biết rõ, kể cả con trai khôn khéo của bà, cũng chỉ có cô gái nhỏ ngây ngốc này bị con trai bà lừa gạt.

Đàn!

“Mẹ, con đi về trước.” Khúc Túc lôi kéo cô gái kinh ngạc muốn rời đi, anh còn có nợ muốn cùng cô tính.

“Con mắt trừng lớn như vậy làm cái gì? Không có khí chất lại xấu chết!” bà Khúc miễn cưỡng liếc quét qua cô, không rõ từ trước đến nay con trai rốt cuộc vừa ý cô gái nhỏ này ở điểm nào nhất? Nhiều lắm cũng chỉ là rất thú vị mà thôi a!

Bà Khúc khoe miệng có chút gợn lên, không hiểu cảm giác của mình lại cũng có chút chờ mong thời gian trong tương lai cùng cô gái nhỏ này ở chung.

“Anh cũng không biết thời điểm bác Khúc không nói lời nào, hào khí cùng áp lực thật sự rất dọa người.” Tất Ngọc Nhi xoay người cởi giày kiêm oán trách, “Hơn nữa bác ấy nghiêm mặt, ai biết được có phải là đang tức giận?” Cô thở dài thật sâu.

Khúc Túc kéo cô vào, đưa tay ra đem cửa khóa lại.

“Anh kéo làm gì thế —— ô.....” Nghi vấn bị hôn nồng nhiệt mãnh liệt ngăn chặn, cô bị động thừa nhận cái thân mật này có chút thô bạo.

Cô hai tay chống đỡ bả vai của anh, “Anh làm đau em.”

“Vì cái gì mà cứ tác hợp anh cùng Giản tiểu thư?” Anh gặm cắn môi của cô, nghe được cô bị đau mà kêu một tiếng, chính là phóng nhẹ lực đạo.

“Thực xin lỗi, em lần sau không dám..... Không cần lại phải cắn.....” Cô thở dốc, vội vàng cầu xin tha thứ.

Khúc Túc nâng thân thể cô lên, làm cho hai chân cân xứng của cô vòng lên bên eo của anh, tay không an phận tiến vào trong áo sơ mi của cô, cởi bỏ nội y màu hồng phấn của cô, nhẹ xoa ngực tuyết trắng rất tròn của cô, cảm giác được cô sợ run.

“Chờ..... Chờ một chút.....” Cô thở gấp lên tiếng, bắt lấy bàn tay không an phận của anh, chỉ là không tới vài phút, tay bị chế trụ, môi mềm lại một lần nữa bị chiếm lĩnh.

Đầu lưỡi người đàn ông thăm dò vào cái lưỡi thơm tho của cô, cùng cô dây dưa, dụ dỗ khiến cô đáp lại.

Khi anh nhiệt tình biến thành dục tính, Tất Ngọc Nhi lả bả một tiếng, cam chịu ôm cổ của anh, thân thể dán chặt lấy anh, cảm thụ nhiệt tình như lửa của anh vết sạch.

Sau khi hoan ái kịch liệt, cô lười biếng dán ở bộ ngực của anh, động cũng không muốn động, mơ màng ngủ say.

Khúc Túc nhẹ vỗ về tóc của cô, ánh mắt ôn nhu nhìn mặt cô ngủ, điện thoại vang lên, Tất Ngọc Nhi lên tiếng thở nhẹ, mí mắt động vài cái; Khúc Túc nhíu mày, chính mình tiếp nhận điện thoại.

“Bác Tất sao? Con là A Túc.” Anh giảm thanh âm thấp xuống.

“Nguyên lai nha đầu kia cùng một chỗ với cậu, khó trách tìm không thấy nó.” Bà Tất vừa mừng vừa sợ, từ sớm đến giờ đều dính tại một chỗ, xem ra cảm tình cô dâu mới rất ổn định, lần này xác định chắc chắn không có vấn đề rồi, “Ha ha a, vậy chủ nhật cậu sẽ đến a?”

Trong lúc ngủ mơ nghe được thanh âm mẫu thân, Tất Ngọc Nhi đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng đoạt lấy điện thoại, lưng trần đối với hắn, bụm lấy microphone nói: “Mẹ —— người không cần phải náo loạn, A Túc đi làm bẽ bộn nhiều việc, làm sao có thời giờ đến Tân Trúc.”

“Con nghĩ rằng mẹ sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của con!” bà Tất hừ lạnh một tiếng, bà sinh ra cô gái này, bà còn không biết sao? “Con bây giờ đang cùng người kia ở đâu?”

“Tại trong nhà A Túc nha!” Cô thành thật trả lời.

“..... Các con.....Có làm gì không?”

“Làm?” Tất Ngọc Nhi nghi hoặc lặp lại, cảm giác người đàn ông sau lưng không an phận tới gần, cô vỗ anh một cái, cảnh cáo.

Khúc Túc mặt chôn ở cổ vai của cô, hô hấp lấy hương vị ngọt ngào khí tức của cô, cười khẽ một tiếng. Tất Ngọc Nhi rụt cổ, rất phân tâm ứng phó đầu bên kia điện thoại.

“Thì..... Cái kia nha!” bà Tất giọng điệu mười phần mập mờ.

“Nào có..... Không có a! Mẹ! Người không nên nói lung tung.” Tay cô đẩy người đàn ông phía sau, nhưng đã nhận ra ám hiệu của mẫu thân trong điện thoại, khuôn mặt của cô phát hồng, giống như là bị bắt tại chỗ vậy.

“Được được được, không có, không có, không quấy rầy con, nhớ rõ mang A Túc về chơi.”

Đồ đồ.....

“Thảm, thảm, bà ấy nhất định biết rõ ——” thả lại điện thoại, lấy chăn bao người lại lăn đến bên giường, cô lần này chết chắc rồi.....

“Biết rõ cái gì?” Khúc Túc ôm cô trở lại bên cạnh mình, không thích cô rời đi quá xa.

“Biết rõ chúng ta..... Chúng ta.....”

“Àn ái?”

“Anh không cần nói rõ ràng như vậy được không!” Cô đem mặt vùi đi.

Làm đều làm, còn sợ nói? Anh đem tay của cô kéo ra, buồn cười nhìn một lúc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rùng rục cô. “Cho nên?”

Anh khởi động thân thể, chuyển một tay nhẹ nhàng mát xa sống lưng của cô, làm cho cô buông lỏng chút ít.

“Cho nên..... Tương lai em không có ngày tốt lành qua.” Cô nhắm mắt lại, lực đạo vừa phải làm cho cô buông ra cảnh giác, không khỏi thoải mái phát ra thở dài.

“Em rất sợ anh cùng bác Tất gặp mặt?”

“Mẹ của em một mực bức em kết hôn..... Phía trên một chút.” Cô đương nhiên chỉ huy, hôm nay anh không giống như trước trầm mặc như vậy, thái độ cường thế của anh từ trước đến nay đã bị thanh âm ôn nhu thay thế, cô miễn cưỡng đánh một cái ngáp, rất tự tại hưởng thụ lấy.

“Vì cái gì không muốn kết hôn?” Hấn ngừng tay công việc mát xa bên cạnh, ý bảo muốn cô nói rõ.

Cô bất mãn lắm bầm một chút, bắt được tay của anh lung tung thả lại trên lưng, “Em khi đó chỉ là muốn cùng Học trưởng Tiểu Thành cùng chung một gia đình, sau đó em sinh hai Bảo Bảo, làm bà chủ gia đình, a —— nhẹ một chút.” Làm gì vậy đột nhiên gia tăng lực đạo, có đau nhức a!

“Vậy bây giờ?” Hấn chịu đựng khẩu khí không vui hỏi.

“Hiện tại chỉ cảm thấy lúc ấy rất dần.” Ban đầu là nghĩ đến quá hoàn mỹ, cô biết rõ Học trưởng Tiểu Thành, tất cả đều là cực kỳ quan sát mặt ngoài, cô cảm thấy hấn rất ôn nhu nhã nhặn, còn lại bối cảnh gia đình, tình hình kinh tế tất cả đều hoàn toàn không biết gì cả, “Em nghĩ trở lại vài năm công tác, hôn nhân quá không đáng tin.”

Nếu là đến lúc đó cô lại bị từ bỏ, chẳng phải không còn có cái gì nữa!

“Chỉ là như vậy sẽ không kết hôn?” Anh có thể tin tưởng lý do thật đơn thuần như vậy sao?

“Còn có, bác Khúc rất nguy hiểm.” Nghĩ lý do tùy tiện đều có.

“Bà ấy không có phản đối chuyện chúng ta kết giao.”

“Bà ấy cũng không tán thành.” Cô phản xạ cãi lại.

“Anh biết rõ đây không phải là nguyên nhân chính, có muốn hay không anh hiện tại gọi điện cho bà ấy?” Không có biện pháp, không uy hiếp cô, cô chính là không chịu nói thật.

“Được —— em nói là được.” Người đàn ông này chính là chỗ này ác liệt, động một chút lại uy hiếp cô, “Em——Em sợ a!”

Cô hoàn toàn không có tin tưởng cùng anh luôn luôn đi với nhau, nghĩ đến từ nay về sau có lẽ sẽ cãi nhau, có lẽ sẽ chán ghét, có lẽ..... Quá nhiều có lẽ làm cho cô bắt đầu khiếp đảm.

“Việc này có gì phải sợ?” Anh nhướn lông mày, rất không thể tiếp nhận loại từ ngữ này.

“Anh không hiểu.....” Cô sợ nếu như kết cục không phải hạnh phúc, vậy sau này cô cũng đã không thể ôm anh hoặc là đối với anh làm nũng, cô rất sợ mất đi anh..... Nhưng cô không mở miệng.

“Em không nghĩ đánh cược một chút xem sao?”

“Em không đánh cược.” Cô như bây giờ cũng rất tốt, còn có chuyện gia hầu hạ, nếu như thua cược, hết thấy liền cái gì cũng không có.

Khúc Túc ôn nhu xoa xoa tóc của cô. “Em thật sự rất dần.”

“Cái gì?” Khóe miệng cô co rúm một chút, hấn nói cô dần? Cô thông minh lo lắng nhiều như vậy, cái đó là dần?

Nếu không phải hiện tại anh có biểu hiện hài lòng, cô nhất định phải cùng anh so đo chuyện anh nói cô dần.

“Xấu nhất chính là chúng ta ly hôn, em còn có thể tìm được phú phụng dưỡng, em có tổn thất cái gì?” Nhẹ nhàng đem tóc của cô vén tốt, thấy cô liếm liếm cánh môi khô khốc, hấn lại muốn hôn cô.

Tất Ngọc Nhi sợ run ba giây, mới đưa lời của hấn tiêu hóa, “Em lại không nghĩ tới.....” Một câu bừa tính người trong mộng (mộng tưởng), cô căn bản không cần đi làm, mỗi ngày chỉ cần chờ phú phụng dưỡng dẫn đến nơi.

Loại ý nghĩ này tuy nhiên rất không có cốt khí, nhưng mà thập phần thật sự, như thế không sai chút nào.

“Bác Tất cũng vẫn tạo áp lực cho em, em có thể đuổi người bao lâu?”

“Àn.....”

“Em vẫn hay nói, cứ đi tới đi lui Tân Trúc, Đài Bắc sẽ rất vất vả?” Cầm chính lời của cô nói dọa tới cô.

“Đúng nha.....” Cô biết mình trốn tránh, hơn nữa nếu như kéo dài tới cuối cùng mới phát hiện lẫn nhau không thích hợp, cô còn có thể có bao nhiêu cái thanh xuân có thể hao phí ột đoạn tình yêu?

“Vẫn là em tình nguyện muốn anh cùng những cô gái khác kết hôn?” Dọa cô.

“Mới không phải.” Cô hữu khí vô lực trả lời, không có phát hiện đến thần sắc tính toán của anh, “Anh cũng bị thúc hôn à?”

“Em cảm thấy thế nào?”

Cô đã quên, anh cũng có áp lực của bà Khúc, nguyên lai anh và cô là người trong đồng đạo, a.....”Nhưng kết hôn thật là phiền phức.” Tâm ý có chút không ổn định, một đồng hành trình lại để cho cô bước lui về phía sau hoàn toàn.

“Trước tiên có thể công chứng.” Trước đem cô đóng vào đã, tiến trình sau đó lại chậm rãi đi đến thi hành.

“Công chứng.....” Cảm giác giống như rất thuận tiện..... Tiểu sơn dương hoàn toàn chưa phát giác ra bấy rập trong lời nói.

“Duy trì không được liên ly hôn, còn có thể có phí phụng dưỡng?” Nếu như có thể, cô thật muốn vẫn nằm ở nơi này.

“Dĩ nhiên.” Cô đây là đang hiển nhiên chủ ý lấy tiền của anh sao?

“Tùy thời cũng có thể ly hôn sao?” Cô lo lắng hỏi lần nữa.

“Đúng.” Chỉ bất quá anh biết chắc là không cho cô cơ hội này, cô từ nay về sau tốt nhất là nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Vậy chúng ta đây kết hôn tốt lắm.” Vạn nhất hôn nhân của bọn họ thật sự va phải đá ngầm, hai người tùy thời cũng có thể giải thoát, liền thử xem sao!

Thảm nhất chính là, cho dù ly hôn, cô vẫn có tiền có thể lấy, có khoản tiền kia, cô hẳn là có thể chống được cuộc sống không hôn nhân, chỉ là sự thật nghĩ gì, đánh chết cô cũng sẽ không khiến hắn biết rõ.

“Quyết định như vậy.” Khúc Túc hôn hít lấy gương mặt của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô bị vây hãm, lại nhịn không được đưa lên miệng nhỏ của cô, trong nội tâm chỉ có thỏa mãn.

Vì vậy Tất Ngọc Nhi đang nhìn đến việc cưới hỏi bá đạo trong ngày hôm ấy, bị Khúc Túc nói cảm động, sáng sớm hôm sau liền ngoan ngoãn đi theo Khúc Túc đến pháp viện đăng ký kết hôn, trở thành bà Khúc danh xứng với thực.

8. Chương 8

“Đúng rồi, bác Ngô, bác lần trước ướp xoài xanh thật sự ăn ngon, có thể dạy con làm như thế nào không?”

“Đương nhiên có thể! Trong nhà còn rất nhiều, bác đi vào lấy một ít cho con.” Bà Ngô trên mặt cười ha hả, rất yêu thích vị Khúc phu nhân trẻ tuổi này, thái độ hoàn toàn không phải là người tuổi trẻ tự cho là đúng. “Con ở nơi này chờ bác nha.” Cô đi vào trong phòng, trực tiếp từ tủ lạnh lấy ra một lon xoài xanh.

“Cám ơn bác Ngô.” Tất Ngọc Nhi hai tay tiếp nhận, ngọt ngào cười không ngừng.

“Khúc tiên sinh, cậu đã trở lại.” Bà Ngô nhìn nhìn người đàn ông từ thang máy ra tới, có chút khấn trương chào hỏi.

Khúc Túc nhàn nhạt gật đầu, liếc một cái bình trên tay Tất Ngọc Nhi, xem ra cô cùng hàng xóm gặp gỡ thập phần vui sướng.

“Tôi đây đi mua đồ trước rồi, Khúc phu nhân ăn hết thì sang tôi lấy, dù gì không cần khách khí.” Bà Ngô cảm thấy xấu hổ, tìm lấy cớ vội vàng rời đi.

“Được, tạm biệt.”

“Em muốn hay không đi vào?” Khúc Túc đứng ở cạnh cửa hỏi.

“A ~ em muốn xuống lầu lấy thư.” Cô thiếu chút nữa đã quên chuyện này rồi, mười phút trước cô muốn tới phòng quản lý lấy thư, mới vừa ra khỏi cửa, liền gặp bà Ngô muốn ra ngoài, hai người mở chủ đề, liền vẫn đứng tại cửa ra vào ở nhà nói chuyện phiếm.

“Anh đã lấy lên rồi đây.” Anh đem cặp công văn thả lại tại chỗ, cởi áo khoác, cầm quần áo cất kỹ.

“A!” Rầu rĩ nhìn thói quen theo quy củ của anh, hoàn toàn không có cô nhúng tay..... “Muốn đọc báo hay không?”

“Sáng anh đã xem rồi.”

“Khát hay không? Em pha trà cho anh uống.”

“Anh tự mình làm là được.”

Quả nhiên, cuộc sống cùng hôn nhân của anh cách cô ảo tưởng thật xa..... “A Túc, bà Ngô giống như có chút sợ anh.”

“Anh thật là không biết.” Hắn theo thói quen nhíu lông mày, không cảm thấy đây là vấn đề.

“Anh có thể thân thiết một chút cùng bà ấy chào hỏi nha! Giống như em vậy.” Tất Ngọc Nhi nhe răng mỉm cười, “Bác Ngô hảo.”

“Làm bộ.” Anh lại không giống cô là người hai mặt.

Khóe miệng cô co rúm một chút, “Không hài lòng như vậy, tại sao phải lấy em?” Lúc trước nói muốn kết hôn chính là anh a! Tuần lễ trước cũng còn rất ôn nhu, thời gian mới không có vài ngày, hắn lại biến trở về bộ dáng trước.

Loại thái độ này, người ngoài còn tưởng rằng là cô vô lại mặt dày xài thủ đoạn yêu cầu hắn lấy cô!

“Em không có cùng mẹ nói chuyện chúng ta kết hôn?” Tuần lễ trước Tất Ngọc Nhi kiên trì anh dùng địa vị tư cách bạn trai, đến trong nhà cô bái phỏng, điều này làm cho anh cực kỳ không vui.

“Ách.....” Cô giả ngu cười.

“Vì cái gì không nói?” Lúc trước cùng hắn kết hôn, không phải là không nghĩ lại làm cho bà Tất lại nhắc đi nhắc lại hôn sự, hôm nay kết hôn thật, cô lại còn kéo dài.

“Bởi vì.....” Cô do dự nhìn anh, suy nghĩ có hay không muốn thực nói ra.

“Em không có ý muốn nói, anh cũng giống như vậy.”

“Qua tháng sau nói được không?” Cô nịnh nọt đi đến bên cạnh anh, sử dụng thủ đoạn cũ, yêu kiều lôi kéo cánh tay cường tráng của anh.

“Lý do?”

“Nói..... Nói không chừng chúng ta không cần một tháng liền..... Liền liền.....”

“Liền như thế nào?” Anh chăm chú ngó cô, trực giác cô sẽ nói ra lời anh không thích nghe.

“Liền ly hôn.” Cho nên trước hết để cho cô xác định hôn nhân của hai người là có thể tiếp tục duy trì, cô sẽ cùng ba mẹ báo cáo chuyện kết hôn.

Bằng không, trong thời gian thật ngắn ly hôn, cô sẽ rất mất mặt.

“Em là ngu ngốc sao?” Anh vỗ trán của cô, cô luôn đơn giản làm cho hắn cảm thấy muốn phát hỏa, không vui chính là đi đến phòng khách chính mình quyết định.

“Mẹ sao? Con là A Túc.” Hắn cầm lấy tay cô không an phận, không cho cô có cơ hội cúp điện thoại, thuận tiện trừng liếc cô cảnh cáo, “Tuần lễ trước con cùng Ngọc Nhi kết hôn.”

Anh không để ý tới bộ dáng kháng nghị, “Thực xin lỗi, bởi vì có chút nguyên nhân, kéo dài tới hiện tại mới nói ẹ biết, đúng, cha mẹ con bên kia cũng đã biết, tiệc cưới bổ sung? Đương nhiên không có vấn đề. Được, Chủ Nhật này con đây mang Ngọc Nhi trở về cùng một chỗ thảo luận, tạm biệt.”

“Em là tại bảo toàn mặt mũi của anh a!” Cúp điện thoại, Tất Ngọc Nhi liền oa oa kêu to, ly hôn cũng không phải chỉ có một mình cô mất mặt.

Cái này thậm chí, trở lại Tân Trúc, cô nhất định sẽ bị nghiêm khắc niệm chú ột bữa.

Nhưng lại muốn bổ sung tiệc cưới..... Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khổ sở, uốn tại trên ghế sa lon, buồn tình ăn xoài xanh, chua đến phải nheo lại mắt, a —— thích thiệt.

Mới ăn một miếng, bình trong tay đã bị Khúc Túc lấy đi, Tất Ngọc Nhi bất mãn kêu to, “Làm gì vậy đoạt đồ của em —— đó là bà Ngô —— ô ——”

Khúc Túc bá đạo rời môi cô, nhắm nháp chua ngọt ngây ngô trong miệng cô hần chậm rãi xâm nhập đôi môi này, đem tay của cô vòng tại cổ.

Tất Ngọc Nhi có chút thẹn thùng đáp lại anh nhiệt tình đột nhiên xuất hiện, đầu đột nhiên có chút chóng mặt.

Khúc Túc cực kỳ khắc chế buông cô ra, vỗ trán của cô, “Ăn cơm đi, không cần phải ăn* nữa.” [ý anh là không ăn xoài nữa – beta-er]

“Anh rất kỳ quái a!” Thoáng cái hung hăng với cô, thoáng cái lại hôn cô, che lấy cái trán, nén giận trừng hần.

“Em nghĩ ăn cái gì?” Anh đi đến phòng bếp, mới vén tay áo lên chuẩn bị xuống bếp, liền trông thấy trên bàn cơm xếp đặt một ít thức ăn.

Tất Ngọc Nhi chột dạ né tránh ánh mắt dò hỏi của anh.

“Em gạt anh!” Cô rõ ràng có thể xuống bếp, lại giả ngu cùng hần.

“Ăn cơm, ăn cơm, em thật đói.” Cô vội vàng xới cơm, ngồi ở trước bàn ăn, “Nhanh ngồi xuống ăn nha!”

“Vì cái gì gạt anh?” Hần ngồi xuống rồi, nhưng không có tiếp nhận bát cơm đưa lên.

“Bởi vì khi đó em không nghĩ nấu cho anh ăn.” Hừ! Là thái độ anh trước đây không tốt, cho nên mới lừa gạt anh, đây là nhân quả.

“Em đang ở đây tức giận?” Cô đây là muốn làm ác nhân cáo trạng trước?

Đương nhiên, cô khổ sở nấu một bữa, hần ngay cả câu ca ngợi đều không có, ngược lại một mực chất vấn, cô đương nhiên tức giận!

“Mau ăn.” Cố ý đem muỗng xào tiêu gấp cho anh.

Khúc Túc không nói một lời, yên lặng ăn vào trong bụng.

Trầm mặc bao phủ tại bốn phía, cô rầu rĩ nhìn cử động của hần, cảm thấy thời gian ly hôn thật sự không xa, cô mới quyết định duy trì hôn nhân của bọn họ.....

“Toàn tiêu còn ăn, không biết lựa hết ra sao?” Cô ngang ngược gay gắt mắng chửi.

“Đây là em nấu.”

Đơn giản một câu làm cho Tất Ngọc Nhi lập tức cảm giác tội ác tràn ngập. “Được rồi ~~ em nói xin lỗi là được.” Cô mới không cần ly hôn, ít nhất cũng phải thử sống quá ba tháng.

“Không thì thế nào.”

“Anh không cần phải ăn tiêu nữa,” gấp một khối thịt cho anh.”Em cùng quản lí đại nhân bồi tội.” Cô chuyển thành khuôn mặt tươi cười, một bộ dạng nịnh nọt.

“Vậy em đem tiêu ăn hết, không cần phải lãng phí.” Anh mặt không biểu tình nói, nhin không được chính là nghĩ trêu chọc cô.

“Dạ, Khúc quản lí.” Cô tức giận trở lại, đem tiêu lựa hết trong chén mình, cũng trong lòng lần nữa nghi vấn kỳ hạn ba tháng có thể quá dài hay không?

“Đừng ngốc thế.” Vỗ cái trán cô một chút, đem món ăn trong chén cô ném đến thùng rác.

Rống! Lại đánh cô rồi!

Cô hung ác trừng hấn, nghiêm trọng hoài nghi mục đích thực sự anh lấy cô, lại đánh cô, cẩn thận cô nóng nảy đi khiếu nại nhà anh, cô bất mãn nghĩ.

“Mau ăn cơm.” Anh buồn cười nhìn cô buồn bực lên tiếng, cảm thấy thập phần thú vị.

“A Túc, em nghĩ muốn đi làm.” Thời gian ở nhà thật nhàm chán, đi công tác thật sự tốt hơn.

“Tìm được công việc?” Anh không có phản đối.

“Em ngày mai buổi chiều có 2 chỗ muốn đi phỏng vấn.”

“Công ty nào?”

“Quảng cáo Hòa Điền sáng ý.”

“Công tác tính chất là cái gì?”

“Trợ lý kế hoạch, nội dung công tác cụ thể ngày mai phỏng vấn mới có thể biết rõ.”

“Muốn đến thì đến.” Anh gật đầu, cảm thấy không có gì không ổn.

“Thật vậy chẳng?” Cô rất kinh hỉ, dễ dàng đáp ứng như vậy, hấn so với trong tưởng tượng của cô còn dễ dàng khai thông, cô có thể hay không thật là giả đúng người?

“Muốn tới bên kia phỏng vấn, anh chở em đi qua.”

“Em đáp tàu điện ngầm là được rồi.” Tâm tình của cô tốt, con mắt cũng cười mỉ.

“Sau khi phỏng vấn xong, gọi một cuộc điện thoại cho anh.”

“Dạ, nhưng mà như vậy từ nay về sau sẽ không có người nấu cơm.” Tất Ngọc Nhi mở to mắt mong chờ anh.

“Mua thức ăn bên ngoài là được rồi, nếu không, chờ anh trở lại nấu cũng được.” Anh nhún nhún vai, không thấy đây là vấn đề.

Tất Ngọc Nhi nhin không được buông đồ ăn, dùng sức ôm anh xuống, “Anh thật tốt, em quyết định, anh từ nay về sau muốn em làm cái gì, em tuyệt đối sẽ tận khả năng giúp anh.” Cô xuất phát từ nội tâm tuyên cáo.

Khúc Túc tỉnh táo giọng điệu vẫn là trước sau như một, chỉ là trên mặt có ác ý không để cho phát giác, “Hôm nay cùng nhau tắm rửa?”

Tay vòng trên người của anh rõ ràng biến cứng ngắc. “Anh này cuồng tình dục! Cuồng tình dục!” Cô đỏ lên mặt, không ngừng đánh hấn.

“Là em mới nói?” Cầm lấy tay cô hành hung, anh lạnh lạnh nhìn trờ hay.

“Mới..... Mới không có!” Thập phần kiên trì mạnh mẽ.

“A?” Hấn giọng cao tuần lông mày, xem cô muốn nói như thế nào.

“Khi nào tắm rửa, thì kêu em.” Cô khó nén khô nóng, người can đảm tuyên bố, chuẩn bị cùng hấn quần quýt.

Ánh mặt trời kiên trì rơi vào phòng, gió sớm xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng tiến vào phòng nhỏ, Tất Ngọc Nhi ôm chần nằm nghiêng tại trên mặt giường lớn hương mềm, bắp chân treo ngược ở giữa không trung, chỉ cần lật người lại, sẽ nằm trên sàn nhà lạnh như băng.

“Mau đứng lên, em muốn ngày đầu tiên đi làm muộn à?” Khúc Túc thất cà vạt, từ trong gương nhìn thấy cô vợ nhỏ kia còn chết dựa trên giường.

“Ồ.....” Cô tham ắm lắm bắm, làm cho cô ngủ tiếp một chút thì tốt rồi.

“Ngọc Nhi?” Anh vỗ vỗ gương mặt của cô.

Tất Ngọc Nhi rất không tình nguyện mở mắt ra, không có để ý tới Khúc Túc bên cạnh, gãi gãi tóc vểnh loạn lên, hai mắt vô thần đi đến phòng tắm.

Mười phút sau, cô đi ra phòng tắm, thói quen trực tiếp hướng phòng bếp đi đến: lúc này Khúc Túc sớm đã ngồi ở trước bàn ăn uống cà phê, nhàn nhã xem báo.

Cô tự động ngồi vào đối diện, nhìn một phần bữa sáng của mình, múc ra bồi thêm cho phần ăn trên bàn của Khúc Túc.

“Không cần phải kiêng ăn.” Anh xiên vào một miếng Bồi Căn* ra lệnh: “Mở miệng ra.”

*không biết nó là cái gì __ __! – beta-er

Tất Ngọc Nhi ngoan ngoãn há mồm ăn hết miếng Bồi Căn chán ghét của mình, ai biểu người đầu bếp không phải mình. “Tình thần anh thật tốt.”

Cô miễn cưỡng đánh một cái ngáp, nhìn xem người đàn ông đối diện ưu nhã mà tinh thần sáng khoái. “Anh tốt cuộc là mấy giờ rời giường?”

“Sáu giờ rưỡi.” Khúc Túc nhìn đồng hồ một chút, “Em còn có mười lăm phút.”

“Ngày mai ăn bánh trứng bột được không? Em muốn uống sữa đậu nành đó!” Cô tưởng niệm bữa sáng kiểu Trung Quốc, sau khi kết hôn một tháng, mỗi sáng sớm đều ăn sandwich, thổ ty (thịt xông khói), cô ăn không có vị gì.

“Xem biểu hiện của em.”

“Em đều có đúng hạn gọi điện thoại cho anh, đi đâu cũng đều có xin phép, đâu có biểu hiện bất hảo?” Ở trước mặt anh, cô bây giờ một chút cũng không dám, “Ngày mai ăn bánh trứng bột a!” Cô buồn bã khẩn cầu.

Ồ ô..... Sau khi cô kết hôn, trên sinh hoạt được chăm sóc tốt hơn thì không sai, nhưng nếu cô có một cái sơ sẩy, khiến cho đại nhân không vui, rất nhanh sẽ ảnh hưởng trong sinh hoạt hàng ngày, bây giờ chính là như vậy.

“Ngày hôm qua người nào cúp điện thoại của anh?”

“Đó là bởi vì vừa vặn có người tới tìm em sao!” Nhưng thật ra là cô nhất thời nóng vội, không cẩn thận chặt đứt trò chuyện; mà không cho hắn biết là bởi vì cô không muốn làm cho bạn tốt có cơ hội cười nhạo cô bị hắn siết chặt. “Bằng không ngày mai đến lượt em chuẩn bị bữa sáng.” Lộ ra nụ cười nịnh nọt.

“Những lời này em đã nói hai tuần.”

Một chút lối thoát cũng không cho cô, cô vụng trộm giả làm cái mặt quỷ, vừa mới chống lại tầm mắt của hắn, chỉ có thể cười khô khốc.

“Còn có mười phút.”

“A! Em đi làm mau không thì muộn.” Tất Ngọc Nhi nhanh chóng đem bàn ăn thu được vào bồn nước, lại dùng tốc độ chạy trăm mét vọt tới gian phòng thay trang phục, đơn giản lên đồ trang sức trang nhã.

Khúc Túc rửa sạch lau khô bàn ăn, thả lại tại chỗ, dời đi chỗ khác xem TV, sơ lược xem qua tin tức sáng sớm, sau đó cầm tới cặp công văn đứng ở ngoài cửa, dù bận vẫn ung dung chờ.

“Em xong rồi, chúng ta đi thôi!” Cô mang giày cao gót vào, thở gấp o o chạy đến trước mặt anh.

Anh chăm chăm vào gò má cô hiện hồng, nhin không được cười khẽ một tiếng.

“Làm sao vậy?” Cô vuốt mặt của mình, dính gì đó sao? Không có nha!

“Rất bội phục em mà thôi.” Khúc Túc khó kìm lòng nổi ở cô trên má in lại một cái, vô cùng hài lòng bắt đầu một ngày là như thế này.

—
Vì cái gì — ngày đầu tiên đi làm khiến cho cô gặp được loại chuyện này? Vì cái gì —

Thật xấu hổ — làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Tất Ngọc Nhi bất an lắc lắc ngón tay, quay mắt về phía đột nhiên xuất hiện tình huống cảm thấy rất luống cuống.

“Học muội, em không cần mất tự nhiên.” Ôn Luật Thành tao nhã, trên mặt vĩnh viễn vui vẻ nhẹ nhàng.

“Sẽ..... Sẽ không.” Cô lắp bắp đáp lại, biểu lộ liền giống bị sét đánh đến bình thường, A Túc mừng cô dần dần qua thời kỳ lai hữu tự, cô thật sự là đầu heo siêu cấp lớn, lại quên học trưởng làm ở công ty này.

“Vậy bây giờ em trước tiên đem bằng lưu trình nhìn một chút, có vấn đề gì hỏi lại anh.”

“Được.” Cô cúi đầu, tiếp nhận văn kiện, nội tâm than thở không thôi.

“Mười giờ rưỡi có hội nghị bán hàng, em cũng nên đi tới.” Hần xoay người cùng trợ lý sau lưng nói vài lời, liền ý bảo cô rời đi.

Vừa đi ra khỏi phòng quản lý, Tất Ngọc Nhi liền phát sầu mãi, cô là phụ nữ mới độc lập tự chủ, không nên tâm tính muốn ngây thơ, công tác là công tác, việc cá nhân nên để ở một bên.

“Hmm la!” Tiểu thư trợ lý ôm văn kiện đi đến trước mặt cô.

Tất Ngọc Nhi nhẹ nhàng gõ đầu ý bảo, âm thầm dò xét lai lịch đối phương.

“Mình gọi là Ngô Diễm, là trợ lý Ôn tổng, từ nay về sau sẽ có rất nhiều cơ hội hợp tác, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn!” Một khuôn mặt tươi cười thật to.

“Thỉnh chỉ giáo nhiều.” Cô cũng trở về dùng mỉm cười, vị tiểu thư trợ lý này cảm giác rất dễ thân cận.

Con mắt tròn qua dạo qua một vòng, Ngô Diễm dựa vào thân thể, vẻ mặt thần bí, “Có thể xin hỏi một chút sao? Mình vừa rồi có nghe được Ôn tổng bảo cậu học muội?”

“Chúng mình trước kia là tốt nghiệp đại học cùng trường.”

“Được đó — mình cũng vậy rất muốn làm học muội Ôn tổng.” Cô chấp tay trước ngực, biểu lộ ra yêu thích và ngưỡng mộ.

“Học trưởng là hoàn toàn chiếu cố người.”

“Mình biết! Nói! Ôn Tổng không có bí mật bất quái gì có thể cùng mọi người chia sẻ?”

“Học trưởng này gần đây rất ổn định an phận, mình không có nghe nói có bí mật bất quái gì, bất quá mình nhớ tới lời nói nào sẽ cùng cậu nói.” Cô có chút kinh ngạc nhiệt tình của đối phương.

“Ở đây buổi trưa cùng nhau ăn cơm, dễ tâm sự nha! Ha ha ha!” Ngô Diễm cười phóng khoáng, chỉ kém trên tay không có cầm bình rượu.

“Được.....” Tất Ngọc Nhi chỉ có thể gượng cười. “Mình đây đi trước chuẩn bị một chút.”

“Chuẩn bị cái gì? Bất Quái của Ôn tổng sao?” Ngô Diễm nhanh chóng lấy ra giấy cùng bút.

“Như thế này muốn dùng tư liệu.”

“A — đúng đúng đúng.” Ngô Diễm có chút thẹn thùng thu hồi giấy cùng bút, “Bởi vì mình thật sự rất yêu mến Ôn tổng.”

Tất Ngọc Nhi trừng lớn mắt, thật..... thật là người thẳng thắn.....

“Hừ đến cậu a? Nét mặt của cậu thật thú vị, ha ha ha!” Lại là tiếng cười phóng khoáng liên tiếp cường mà hữu lực, tiếng cười ngừng lại, “Khụ,..... Cậu sẽ không theo mình đoạt Ôn tổng a?”

“Đương nhiên sẽ không, mình đã kết hôn.” Tranh thủ thời gian khoe ra nhẫn cưới trên tay.

“Oa —— thì ra cậu đã kết hôn, có rất ít cô gái không thương Ôn tổng a! Cậu không có bị mị lực của anh ta lan đến gần sao?”

“Ừm ——” Tất Ngọc Nhi chỉ là mỉm cười, chết cũng sẽ không thắng thần chuyện mình trước kia cũng thăm mền học trưởng Tiểu Thành với cô.

Tất Ngọc Nhi cước bộ lao đảo đi tới phòng khách, xoay người một cái, toàn bộ thân hình vùi vào ghế sa lon, cô miễn cưỡng xoay qua chỗ khác xem người đàn ông trên ghế sa lon bất vi sở động, dùng đầu ngón tay đâm lưng của anh.

“Ngày đầu tiên đi làm như thế nào?” Khúc Túc ngấm liếc cô, vẫn là đảo tạp chí, cũng không ngẩng đầu lên thuận miệng hỏi một chút.

Cô hấp hấp cái mũi, cầm lấy giấy vệ sinh lau mũi khi giả khóc bên cạnh anh.

“Không phải muốn làm nữ cường nhân?” Lại lật một tờ.

Trùng mắt liếc hẩn một cái, cô muốn được an ủi, không phải giọng điệu mát mẻ, cô làm sao có thể gả cho loại người này, ô.....

“Nhanh đi tắm rửa.”

“Anh cũng không cùng người ta nói lời nào nghe tốt hơn!” Cô đem giấy vệ sinh ném về phía anh, thuận tiện dùng chân đá anh.

“Đồ bỏ đi không cần phải ném loạn.” Anh rất nhẫn nại thay cô nhặt lên một ít giấy vệ sinh, liếc cô trách cứ.

Ô ô..... Lúc trước chính là bị lời nói của anh ba xạo lừa gạt đi, mới có thể rơi vào kết cục hôm nay, càng nghĩ càng cảm giác mình đáng thương, lại không phải là bị hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt đi, mà là nói ba xạo.

“Mệt mỏi —— chết —— em —— ——” cô nâng cái miệng nhỏ nhắn, biểu lộ mười phần ai oán.

“Công tác chính là như vậy.”

“Em không muốn câu này.” Quay đầu không để ý tới anh.

“Em nghĩ muốn nghe những gì?”

Thân ái, khổ cực công tác như vậy, thật sự là cảm ơn em, như vậy!

Hừ! Đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên, trùng mắt liếc hẩn một cái, nổi giận đùng đùng chính là đi trở về phòng; lại ba giây, đột nhiên từ trong cửa phòng đi tới, hai tay ôm ngực, quyết định một lần nữa cho anh cơ hội một lần nữa.

“Còn không mau đi tắm rửa..... Cũng là em chẳng muốn động, anh giúp em tắm rửa cũng đúng.” Bình thần biểu lộ không có sóng, chỉ có ánh mắt lộ ra ẩn ẩn vui vẻ.

“Sắc lang!” Nhớ tới kinh nghiệm lần trước cùng nhau tắm rửa, cô liền đỏ mặt mắng chửi người đàn ông kia không có ý tốt, bên cạnh mắng vừa đi trở lại gian phòng sửa sang lại quần áo tắm rửa, có chút không hiểu nổi vì cái gì chính mình lúc trước lại gật đầu đáp ứng gả cho anh, tính tình của anh hư hỏng như vậy, không giống Học trưởng Tiểu Thành.....

Công việc trên tay lập tức dừng lại, cô thiếu chút nữa đã quên rồi còn có nghĩ đến Học trưởng Tiểu Thành, có cần báo cáo cùng anh cô đang làm tại công ty của Học trưởng Tiểu Thành không?

Ừ..... Dù sao cũng không có cái gì mà không được, nói ra ngược lại có vẻ trong nội tâm mình có quý, chính là nếu như đến lúc đó bị anh phát hiện, mà hiểu lầm cô làm sao bây giờ?

Nhưng..... Nói ra, chỉ là làm cho anh tìm được cơ hội cười nhạo cô trước kia đã làm chuyện ngu xuẩn, không nói, không nói, không nói vẫn tương đối an toàn.

Tất Ngọc Nhi ngồi chồm hổm ở quầy tạp chí, trước tìm kiếm tư liệu tổ chức hoạt động, tâm tình có chút uể oải, không biết hôm nay có thể hay không đem kế hoạch hoàn thành của cô ném cho tổ trưởng.

Thẳng đến bóng người bao phủ ở tầm mắt của cô, Tất Ngọc Nhi ngẩng đầu lên, trông thấy người tới, vội vàng đứng lên, “Ôn tổng!”

“Không cần khẩn trương, anh chỉ là tới nhìn xem nơi này có cái gì cần trợ giúp?” Ôn Luật Thành cuốn tay áo lên muốn ngồi xổm xuống.

“Ôn tổng, em tự làm là tốt rồi.”

“Được rồi!” Xem cô kiên trì như thế, hẳn đành phải tìm cái ghế ngồi.

“Ôn tổng có việc?” Tuy nói đối với hắn đã mất cảm tình nam nữ, nhưng một người đàn ông nhìn chằm chằm vào cô, cô vẫn là sẽ rất không được tự nhiên.

“Học muội, hôm nay tan ca có rảnh không?”

Di? Cô nghi hoặc nhìn hướng hắn.

“Anh cũng vậy nên mời em ăn một bữa cơm, chúng ta cũng rất lâu không có hàn huyên.” Hắn nhìn ra được thái độ Tất Ngọc Nhi đối với hắn đã không giống bình thường như trước, mà là có vẻ mọi nơi đều lúng túng, còn như nữa, cũng không thoải mái lẫn nhau, dứt khoát đem lời nói rõ ràng.

Hắn có chút mất mát, nhưng không có quan hệ tình yêu, nếu như có thể, hẳn rất muốn duy trì cùng học muội đơn thuần này làm bạn.

“Àn.....” Cô chậm rãi tựa đầu chếch đến bên kia, tại nội tâm giãy dụa lấy, đem lời nói ra cũng tốt..... Nhưng nếu là bầu không khí xấu hổ làm sao bây giờ?

“Nếu như em cảm thấy miễn cưỡng, cự tuyệt cũng không có sao.” Hắn vẫn là cười nhàn nhạt.

“Cũng không thể không được..... Cũng hẹn Ngô Diễm cùng đi?” Tìm bạn nên không có vấn đề.

Ôn Luật Thành ngơ ngác một chút, lập tức gật đầu, dù sao chỉ cần cô chịu cùng hắn nói một chút là tốt rồi, về phần ai ở đây, hẳn không có ý kiến quá lớn. “Vậy hôm nay tan tầm cùng đi, đã nghỉ ngơi giữa trưa, em trước đi ăn cơm đi!”

“Được, Ôn tổng cũng mau nghỉ ngơi một chút.”

Đưa Ôn Luật Thành đến cửa, ở ngoài cửa Ngô Diễm lập tức xông tới, “Ôn tổng nói gì đó?”

“Để ỉnh gọi điện thoại trước, xong lại nói cho cậu biết.” Đã đến giờ rồi, cô gọi trước điện thoại cùng đội trưởng nhà lao xin phép.

Ngô Diễm liếc nhìn cô, cũng không có ý định lảng tránh, mắt lạnh thói quen nhìn xem đồng nghiệp mới lời tâm tình liên tục, tuy nói đồng nghiệp mới kiên trì chỉ là báo cáo một ít việc vặt.

“A Túc —— em đã nói với anh, tổ trưởng thật sự rất lễ mà lễ mề, hôm qua mới đem đại cương giao cho em, hôm nay muốn em làm ra một phần kế hoạch.”

“Em muốn hay không xác định tổ trưởng trước có ai bên cạnh hay không?” Khúc Túc nhin không được nói cô, miễn cho nói người ta nói bậy bị bắt tại chỗ.

“Không có ở đây a ~~ luôn thích giễu cợt người ta.”

“Em có thể nhắc nhở tổ trưởng của em, thời gian sẽ không kịp.” Khúc Túc kẹp lấy ống nghe, thả công tác trên tay xuống bên cạnh, vô cùng chuyên tâm nghe vợ yêu phàn nàn, cũng thật sự dễ nghe.

“Em mới không dám, nếu người ta đã cho em là ở không tìm phiền toái cho người ta, em thời gian từ nay về sau ở công ty liên khổ.”

“Vậy em cũng sắp nhanh đuổi ra đến đây đi!” Anh nghe cô yêu kiều phàn nàn, tâm tình trở nên rất tốt.

“Biết —— nói —— ——” cô tức giận đáp lại, cô thầm nghĩ nghe chút ít lời an ủi, người đàn ông này luôn thực tế như vậy, thật đáng ghét. “Đúng rồi, em hôm nay muốn cùng đồng nghiệp đi ăn cơm đó!”

“Chùng nào chấm dứt? Anh đi đón em.”

“Không cần a ~~ tự em trở về là được rồi, đồng nghiệp em còn đang chờ em ăn cơm, ừ, không nói, bye ~~”

Cô cúp điện thoại, Ngô Diễm lập tức đi qua sếp đến nói: “Cậu không sợ mình cùng Trương tổ trưởng đàm thọc?” Cô hí mắt, biểu lộ rất tặc.

“Đi nói a!” Tất Ngọc Nhi ngừng một chút, chậm rãi tỏ ra uy hiếp, “Nếu như hôm nay cậu không nghĩ cùng Ôn tổng đi ăn cơm thì cứ nói đi!”

Qua ba giây, Ngô Diễm mới kịp phản ứng kêu to, “A! Tất Ngọc Nhi, mình yêu cậu chết mất!” Ngô Diễm vui vẻ ôm lấy cô, thưởng cô một cái hôn vang lên thật to.

Tất Ngọc Nhi nhìn xem bộ dáng đồng nghiệp hưng phấn, cô hết sức tò mò, học trưởng rốt cuộc đều là như thế nào đối phó sự quấy rầy của cô?

Trong quán cà phê tao nhã thư thái, một nam một nữ đang ngồi đối diện, trên mặt nam tử tao nhã nho nhã trước sau như một động lòng người nhẹ nhàng vui vẻ, mà nữ tử ngồi ở đối diện thì thỉnh thoảng liên tiếp cúi đầu nhìn bên ngoài, có vẻ vô cùng không được tự nhiên.

“Học muội, em có chút đứng ngồi không yên.”

“Có..... Có sao?” Cô gái ngoan cố phủ nhận.

“Em nguyện ý theo giúp anh ăn cơm, anh thật sự rất vui vẻ.”

“A ——” cô xấu hổ nhìn hấn.

“Em không cần cảm thấy không được tự nhiên, anh là nói thật.” Hấn thật sự rất hoài niệm thời gian khoái hoạt hấn qua lại cùng cô tâm không vướng mắc.

“Em là sợ em tồn tại sẽ làm học trưởng cảm thấy không được tự nhiên.” Ai biểu cô từng cùng Học trưởng Tiểu Thành từng tỏ tình bị cự tuyệt!

“Em nghĩ nhiều lắm, em không phải còn dẫn theo người khác tới sao?” Anh nhẹ nhàng cười, nhã nhặn.

“Đúng vậy! Chỉ là không nghĩ tới cô còn muốn về nhà lấy gì đó, đem em một mình ngồi ở nơi này ——” cô xem hướng Học trưởng Tiểu Thành, khốn quẫn gượng cười.

“Học muội, em không cần câu nệ như thế.” Hấn thở dài một hơi.

“Bởi vì em không được tự nhiên.”

“Anh biết rõ.”

“.....” Tất Ngọc Nhi trừng mắt nhìn khuôn mặt ôn nhã, nói thật, cô rất muốn một lần nữa xem bộ dạng học trưởng không khống chế được.

“Học muội..... Quá khứ đã qua rồi, em biết mỗi khi anh nhìn thấy bộ dáng em cùng Ngô Diễm nói chuyện, khiến cho anh rất hâm mộ.”

“Anh là Ôn tổng, em sao có thể không lớn không nhỏ nói với anh?”

“Anh biết rõ em sẽ nói như vậy, nhưng sau khi tan việc, còn câu nệ khách khí như vậy, là hướng anh có chút bất mãn?” Chẳng lẽ còn đang giận hấn lúc trước cự tuyệt sao? Có thể hấn thật sự chỉ thích khi cô là học muội a!

“Không có.” Cô vội vàng phủ nhận, “Chỉ là em cần chút thời gian điều chỉnh.”

“Chẳng lẽ em còn đang yêu thích anh?” Ngần vạn không phải.

“Mới —— không có.” Cô không khỏi đề cao âm điệu, cô đã kết hôn được không!

“Kia chẳng phải tốt sao.”

Vớiiii..... Cô lại không còn yêu mến học trưởng rồi, có cái gì rất tự tại? Ai không có tuổi trẻ khinh cuồng thông báo qua nha? Cô bình tĩnh đại ngộ một lòng nhìn về hướng học trưởng, dừng ba giây, hai người bèn nhìn nhau cười.

“Em trong lúc đó đi đâu?”

“Sau khi em bị anh cự tuyệt, thương tâm chạy về nhà ở Tân Trúc, tại quán cà phê của người bạn mới mở hỗ trợ.”

“Vì cái gì lại trở về Đài Bắc rồi?” Là đã không thềm để ý sao?

“Bởi vì em kết ——”

“Không có ý tứ, tôi đến muộn.” Ngô Diễm cắt đứt rất đúng lời nói hai người, đối với Ôn Luật Thành thẹn thùng mỉm cười, cô tự động ngồi ở bên cạnh Tất Ngọc Nhi, trực tiếp đối diện mỹ nam sắc thưởng thức.

Tất Ngọc Nhi nhìn thấy một màn trước mắt này, đột nhiên cảm giác được rất xin lỗi Học trưởng Tiểu Thành.

Đặc biệt ngồi được một chút Ngô Diễm đồng nghiệp đoan trang xuất ra một chồng ảnh chụp, cô càng muốn làm là lấy trường đao tự vận tạ tội.

“Ôn tổng, trước tiên có thể giúp tôi ký cái tên sao?” Ngô Diễm kiêu thanh kiêu khí hỏi.

Không phải là hôn thú xen lẫn ở bên trong a? Tất Ngọc Nhi khẩn trương ngấm qua, sau đó mới thở dài một hơi, bất quá.....

“Làm sao cậu có ảnh chụp học trưởng?” Còn một bộ mười hai tấm..... Cô vụng trộm nhìn về phía Học trưởng Tiểu Thành biểu lộ kinh ngạc, đột nhiên có chút muốn cười.

Nói không chừng Học trưởng Tiểu Thành đang thét lớn tiếng trong lòng, nghĩ đến chỗ này, cô càng nhẹn không được cười to lên tiếng.

Hai người đồng thời nhìn về phía Tất Ngọc Nhi, cô tranh thủ thời gian ngưng cười thanh âm, “Các người bề bộn, không cần để ý tôi.”

“Cô lấy ở đâu ra ảnh chụp chồng chất này?” Ôn Luật Thành lần lượt nhìn qua từng cái một, hẳn là đương sự khi nào thì bị chụp? Hẳn rõ ràng không hề ẩn tượng.

“Ha ha, đây là bí mật.” Ngô Diễm che miệng mà cười, hoàn toàn không giống cô bình thường phóng khoáng. “Tôi đi toilet một chút.” Cô đối với Ôn Luật Thành áy náy cười, nhẹ nhàng rời đi.

“Học trưởng, anh phải giúp cô ấy kí tên sao?” Như vậy rất kỳ quái a!

Hắn nhún vai, còn đang lo lắng.

“..... Học trưởng, anh bây giờ có bạn gái sao? Em..... Em đã đối với anh không có ý đồ rồi, chỉ là hiếu kỳ hỏi một chút mà thôi.” Ngô Diễm nha Ngô Diễm, nhận thức Tất Ngọc Nhi như vậy một vị bằng hữu, thật sự là đáng giá.

“Anh không có bạn gái.”

“Vậy anh có người trong lòng sao?”

Ôn Luật Thành mỉm cười.

Xong rồi! Ngô Diễm phần thắng không lớn.

“Học muội, em cùng Ngô Diễm cảm tình rất tốt?”

“A?”

“Anh nghĩ mời em giúp anh một chút.” Tranh thủ thời gian lợi dụng cái cơ hội tuyệt hảo này.

Ngô Diễm hân hoan nhìn lần lượt bắt đầu đem từng cái một trên đã được kí tên, khóe miệng mỉm cười từ bắt đầu dùng cơm một mực giương đến bây giờ.

“Thật sự không cần đưa cô trở về?” Ôn Luật Thành nhìn Ngô Diễm toàn bộ gò má đỏ hồng, phát hiện mình hoàn toàn đoán không ra tâm tư tiểu trợ lý.

“Không cần.” Tuy nhiên cô rất muốn, nhưng nếu để cho Ôn tổng đưa cô về nhà, cô tuyệt đối sẽ cần không nổi mười giờ xem TV.

Mười giờ có thần tượng đoàn thể số đặc biệt, cô là tuyệt đối không thể buông tha!

“Mình đây cùng học trưởng đi trước.” Tất Ngọc Nhi liếc trộm người đàn ông nho nhã bên cạnh.

“Ôn tổng tạm biệt.” Ngô Diễm không ngừng phát tay, đưa mắt nhìn hai người bọn họ rời đi, thỏa mãn thở dài lên tiếng.

“Học trưởng, anh thật sự muốn thử như vậy sao?” Tất Ngọc Nhi càng nghĩ càng không ổn, dù sao cô bây giờ đã là tư cách kết hôn, cô sẽ rất chột dạ..... Cảm thấy thực xin lỗi A Túc.

“Đương nhiên —— cô ấy còn đang nhìn chăm chăm vào chúng ta kìa!” Hắn đối Tất Ngọc Nhi nháy mắt mấy cái, muốn cô yên tâm.

“Chính là ——”

Đột nhiên một cái ôm, đã ngừng lại tất cả lời nói, quả nhiên, sau lưng Ngô Diễm ngược lại hút một hơi khí.

Tất Ngọc Nhi đưa lưng về phía Ngô Diễm, nhìn không thấy nét mặt của cô, chỉ có thể ở trong nội tâm đếm thầm vài giây, mấy giây là tốt rồi.

“Học muội, thực cảm ơn hỗ trợ của em.” Ôn Luật Thành chậm rãi buông cô ra, không thể tin được Ngô Diễm dĩ nhiên lại chạy như vậy.

“Sẽ không, em đây đi về trước.” Cô vẫy tay từ biệt học trưởng, quay người lại, lập tức trừng lớn mắt —— cô gái diễm lệ đang say đang ở trên người chồng của cô, mà chồng của cô chính là hung hăng trừng mắt nhìn cô.

“A Túc?” Hốc mắt nhanh chóng tích đầy nước mắt, cô nắm chặt nắm tay, anh lừa gạt cô, anh không phải ở nhà sao? Cô cảm thấy một chút khí lực cũng không có.

“Làm sao vậy?” Ôn Luật Thành phát giác khác thường, đi đến bên cạnh vỗ nhẹ lưng của cô, cô xem đứng dậy bộ dáng rất khó khăn, tình huống có chút không thích hợp.

Khúc Túc đem cô gái trên người uống đến say như chết đổ lên trên người Ôn Luật Thành, xanh mặt đem Tất Ngọc Nhi kéo tới “Chúng ta trở về nói.” Hắn đối với vợ mình kinh ngạc nói.

“Anh là ai?” Học trưởng Tiểu Thành cầm chặt lấy cô gái ngồi phịch ở trên người, sợ cô ngã ở ven đường.

“Tôi là chồng của cô ấy.” Khúc Túc trầm mặt, trực tiếp đem vợ lôi đi.

Sợ run ba giây, Ôn Luật Thành mới kịp phản ứng, nguyên lai hắn thay học muội mang đến phiền phức rồi, hắn nhìn cô gái mê man tựa ở trên người, biết rõ đêm nay phiền toái.

9. Chương 9

“Em muốn ly hôn.” Tất Ngọc Nhi hấp hấp cái mũi, mở tủ quần áo ra đem quần áo của mình cầm lấy.

“Không cho phép!” Khúc Túc thả quần áo cô lại.

“Anh gạt người! Anh nói tùy thời cũng có thể.” Cô tròn mắt đỏ, tức giận rống to.

“Tại sao phải ly hôn?” Khúc Túc trừng mắt nhìn nước mắt của cô, cảm thấy tâm phiền ý loạn.

“Anh có cô gái khác.” cô tận mắt thấy.

“Anh không biết cô ta.” Anh nhú hai đầu lông mày, cô lên án quá hoang đường, hắn đây là trêu chọc ai mà dẫn đến thế này?

“Gạt người!” Bị tức giận lau đi nước mắt, “Anh biết hôm nay em về muộn, phải đi ra ngoài ăn.” Không nghĩ tới bị cô tận mắt nhìn thấy.

“Đừng cố tình gây sự.” Anh cũng còn không có cùng cô tính sổ.

“Anh gạt em anh đang ở nhà.”

“Anh không có lừa em, anh chỉ là không có nói cho em biết anh là ở công ty tăng ca.” Ông trời, hẳn hiện tại hối hận!

“Anh còn nói xạo!” Cô tức giận được cầm gối đầu ném hất, “Em muốn ly hôn!”

“Tất Ngọc Nhi ——” anh phát hỏa đem gối đầu ném vào trên giường, “Anh muốn có những cô gái khác, anh đây kết hôn với em làm gì?”

“Em sao biết..... Vậy..... Có lẽ là nhất thời thú vị, có lẽ là đã đến giờ..... Anh tại sao phải theo em kết hôn..... Em lại không có tiền..... Ô.....” Cô rút giấy vệ sinh, lau nước mũi, thút tha thút thít hỏi.

“Em đang ở đây loạn kéo những thứ gì!”

“Phí phụng dương nhớ rõ cấp cho em, em còn muốn tìm nơi ở.” Cô không có kinh nghiệm, một tháng ba vạn có thể hay không quá nhiều?

“Sẽ không ly hôn, cũng không có phí phụng dương.” Cô mơ tưởng rời khỏi hất.

“Em hiểu rồi, nguyên lai anh chỉ là muốn tìm vợ trên danh nghĩa.” Cô gạt đầu, như là rõ ràng hết thấy.

“Anh đây cần gì ân ái với em? Anh có cần thiết cố gắng như vậy sao?” Anh lãnh thanh hỏi.

“Anh cũng có nhu cầu a! Dù sao rất thuận tiện.....” Cô cam chịu nghĩ.

“Anh đại khái có thể đi tìm phụ nữ xinh đẹp, nghe lời, lại thành thực.” Thực không hiểu nổi trong đầu của cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Nguyên lai anh là chê em không xinh đẹp, không nghe lời lại trẻ con.” Cô hiện tại rốt cục đã hiểu.

“Em bây giờ không trẻ con?”

“Chúng ta đây ly hôn nha! Như vậy không hài lòng em, anh có khả năng đi tìm một phụ nữ khác kết hôn a!” Cô kêu gào, cô lúc trước lại không đem dao gác ở trên cổ của hất buộc hất lấy cô.

“Vậy em vừa vặn lợi dụng cơ hội này, tới tìm Học trưởng Tiểu Thành của em phải không?” Anh rốt cuộc tìm được cơ hội nói ra bất mãn của anh.

Cô thở hắt vì kinh ngạc, “Em mới không có!”

“Em cũng cho hất ôm em, không phải sao?” Anh lạnh lùng liếc cô.

“Đó là bởi vì..... Bởi vì Học trưởng Tiểu Thành muốn em giúp anh ấy.” Cô căn bản là không chú tâm.

“Em không phải nói với anh là ăn cơm cùng đồng nghiệp?” Hừ! Cô còn không phải cũng lừa anh.

“Đúng vậy ~ em đối với anh ấy chính là dư tình chưa dứt; anh tự do có người phụ nữ khác, em có Học trưởng Tiểu Thành, mỗi người có một, rất công bằng nha!” Quên đi, dù sao cô cho tới bây giờ đều nói không thắng hất, dứt khoát nói hừ nói vượn tốt lắm.

“Em thật là nghĩ như vậy sao?”

“.....” Cô mới không phải.....

“Tùy em.” Anh nhàn nhạt vút xuống dưới một câu, đi ra phòng ngủ, không nghĩ lại vì chính mình giải thích.

Lạnh quá —— Tất Ngọc Nhi rút lại thân thể, nhắm mắt lại, lục lọi chăn bông, qua vài giây, cô buông thả mở mắt ra.

Đem chăn đơn đi, mặt Khúc Túc không biểu tình đặt chăn ở trên mặt ghế gần bàn hoá trang, nói rõ muốn chính cô tới cầm.

Không khí lạnh lẽo rót vào, cô run lên hạ xuống, liền tranh thủ mặc áo khoác, nào có người như vậy gọi người rời giường.....

Bầu không khí im lìm, ai! Không nghĩ tới có một ngày cùng hấn chiến tranh lạnh, Tất Ngọc Nhi đơn giản rửa mặt qua đi, đi đến phòng bếp ăn bữa sáng, tâm tình trầm trọng được giống như ngàn cân áp đỉnh.

Liếc trộm Khúc Túc này giống thường ngày xem báo, cô máy móc ăn, ăn có chút không biết vị.

Anh vẫn như thường ngày chuẩn bị phần bữa sáng hai người, sau đó phối hợp nhìn tờ báo, không có bất chuyện, không có nói chuyện với nhau, hết thấy lạnh lẽo.

Đã một tuần rồi, cô cảm thấy thật là khó chịu, cãi nhau buổi tối cô liền hối hận chính mình xúc động. Nhưng khi nhìn đến thái độ lãnh đạm của anh, cô lại kéo mặt xuống không cùng hấn nói xin lỗi.

Hôm nay là ngày nghỉ, chẳng lẽ lại muốn cùng hấn mắt to trừng đôi mắt nhỏ, sau đó nhìn nhau hai câu oán hận sao?

“Ăn xong nhớ thu thập.” Khúc Túc đóng tạp chí lại.

“.....” Còn tưởng rằng hấn muốn nói gì, kết quả chỉ là muốn cô thu thập bàn ăn.

Chỉ thấy Khúc Túc cầm cặp công văn ra ngoài, Tất Ngọc Nhi tâm tình hạ đến điểm thấp nhất, yên lặng ăn bữa sáng, nước mắt không tự giác rơi xuống.

Mới kết hôn hơn một tháng liền cãi nhau không thoả mái, cô..... rất uể oải, cô muốn về nhà..... Có thể sẽ bị mẹ mắng chửi đi.....

Tất Ngọc Nhi ngồi ở phòng khách khóc hồi lâu, cuối cùng cam chịu vào cửa hàng mua một đồng rượu trở về, tránh ở trong phòng bếp mãnh liệt trút.

Một giờ sau, Khúc Túc về nhà liền nhìn thấy cô gái say ở trên ghế sa lon, anh đã muốn phát hỏa lại đau lòng, anh chỉ là đi công ty xử lý công việc một chút, cô đem chính mình khiến cho chật vật như vậy.

“Em đang ở đây làm gì?” Đầu anh đã đủ đau rồi, cô còn có thể thay anh tìm phiền toái.

“Uống rượu, nắc!” Cô nâng cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt ủy khuất. “Ai bảo anh không để ý tới em!”

“Không nên uống.” Anh nhăn lại lông mày, lấy đi bình rượu trên tay cô.

“Anh không cần để ý tới em, rượu trả lại cho em.”

“Đừng ồn ào.” Nghe được cô để ý, Khúc Túc thần sắc mềm đi, một tay ôm lấy cô.

“Cho em ——” cô hô to, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nín lấy cổ áo của hấn.

“Ngọc Nhi, ngoan một chút.” Anh đem cô nhẹ đặt ở trên giường, thay cô đắp lên chăn mỏng.

“Em không muốn ngủ! Em không thoả mái.” Cô sắc mặt tái đi, che miệng lại.

Khúc Túc vội vàng đem cô ôm vào toilet, đặt ở bên cạnh bồn cầu.

Tất Ngọc Nhi khổ sở nôn khan, đứt quãng nhổ ra nước chua, ngồi liệt trên mặt đất không nhúc nhích.

“Khá hơn chút nào chưa?”

“Ân.” Cô vô lực gạt đầu. “Ôm.” Giơ hai tay lên, bộ dáng thập phần yêu kiều.

Khúc Túc một tay ôm lấy cô, cầm lấy giấy vệ sinh đem vết bẩn lưu bên môi cô lau đi.

“Hôn nhẹ.” Cong lên môi đỏ tươi đã qua.

“Em mới ới qua.” Anh vẽ mặt chán ghét.

“Anh quả nhiên là vì kết hôn mới kết hôn! Ô ô..... Cũng không hôn em.....” Cô nắm chặt cổ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ bên cổ anh không ngừng khóc nức nở.

“Đừng khóc.” Anh không ngừng vỗ lưng của cô, trấn an giai nhân trong ngực, không biết mình là trêu chọc ai mà dẫn đến thế này.

“Anh đang giận em, em không cần anh phải để ý.”

“Em mau ngủ.”

“Anh tên ngu ngốc này, đồ ngon đồ ngọt vãi câu chẳng phải không có việc gì rồi! Ô ô.....”

Cùng một tiểu sầu rượu đồ ngon đồ ngọt có lợi gì? Khúc Túc thập phần hoài nghi.

“A Túc.” Cô ủy khuất nhìn anh, sau đó trên gương mặt anh hôn một cái, “Chúng ta hòa hảo có được không?”

Khúc Túc không biết nên khóc hay cười nhìn cử chỉ thân mật của cô, trong nội tâm một dòng nước ấm chảy qua.

“Em đã hôn nhẹ rồi, nhất định phải hòa hảo.” Sợ anh quit nợ, lại đang trên mặt hân một cái nhé. “Mặt anh thật ấm.” Thật thoải mái đó.....

“Chờ em tỉnh ngủ nói sau.”

“Không —— muốn!” Cô lại hô to.

“Được, không tức giận, em ngoan ngoãn nằm một chút.”

“Gạt người..... Anh đều không hôn em, anh còn đang tức giận.” Cô nhếch cặp môi đỏ mọng, lã chã – chực khóc.

Trùng mắt cô gái trong ngực, cô là không biết cô hiện tại có bao nhiêu thói sao? Khúc Túc tại trên má cô ịn một nụ hôn, “Tốt lắm.”

“Miệng, miệng cũng muốn.” Cô chỉ vào môi của mình.

Anh thở dài một hơi, nhanh chóng ở trên môi hồng của cô không quá mềm nhẹ “mỡ” xuống, chứng kiến cô vợ nhỏ thỏa mãn nhắm mắt lại, anh mới nhẹ vỗ về gò má hồng nhuận của cô, cái này là yếu dẫn đến phiền toái.

Khúc Túc trở lại thư phòng cầm tạp chí tài chính và kinh tế, kéo cái ghế lại bên giường ngồi xuống, lẳng lặng bồi bên cạnh cô vợ nhỏ.

Thật thoải mái ——

—

Tất Ngọc Nhi thỏa mãn thở dài lên tiếng, mở rộng lưng mỗi, nhìn về phía đồng hồ báo thức, trời ơi! Cô lại ngủ đến trưa, miễn cưỡng ngáp dài, cô nhớ rõ chính mình uống rượu..... Đúng rồi, cô còn đang cùng A Túc cãi nhau.....

Đầu vô lực rũ xuống, chuyện này nói cho cùng đều là chính mình quá phận, hay là trước đi theo hân nói xin lỗi tốt lắm.

Ý niệm trong đầu cùng một chỗ, cô nâng chân trần chạy đến phòng khách, trông thấy giày nam chủ nhân trong phòng không thấy, lại chạy đến thư phòng hân thường xuyên vào nhất gõ cửa, “A Túc?”

Liên tục gõ hai cái, bên trong vẫn là không hề đáp lại.

Vòng vo tay cầm cái cửa lẳng lẽ đẩy cửa vào, Khúc Túc đưa lưng về phía cô nằm ở trên giường.

“A Túc?” Cô lại khê gọi một tiếng.

“Không cần phải ầm ĩ.....” Anh thanh âm khàn khàn nói.

Cô trùng mắt chết lưng của hân, “Em không bao giờ muốn để ý anh nữa!” Túc giận rống to, nổi giận đi ra ngoài cửa, trước khi đi không quên đá cửa một cái.

A —— đau quá ——

Hốc mắt hiện ra lệ quang, mình nguyện ý trước tiên lui một bước, ngược lại là anh ta tự cao tự đại, tuy nói là cô có sai trước, nhưng phản ứng của anh thật sự làm cho cô rất tức giận.

Liều mạng hít sâu, cố gắng khắc chế nước mắt muốn vỡ òa, đợi tâm tình bình phục, cô cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số, “Ngô Diễm, cậu có rảnh không? Theo mình đi dạo phố, mình muốn hunghững shopping.”

“Chân mình quá chua, tay cũng thế.” Tất Ngọc nhi đem thành quả shopping thả lên mặt đất, cô thuận lợi nhanh chóng quyết định.

“Cậu còn tính đi đâu dạo?” Ngô Diễm ngồi ở trên mặt ghế ở ban công, nhìn Tất Ngọc Nhi rất rõ ràng miễn cưỡng cười vui.

“Chúng ta trước đi ăn cơm tối.” Tất Ngọc Nhi ngồi ở bên cạnh cô, nắm bắp đùi đau nhức.

“Cãi nhau?”

“Ừ.” Cúi đầu nhìn sàn nhà.

“Ha ha ha, ai nhìn thấy không tức giận a?” Bị Ôn tổng ôm, cô là người chứng kiến cũng rất tức giận a!

“Là mình hung trước anh ta.....”

Ngô Diễm thở hắt vì kinh ngạc, “Cậu điên a?”

“Bởi vì anh ta bên cạnh cũng có cô gái.....”

“Cậu trước gặp hắn..... ở đó ngoại tình.....” Ngô Diễm chú ý hỏi.

“Anh ta mới không có!”

“Vậy cậu rốt cuộc lại âm ỉ cái gì?” Ngô Diễm vụng trộm trừng liếc cô, rất muốn cầm chày gõ cô.

“A Túc..... Anh ta căn bản không thương mình..... Ô ô.....” Nói đến một nửa, Tất Ngọc Nhi đột nhiên hữu cảm nhi phát (phát sinh), che mặt khóc nức nở.

“Đừng khóc nha!” Ngô Diễm không ngừng vỗ lưng của cô, đang ở trên đường người đến người đi bên cạnh, cảm thấy có chút mất mặt. “Làm sao cậu biết anh ta không yêu cậu?”

“Anh ta suốt ngày nghiêm mặt, đối với mình lời nói lạnh nhạt.” Cô hấp hấp cái mũi, bắt đầu quở trách chồng mình không phải.

“Đó!” Ngô Diễm nhú mày, có điểm đồng tình cô. “Còn gì nữa không?”

“Không có.”

“Cho nên cậu cho anh ta là tra tấn trên tinh thần, muốn bức cậu ly hôn sao?” Ngô Diễm lập tức làm ra trọng điểm thu xếp lại.

Tra tấn trên tinh thần? Tất Ngọc Nhi ngẩng đầu lên, “Không có nghiêm trọng như vậy a! Ngược lại là mình mấy ngày hôm trước âm ỉ muốn ly hôn, làm cho anh ta rất tức giận.”

Vậy bây giờ như thế nào? Ngô Diễm khước miệng co giật.

“Làm sao bây giờ?” Tất Ngọc Nhi đáng thương nhìn Ngô Diễm, kỳ thật cô vừa ra khỏi cửa liền hối hận cử chỉ hành động của mình.

Cô làm sao biết làm sao bây giờ? Tại trong mắt Ngô Diễm xem ra, ngược lại như là người ngồi trước mắt này cố tình gây sự.

“Vậy cậu chạy đi, người đó không nói gì sao?” Ngô Diễm rất có lương tâm lên tiếng hỏi rõ ràng.

“Anh ta nói mình đừng âm ỉ anh ta..... Ô.....”

“Cái này có chút quá mức.....”

“Bất quá cũng khó trách anh ấy tức giận, là mình sai trước——”

Ngô Diễm lần này là trực tiếp liếc cô một cái, rõ ràng tâm sớm đã hướng về phía chồng, còn ở nơi này đối với cô bộ dạng đáng thương.

“Làm gì trường người ta vậy!”

“Mình xem cậu vừa rồi mua vài món phục sức nam tính, mua cho người cùng sống chung a?” Cô đẩy Tất Ngọc Nhi, “Về nhà đồ ngon đồ ngọt vài câu, chẳng phải chuyện gì cũng qua?”

“Mới..... Mới không cần.” Tất Ngọc Nhi đỏ mặt phản bác, lúc mua những quần áo này chỉ là đơn thuần cảm thấy mặc ở trên người anh sẽ rất thích hợp, mới không phải đặc biệt mua được đưa cho anh.

“Bớt khẩu thị tâm phi.” Ngô Diễm đâm đỉnh đầu của cô, trước liền xem cô chỉ cần cùng chồng gọi điện thoại, trên mặt liền treo mỉm cười ngọt ngào, rõ ràng cũng rất ân ái, còn đối với cô khóc lóc kể lể hôn nhân không hạnh phúc.

Có đủ vô sỉ rồi!

Chờ đợi hồi lâu tiếng chuông điện thoại vang lên, Tất Ngọc Nhi vội vàng tìm điện thoại, tập trung nhìn vào, thật là dây số điện thoại nhà, A Túc muốn xin lỗi trước rồi?

“Nhanh tiếp a! Nhất định là người ta gọi tới.” Ngô Diễm thúc giục cô, như vậy cô cũng tốt sớm ngày giải thoát.

“Uy?” Tất Ngọc Nhi lấy lại tinh thần, vội vàng tiếp nghe.

“Ngọc Nhi?”

“Là tôi.” Không phải A Túc, nhưng thanh âm này rất quen thuộc..... Hình như là.....

“Cô đem con ta bỏ ở nhà là chuyện gì xảy ra?” Chặt vấn.

“Mẹ —— làm sao người ở trong nhà?” Cô khấn trương lập tức đứng lên, hành động này khiến cho Ngô Diễm ghé mắt.

“Con tôi phát sốt, người vợ chạy mất, tôi có thể không đến sao?” Trách cứ.

“Phát sốt?” Trực giác của cô lặp lại.”A Túc phát sốt rồi?” Làm sao có thể? Hắn không phải đang ngủ.....

“Cô nhanh trở lại cho ta là được!” Mệnh lệnh.

Tất Ngọc Nhi xông vào nhà, túi cũng không có buông, trực tiếp đi vào phòng ngủ, chỉ thấy Khúc Túc nhắm chặt hai mắt, bộ dáng thoát nhìn có chút khó chịu. “Mẹ, A Túc có khỏe không?”

Cô buông túi đi về hướng trước thăm hỏi, tầm mắt kéo về đến trên người mẹ chồng, chỉ thấy mẹ chồng nhếch môi, thần sắc rõ ràng là không vui mừng.

“Cô đi đâu?”

“Con..... Con đi dạo phố.....” Chột dạ cúi đầu xuống.

“Đến lúc nào rồi rồi, còn đi dạo phố?”

“Thực xin lỗi.....”

“Mẹ, Ngọc Nhi cô ấy không biết.” Anh mệt mỏi mở mắt ra, nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương, ngược lại nở nụ cười.

“Cô ấy chính là con làm cho hư rồi, cho nên con liền sinh bệnh cô ấy cũng không rõ ràng, chỉ lo vui đùa.” Mẹ chồng tức giận chỉ trích.

Tất Ngọc Nhi cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

“Cũng may có tôi tới thăm, bằng không con tôi chẳng phải sốt cả ngày đều không người để ý!” Mẹ chồng càng nói càng tức giận.

“.....”

“Con tôi không phải từ nhỏ làm nô tài của cô!” Thừa cơ thay con trai giáo huấn.

“Mẹ —— đủ.” Khúc Túc thanh âm khàn khàn ngăn cản mẫu thân nhắc đi nhắc lại. “Mẹ không phải còn có việc, người có việc đi trước đi.”

Bà Khúc trừng liếc Tất Ngọc Nhi, “Nó đã uống thuốc hạ sốt, tôi đi nấu súp, làm cho nó xuất ra chút ít mồ hôi, sẽ nhanh khỏe.”

“Con sẽ làm.” Tất Ngọc Nhi rất muốn vì Khúc Túc làm những thứ gì đó để đền bù cô sơ sẩy.

“Không cần, cô ở tại chỗ này chăm sóc nó là được.” Bà Khúc bỏ xuống một câu, phối hợp chính là đi đến phòng bếp.

Chờ mẹ chồng vừa ly khai, Tất Ngọc Nhi vội vàng đưa tay dò xét cái trán Khúc Túc, nước mắt gấp đến độ nhanh rơi ra, “Sinh bệnh như thế nào không nói với em?”

Trước khi ra cửa, một câu của anh không cần phải âm ỉ, hại cô khổ sở thật lâu.

“Chỉ là cảm vặt.” Anh nhích vị trí ra một bên, ý bảo cô nằm lên.

Cô lắc đầu, “Không được, em phải chăm sóc anh.”

“Anh hiện tại tốt hơn nhiều rồi, lên.” Điểm ấy anh rất kiên trì.

Cô hít một tiếng, sinh bệnh cả người anh không giống loại nghiêm khắc trước kia, điều này làm cho cô không có biện pháp cự tuyệt yêu cầu của anh.

Cô bò lên giường, lập tức bị anh kéo vào trong ngực.

“Đi dạo phố sao rồi?” Anh nhẹ vỗ về lòng mày cô, tuy nhiên đầu óc có chút hôn mê, nhưng ôm thân thể mềm mại của cô, làm cho cảm giác của anh khá tốt.

“Em nghĩ đến anh còn đang giận em, cho nên em mới..... Mới chạy đi ra ngoài.” Tranh thủ thời gian giải thích.

“Em đã quên chuyện phát sinh buổi chiều?” Không thể nào?

“Chuyện gì?”

“Em sẽ không phải toàn bộ quên hết à?” Xem cô vẻ mặt mờ mịt, quả nhiên là quên hết.”Em không phải ở phòng khách uống rượu?”

“Sau đó thì sao?” Uống rượu chỗ đó cô còn có chút ấn tượng, sau đó trí nhớ cũng có chút mơ hồ.

“Em uống say, khóc cầu anh tha thứ cho em.” Nhắc nhở cô.

“Làm sao có thể!” Cô có uất ức như vậy sao? “Anh gạt người a ——” không muốn tin tưởng.

“Đúng, anh lừa gạt em.” Anh nhin không được lại châm lửa.

Cô trừng hấn, tay rất ngứa, muốn đánh anh.

“Ít ngốc đi.” Anh lấy ra một tay gõ đỉnh đầu của cô.

“Em không nói ra lời nói kỳ quái à?” khuôn mặt cô mặt mũi tràn đầy u sầu, nghĩ đến chính mình rốt cuộc làm ra việc mất mặt cỡ nào.

“Lần sau không cần phải uống rượu lung tung.”

“Đã biết..... Vậy anh bây giờ không tức giận?” Cô cẩn thận nhìn anh.

“Em là làm cho người ta tức giận.” Nghĩ đến ngôn ngữ hoang đường của cô, anh đã bắt đắc dĩ lại tức giận.

“Từ nay về sau sẽ không như vậy nữa?” Cô mũi đau xót, vừa muốn khóc. “Em biết rõ sai rồi.”

“Em nói anh có phụ nữ bên ngoài.” Hấn thật là vô tội.

“Đó là nói nhầm.” Cô vội vàng làm sáng tỏ, “Em tin tưởng anh, thật sự.”

“Học trưởng Tiểu Thành của em?” Anh rất chú ý.

“Học trưởng Tiểu Thành không phải của em, học trưởng chỉ là đồng nghiệp, vừa vặn em mới cùng làm tại công ty, còn có một nữ đồng nghiệp khác đã ở đó, mọi người chỉ là một chỗ ăn cơm.” Cô nhanh chóng giải thích, rất sợ bị hiểu lầm.

“Không bao giờ muốn để ý anh ta nữa?” Điểm ấy anh quả thực nóng nảy đến không được.

“Anh biết rất rõ ràng đó cũng là nói nhảm.” Cô ôm eo của anh, “Thực xin lỗi.....”

“Từ nay về sau anh không nghĩ nghe nữa đến hai chữ ly hôn nữa.” Hấn nhân cơ hội cố gắng bảo đảm một chút.

“Sẽ không, em không dám.” Cô mới không cần ly hôn!

“Thật sự quyết định rồi?”

“Thật sự, thực xin lỗi.” Cô hôn nhẹ cằm của anh, cô biết rõ chiêu này rất hữu dụng.

“Em sớm một chút xin lỗi chẳng phải không có việc gì.” Anh liếc nhìn cô, không biết cô kiên trì cái gì?

Cô cũng biết sớm một chút xin lỗi sự tình sẽ không..... Chính là..... Chính là.....

“Như thế nào?”

“Đó là bởi vì da mặt người ta dày, em da mặt mỏng, anh cũng không cho phép em đó?” Cô đã quên anh thân phận là người bệnh, thói quen đánh cho anh một cái, lập tức hối hận giúp anh xoa.

“.....” Anh trừng mắt cô, nghiêm chỉnh không nói gì.

“Hơn nữa anh lại không theo em giải thích, một chút cũng không thêm để ý cảm thụ của em; còn anh nữa thân thể không thoải mái, còn có thể chuẩn bị bữa sáng, anh cũng không ngoan ngoãn nghỉ ngơi đó? Đều là anh làm việc và nghỉ ngơi quá bình thường, hại em không có phát hiện anh đang ở đây phát sốt.” Cô đem toàn bộ sai đổ lên trên người anh.

“Anh chỉ là đầu có chút nặng.”

“Thật sự là thích cây mạnh, anh nghỉ ngơi nhanh lên, không cần phải nói nữa.” Cô kéo cái chăn lên, chăm chú phủ, không cho anh cảm lạnh.

“Vì cái gì học trưởng kia của em muốn ôm lấy em?” Khúc Túc tuy nhiên rất tin mặc dù là vợ của mình, nhưng nội tâm vẫn là cực kỳ chua.

“Hấn nói hấn muốn làm thí nghiệm, muốn nhìn một chút phản ứng của nữ đồng nghiệp kia.” Cô giương mắt xem xét, mới phát hiện sắc mặt chồng rất khó nhìn. “Cho nên mới mời em phối hợp cùng anh ấy diễn một tuồng kịch cho vị nữ đồng nghiệp kia xem.....” Cô càng nói tiếng âm càng nhỏ.

“Không có người khác để tìm sao?”

“Là không có.”

“Em không biết là loại sự tình này trước muốn nói với anh inh bạch sao?” Anh lãnh thanh hỏi.

“Anh lại không có tại đó, đây là đề nghị tạm thời.....”

“Anh chỉ chính là chuyện Ôn Luật Thành cùng đồng nghiệp của em.” Anh nhéo nhéo eo của cô, ý vị thâm trường cảnh cáo. “Anh hi vọng không có lần sau.”

“Không có lần sau!” Lần thứ nhất là cô chịu đủ rồi.

“Em không có nói với anh ta chuyện em đã kết hôn sao?”

“Chưa kịp nói ——” cô chủ động hôn nhẹ môi của anh, làm cho anh tiêu tan giận dữ. “Anh nhanh ngủ, chờ anh hết bệnh, sau muốn hung dữ như thế nào với em đều tùy anh.” Cô tình nguyện anh hung dữ với cô, cũng không muốn nhìn bộ dáng anh ốm yếu.

Anh hừ lạnh một tiếng, miễn cưỡng làm cho cô pha trà.

Một lát sau, đợi Khúc Túc hôn mê thiếp đi, Tất Ngọc Nhi mới chú ý không làm kinh động anh rời khỏi giường.

Ra khỏi phòng, trông thấy mẹ chồng ngồi ở phòng khách, cô bất an chính là đi qua, “Mẹ, bên này con thu dọn là được rồi.”

Bà Khúc nhìn liếc con dâu, không nói chuyện.

“Mẹ —— không nên tức giận.” Cô hạ thấp thanh âm, giọng nói mềm nhuyễn thỉnh cầu. “Thực xin lỗi ——”

Bà Khúc chỉ là lãnh đạm liếc nhìn cô.

“Con từ nay về sau nhất định sẽ không để cho loại tình huống này phát sinh lần nữa, con sẽ hảo hảo chăm sóc A Túc!” Cô giơ tay lên cam đoan. “Con mua một ít quần áo, mẹ muốn xem không?” Cô vội vàng tìm túi được vớt trên mặt đất.

“Không muốn.” Không chấp nhận hành vi con dâu lấy lòng.

“Mẹ, người xem, cái áo này để vận động bên ngoài hình thức đẹp mắt a?” Cô làm bộ không nghe thấy bà Khúc cự tuyệt, kỳ thật nội tâm thương tâm chết.

“Màu sắc xấu chết.” Cố ý làm khó dễ.

“Có sao?” Cô lại nhìn một lần nữa, cũng được! “Còn có cái áo sơmi này đường vân, con cảm thấy được thích hợp A Túc liền mua.”

“Con tôi mặc cái gì đều dễ nhìn.” Chỉ chịu khen ngợi con trai nhà mình.

“Ừm.....” Uể oải cúi đầu xuống, xem ra ngược lại làm ẹ chồng nghĩ mình dùng tiền mua chuộc rồi, “Đúng rồi, khăn quàng cổ này đưa ẹ.” Tất Ngọc Nhi hai tay dâng, biểu lộ tràn đầy chờ mong.

“Xinh đẹp.” Bà Khúc lạnh lùng hạ lời bình, thu xuống.

Tiếng chuông cửa vang lên, Tất Ngọc Nhi đem đồ đạc đặt tại trên ghế sa lon, “Con đi mở cửa.”

Bà Khúc lợi dụng thời gian này đem khăn quàng cổ quàng tại trên cổ, quay nhìn bóng phản xạ trên cửa sổ thủy tinh dò xét nhiều lần.

“Mẹ?” Tất Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn về phía người tới, đây cũng đúng dịp a?

“Có cái gì phải ngạc nhiên? Mẹ là cùng bà thông gia hẹn lên Đài Bắc chơi rồi, thuận tiện tới thăm các con một chút. Còn không qua đây hỗ trợ?” bà Tất không kịp thở dẫn theo bao lớn bao nhỏ vào cửa, vừa nhìn thấy bà thông gia đã ở phòng khách, lập tức thân thiện chính là đi qua, “Xin chào nha!”

“Đã lâu không gặp, mau tới ngồi! Nghỉ ngơi một chút, như thế này tôi lại dẫn chị đi dạo chơi.” Bà Khúc trên mặt dạng vui vẻ, thẳng lời kéo tay mẹ Tất, hai người như chị em ngồi cùng một chỗ.

Tất Ngọc Nhi há hốc mồm nhìn hai người động tác đối với nhau tốt đẹp, các bà khi nào thì tốt như thế rồi? Cô cho rằng bà Khúc cùng mẹ mụ mụ hẳn là sẽ vung tay mới đúng, dù sao cá tính hai người như vậy chính là kém xa.

“Nha đầu, ngẩng người làm cái gì?”

“Con ngay lập tức đi pha trà.”

“Em có vấn đề gì cứ hỏi đi!” Khúc Túc đóng sách lại, nhìn về phía cô vợ nhỏ kia đã nhìn chăm chăm hẳn mười phút lâu.

Từ sau khi mẹ cùng mẹ chồng rời đi, cô vợ nhỏ vẫn hiện ra trạng thái thất thần.

“Thật kỳ quái, khi nào mẹ cùng mẹ chồng cảm tình trở nên tốt như vậy?”

“Không kỳ quái, tuần lễ trước hai người đã gặp qua một lần.” Thành thật nói cho cô biết.

“Vì cái gì chỉ có em không biết?” Chẳng lẽ là cô thần kinh quá lớn, cho nên không có phát hiện sao?

“Bởi vì mẹ em không có nói cho em biết.” Lại là trả lời rất thật sự.

“Em thật ghen tỵ, liền mẹ đều có thể cùng mẹ chồng chung đụng được rất tốt, vì cái gì cũng chỉ có em không được..... A Túc, mẹ có phải là còn đang giận em?” Cô vẻ mặt lo lắng.

“Bà ấy tức giận đã sớm tan.” Dựa vào anh giải thích, mẹ có lẽ là cố ý bày ra bộ dạng cực kỳ tức giận, nghĩ dọa dọa cô mà thôi, thậm chí là phát hiện như vậy rất vui vẻ, cũng học anh cùng nhau chơi đùa cô vợ nhỏ đáng yêu của anh.

“Em muốn không cần phải sau khi tan việc cùng mẹ cùng đi học? Mỗi lần gọi điện thoại, bà sẽ không ám chỉ em tốt nhất cùng bà lên một khóa học một ít tài nghệ.” Cô một lòng nghĩ đến bù cùng mẹ chồng lúc này là không hợp.

“Không cần.” Cơ hội bọn họ ở chung cũng chỉ có tại thời gian tan ca, cô phải đem thời gian giữ lại cho anh.

“Em rất chân thành lo lắng a! Anh cảm thấy không tốt sao?”

“Em muốn học?”

“Mới không có.”

“Em không cần miễn cưỡng chính mình.”

Ồ..... Cô rất cảm động, tuy nhiên không phải là dễ ngon dễ ngọt cái gì, nhưng vẫn làm cho cô nhớ quá ôm hân, trên mặt hân tách ra nụ cười, “Anh ngoan ngoan ngồi, để cho em bày ra trù nghệ một chút, miễn cho em luôn bị xem thường.” Đông đông đông chính là đi trở lại phòng bếp bận rộn.

“Nấu mấy món ăn là đủ rồi, chúng ta có hai người.” Khúc Túc lên tiếng nhắc nhở cô.

“Không được, nếu mẹ biết rõ em nấu món ăn khác biệt, nhất định sẽ nói em đây làm vợ là không dụng tâm, anh nhớ rõ cùng mẹ nói, em có chăm sóc anh.” Từ giờ trở đi, cô muốn làm cô vợ tốt xứng đáng chức vụ.

“Em không cần để ý lời mẹ nói như vậy.” Khúc Túc đứng dậy tiến vào phòng bếp, xem vợ tại phòng bếp chiến đấu hăng hái, cô thái độ cẩn thận làm cho anh cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

“Anh ở trong này làm gì vậy?”

Thân hình cao lớn dán tại phía sau cô, nghe mùi thơm trên người vợ yêu, “Tôi giúp em.”

“Không cần, em tự mình làm thì tốt rồi.” Anh như vậy chỉ biết nhiều loạn cô.

“Không phải muốn làm người vợ tốt sao?”

“Đúng ——” Tất Ngọc Nhi xoay đầu lại muốn nói anh đến phòng khách, không ngờ môi lại không cẩn thận đảo qua anh, hại cô lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Khúc Túc trông thấy vợ thẹn thùng, nhin không được hôn lên cánh môi của cô.

“Không cần phải náo loạn.” Cô đẩy bộ ngực của anh, anh vẫn là không nhúc nhích.

“Sinh một bảo bối trắng trẻo mập mạp, mẹ sẽ vui vẻ.” Tay anh không an phận vượt bụng của cô. “Đương nhiên anh cũng vậy sẽ toàn lực phối hợp.” Anh dán vào lỗ tai vợ nhẹ giọng nói.

Tất Ngọc Nhi bên tai lập tức đỏ lên, cô bịt lấy lỗ tai, hung dữ trừng mắt liếc anh một cái.

Anh chỉ là chứa đựng vui vẻ, lại hôn gò má vợ một cái, lúc này mới quay trở lại phòng khách, để lại cô vợ nhỏ mặt đỏ thẹn thùng.

10. Chương 10: Kết Thúc

Tại sao phải cùng cô kết hôn? Cái này đã từng là vấn đề phức tạp của cô, bởi vì bạn tốt tới chơi, nó lần nữa nổi lên trong lòng.

“Mình kỳ thật rất khỏe a! Khúc đại soái người như vậy bắt cầu ngôn tiểu, rốt cuộc đều như thế nào cùng cậu nói chuyện nói yêu?” Đường Thành Ân ho hai tiếng, áp thanh âm thô, “Thân ái, mình thật sự rất nhớ cậu.”

“Cậu đang ở đây làm gì vậy —— ít đi đi.”

“Không phải như vậy sao?”

“Anh ấy mới sẽ không buồn nôn như vậy.”

“Vậy anh ta đều như thế nào?”

“Cũng rất bình thường nha.....”

“Cầu hôn? Luôn luôn muốn chút ít mảnh khoe a?”

“Cũng không có.” Cái kia giờ tựa như phân tích cổ phiếu bình thường.

“Sẽ không phải là cậu nợ anh ta tám trăm vạn, anh ta bức cậu gả, giống như trong tiểu thuyết.” Đường Thành Ân ngược lại khoa trương cao giọng.

“Cậu nghĩ nhiều quá.”

“Cho nên các cậu là vì yêu mà kết hôn?” Đường Thành Ân rất hoài nghi cử động cao lông mày.

“Đương nhiên.”

Buổi sáng tuy là nói như thế, nhưng trên thực tế, cô căn bản không rõ ràng lắm A Túc lấy cô nguyên nhân thực sự..... Bởi vì..... Yêu cô a?

A? Rất có thể, bằng không cô không có tài cũng không có sắc, anh làm gì ủy khuất chính mình làm chồng nấu cơm cho cái gia đình này? Cô vụng trộm cười, dắt chân lăn qua lăn lại.

“Quý nhập vào người?” Khúc Túc từ phòng tắm đi tới, trải qua bên cạnh cô vỗ trán của cô một cái.

Tất Ngọc Nhi che lấy cái trán, không đếm được đây là lần thứ mấy gia bạo*.

*bạo hành gia đình

“Em ngày mai dậy không nổi cũng đừng buồn bã bi thương.”

“A Túc, em hỏi anh ơ ~ vì cái gì anh lúc trước kiên trì không cùng em ly hôn?” Muốn nghe hắn nói dễ ngon dễ ngọt đó!

“Bởi vì kết hôn không đến một tháng liền ly hôn, quá mất mặt.” Anh đem từ nói với cô lúc trước ném vào cho cô.

Tất Ngọc Nhi bĩu môi, phồng má nhìn hắn.

Khúc Túc cúi đầu nặng nề hôn hít lấy cô, vợ của anh luôn rất dễ dàng khơi mào nhiệt tình của anh.

“Làm gì thân thiết như người nhà a! Em đang tức giận a!” Cô đẩy anh ra, thở phì phì nói.

Cô vợ nhỏ của anh ở trước mặt người ngoài vô trang đầy đủ bảo vệ mình, chỉ có đối người hiểu biết, mới có thể lộ ra bản tính làm nũng đáng yêu, anh rất thích cô đối với anh làm nũng.

Cô xấu hổ đem chính mình chôn ở dưới chăn, không muốn lại làm anh phản ứng.

Khúc Túc có chút không biết nên khóc hay cười, lấy laptop ra, ngồi ở một bên giường khác, xử lý công văn ngày mai muốn họp.

Không có mấy phút, Tất Ngọc Nhi nhìn hắn đều không có động tác, nhin không được kéo cái chăn xuống, thò đầu ra.

“Có chuyện gì?” Anh phân tâm liếc nhìn cô, cô vẻ mặt nặng nề tâm sự.

“A Túc, anh cảm thấy em như thế nào a?” Cô ấp a ấp úng hỏi.

“Cái gì như thế nào?”

“Cảm giác a! Anh cảm thấy em thế nào?” Nói mau chút ít đỡ ngon đỡ ngọt làm cho cô vui vẻ.

“Không như thế nào.”

Cô thở sâu, quyết định đổi lại từ nói, “Anh không biết là cá tính của em rất tốt sao?” Anh là bởi vì dạng này mà muốn kết hôn cô sao?

“Cho nên?” Anh đơn giản đem laptop để ở một bên, chờ đợi cô nói.

“A Túc, anh không có lời gì muốn cùng em nói sao?” Cô thật sự thật muốn biết đó

~~“Có, như em vậy không mệt mỏi sao?”

Tất Ngọc Nhi khước miệng co giật một chút, từ trên giường bò lên, hai tay ôm ngực.

“Mời nói!”

“Em trực tiếp nói cho anh tính toán của em, chính anh cân nhắc nặng nhẹ!” Cô học giọng điệu lúc trước anh uy hiếp cô phải cùng anh kết hôn. “Nếu anh không thừa nhận lời nói anh yêu em..., đầu tiên em sẽ khắp nơi tung ra tin tức anh vô cùng yêu em, cho anh mất mặt hết; sau đó em chạy về nhà mẹ để khóc lóc kể lể, nói anh vì dễ dàng kiểm soát vợ mới cùng em kết hôn; cuối cùng em còn sẽ chiếm cứ vị trí lão bà không tha, cả ngày khóc khóc khóc, thẳng đến anh đầu hàng mới thôi.” Cô vênh lên cao cái mũi, vẻ mặt đắc ý.

“Em lại nghĩ lung tung cái gì.” Anh nhướn mày.

“Em đây là học của anh, nói mau! Vì cái gì cùng em kết hôn?”

“Đương nhiên là bởi vì anh yêu em mới cùng em kết hôn.”

Oanh!

Tất Ngọc Nhi trên mặt lập tức nóng rát một mảnh, anh..... Anh nói..... Nói yêu cô a!

“Anh..... Làm sao anh trực tiếp như vậy ——” cô bụm mặt, bắt bình lên án, cùng cô mong muốn hoàn toàn bất đồng, hại cô một chút trong nội tâm chuẩn bị cũng không có.

“Từ nay về sau muốn biết liền trực tiếp hỏi, không cần như vậy.” Nguyên lai cô vợ nhỏ đêm nay tâm sự nặng nề, cũng là vì cái này.

Tất Ngọc Nhi chờ trên mặt khô nóng thối lui, đã là chuyện mười phút sau, cô leo đến bên cạnh anh, quyết định muốn thay chính mình hòa mặt nhau, cô cũng phải nhìn nhìn anh bộ dạng không biết làm sao. “Vậy anh..... Anh nghĩ không muốn biết ý nghĩ của em?” Đáng giận, xuất sư bất lợi, cô lời nói còn nói được lấp bấp.

“Không nghĩ.” Cô chỉ cần chờ suy nghĩ lung tung, anh liền cảm ơn trời đất.

“Nào có kiểu người như vậy.” Cô tức giận dùng chân đạp anh. “Nói mau anh nghĩ!”

“Em muốn nói đã nói, không nói thì đừng nói, anh muốn tiếp tục công việc.”

“Đợi..... Chờ một chút a ~~” rất không có cốt khí lôi kéo tay của anh, cô điều chỉnh tốt vị trí, đối diện anh, thanh âm chính là thổ thê tại trong cổ họng ra không được.

“Em còn có một phút.”

“Em yêu anh.” Cô mặt đỏ lên nhìn xem anh, chỉ sợ bỏ sót bất kỳ phản ứng nào của anh.

“Ừ.” Anh nhẹ gật đầu.

“Cứ như vậy?” Cô không tự giác kéo cao âm điệu, lời của anh đáp lại cứ như vậy?

“Anh đã biết.” Dem vui vẻ giấu đi, tâm tình tốt đùa cô vợ nhỏ của anh, bộ dáng cô ngây thơ làm cho người ta một mực muốn khi dễ thêm.

“Anh..... Anh.....” Thật sự là tức chết cô, cầm lấy gối đầu, cử động cao uy hiếp, “Nhanh lên lộ ra bộ dạng rất cảm động, bằng không em muốn đánh người.”

Lần đầu tiên đối với anh tỏ tình, phản ứng của anh lại làm cho cô cảm giác mình rất mất mặt.

“A?” Anh lặng lẽ ngang nhiên xông qua, lúc cô chưa phát giác thì nhanh chóng đoạt vũ khí của cô.

“Tiểu nhân! Đem gối đầu của em còn —— ô.....” Môi bị áp, cô vòng quanh eo của anh, vui vẻ tiếp nhận loại khi dễ này.

“Anh thật cao hứng.” Hôn được thỏa mãn, anh mới buông cô ra, thở gấp nói.

“Thật vậy chẳng?” Cô đôi mắt tách ra bay lên sáng rỡ, vui vẻ nở nụ cười.

“Thật sự.” Xem bộ dáng cô hưng phấn, hẳn động tình lại hôn cô một chút.

Cô đột nhiên ngưng cười, chân thật hỏi: “Anh có phải hay không chỉ là muốn để cho em vui vẻ?”

“Anh giống như là loại người này sao?”

“Không giống.” Cô cười nham nhở, vui vẻ nhào tới.

“Tốt lắm, đi ngủ.”

“Anh còn không có hết bận đó?” Cô khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm.

“Còn có một chút.”

Cô ngoan ngoãn nằm ở một bên, quyết định từ giờ khắc này muốn làm người vợ hiền tuệ, không ầm ĩ chồng công tác; mười phút đi qua, cô liền chìm vào hôn mê đang ngủ.

Khúc Túc lưu hồ sơ tốt, nhìn sang vợ bên cạnh, một cổ nhu tình không hiểu phun lên, đối với cô yêu thích từ khi ở chung không ngừng tích lũy, chỉ là nếu để cho cô biết được, cô lại sẽ rất thận trọng tránh ở trong chăn bông mặt đỏ a!

Anh tắt đèn, nằm lại trên giường.

“A Túc, công việc anh xong chưa?” Cô trong giấc mộng mơ màng hỏi.

“Ừ, nhanh ngủ.”

“Đúng rồi..... Hôm nay Thành Ân nói..... Thành Ân nói, em quá tốt, bị anh quản được gắt gao, cho nên cô ấy muốn em không chịu thua kém một chút, muốn em..... Muốn em.....” Cô trở mình, cả người dựa vào hướng Khúc Túc.

“Muốn em như thế nào?” Anh nhướng cao lông mày, bị lời đề của cô hấp dẫn ở.

“Muốn em ngẫu nhiên phản kháng một tý..... Em muốn ngủ.....”

“Ngọc Nhi, nếu như em đối với anh bất mãn, trực tiếp nói với anh là được rồi.”

“Không có a..... Anh đối với em rất tốt.....”

“Cho nên trong lời nói nghe Thành Ân một chút coi như xong, không cần nhớ ở trong lòng.”

“Được.....”

Dễ dàng, Khúc Túc giải quyết hết một nan đề, anh nhẹ ôm lấy vợ yêu ngủ, sau đó tại nội tâm quyết định, có cơ hội anh nên tìm Đường tiểu thư nhờ vả.

Hết truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-gian-tuyet-doi-phai-cao-trang-truoc>